

1
MARTINI
CRVSII

COMMENTARIOLVM IN
primam Demosthenis Olynthiacam
STVRMIANVM.

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN
*dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-
tu illorum temporum in
Græcia.*

His addita est conuersio
IOAN. STVRMII.

ARGENTORATI EXCVDEBAT

Blasius Fabricius Chemnicensis.

M. D. LIIII.

H. G. V. W.

13

D · P · E · G · A · D ·

NOBILIBVS ATQVE

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS

THEODORICO & PETRO GANSIIS

à Denstet Turingorum, fratribus germanis,

MARTINVS CRVSIVS

M. F. S. D.

Micitia natura
socio est & co-
mes gratifican-
di uoluntas. I-
deo amicitia po-
test multum: &
ut multum po-
test: ita saepenu-

mero ad id faciendū impellit: quod
alioqui nō facile susciperemus. Hec
etiam mihi eius, quod antea in ani-
mo non habueram, causa fuit. Ro-
gauit me Blasius Fabricius: ut sibi
orationem aliquam Demosthenis
cum interpretatione Ioannis Stur-
mij darem: idēq; ut liceret, ab eo faci-
le impetrauit. Passus sum mihi per-
a 2 sua

suaderi: ne aut hominis amīci, & familiaritate coniunctissimī, uoluntati in re non inhonesta deessem: aut praeceptoris mei, quem summa obseruantia colere debeo, humanitatem aspernari uiderer. Non enim in una tantum, sed in cæteris etiā, quas explicasset, orationibus, idem mihi facere permisit. Principio uerò do eam: quæ primo loco apud Demosthenem posita est: eamq; do ita, ut neq; aliquid Sturmiānum dedita opera prættermiserim: neque facile de meo addiderim: nisi necessarium esset: quòd, illo docente, scribendo quædam assequi non potuissem. Ita tamen ea in re libertati meæ moderatus sum: ut nihil adijcerem: nisi mihi ab ipso dictum esse uideretur. Equidem nihil aliud spectauī: nisi ut græcæ linguæ, & Demosthenæ lectiōis studiosis prodesse. Itaq; adieci separatim: quæ uel ipsi mihi uenissent

sent in mentem; uel ab alijs etiam animaduersa, facere ad istam orationem putassem. Quin ad totius oratoris illius cognitionem uiam patefacere uolui. Quocirca uitam eius breuiter collegi; ex qua ipsius studia, consilia, acta publica et priuata, aliquo modo cognoscerentur. Easdem de causa *ὑπομνήματα* quandam ex Diodoro Siculo confeci; qui historicus propter temporum designationem; in quæ præcipuas res Græcorum distribuit; ad Demosthenem non solum utilis est, sed admodum necessarius. Nec ex eo tamen plura sumpsi; quàm quoad Demosthenes uixit. De Atheniensis urbis statu, de Macedonum amplificatione, de cæteris rebus Græciæ illis temporibus, multa sunt apud Plutarchum, Pausaniam, Arrhianum, Gemistum, Iustinum, Aemylum Probum; nec ex ipso Demosthene peti potest nihil.

Verum ea omnia, si obseruentur,
cum Diodoro facile coniungi poterunt. Necesse est errare nos saepe: & in magna caligine uersari: nisi ad Præstantissimorum autorum perspicuitatem lumen historiarum adferamus: quod non solum utilitates magnas habet: sed etiam multo est iucundissimum. Quare & nunc studiosis adiumentum ad optimi huius oratoris intelligentiam adferre conatus sum: & mihi in posterum, quod ad hanc partem attinet, laborem minuere. Nunc ut quæram, quem in huius libelli editione appellem: non habeo necesse longe abire. Redibo in eam ipsam domum: unde mihi autor huius rei suscipienda extitit. Ad uos uenio, THEODORICE & PETRE GANSII: quibus cum mihi notitia & usus iam inde ab eo tempore intercessit: quo una in eadem domo, in qua adhuc sum,

sum, uiximus: quotidianaque etiam
nunc inter nos consuetudine utimur.
Vos item, ut ego, Sturmij audito-
res, ex cuius schola ista nata sunt, es-
stis: neque Ciceronem tantum, sed etiam
Demosthenem ab illo explicari
auditis. Hæc causa præcipuè mouit
nobilem uirum HENRICVM A-
VVITZLEBEN: cuius summa præ-
dicatur uirtus, & singularis erga bo-
nas literas, atque homines literatos
fauor: ut uos ad hoc gymnasium
mitteret. Voluit enim prudens ille
uester auunculus atque tutor: ut cum
alijs artibus utriusque linguæ scien-
tiam, quæ rerum affert cognitionem,
ista ætate consequeremini. Id in hac
potissimum urbe, apud istum maxi-
mè doctorem, ὃς γὰρ μὲν μορφὴν ἐπέωρε,
γὰρ δὲ φρονέοντα ἐδίδαξε, facere uos posse
existimauit. Qua in re ita uestris ra-
tionibus prouidendi studiosus fuit:
ut ne priuatis quidem, & domesti-

cis magistris uos carere uoluerit.
Primum enim Blasium, uestrum
nunc hospitem, huc uobiscum mis-
sit. Deinde Georgium Schetū præ-
fecit. In cuius optimi, atq; in primis
eruditi iuuenis locum: posteaquam
ex hac uita, non paruo nostro dolo-
re, discessit: iam uobis Iacobum Fa-
briciū, ut uos uultis, præceptorē:
ut ipse Iacobus uult, in studijs soci-
um, substituit. Huius uestri auuncu-
li tutorisq; erga uos amorī atq; stu-
dio: & spei non solum ipsius, sed a-
micorum omnium: summo uos ope-
re decet elaborare: ut amore pietas-
tis, uitæ honestate, diligentia in stu-
dijs uestris, ad dei gloriam, ad publi-
cam utilitatem, ad honorē uestrum,
respondeatis. Quod tametsi per æ-
tatem ipsi intelligitis: & uterq; ue-
strum ad id suapte sponte incumbe-
re paratus est: tamen alienas admo-
nitiones, credo, non repudietis. Est
enim

PRAEFATIO

9

enim eorum, qui id faciunt, beneuo-
lentiae significatio & amoris ea ma-
xima. Quam quidem ut & ego de
me hoc tempore uobis darem: quon-
iam graecis literis studetis: neque of-
ficio uestro eae sunt alienae: hoc uo-
bis munusculum dare uolui: quod
a uobis ad alios etiam, ab hoc gene-
re literarum non abhorrentes, per-
ueniret. Id, cuiusque modi est, spero
uos non grauare *ῥῆξιμι*: *ὥς ἔ καλὸν
αὐτῶν αὖτῃ ῥῶσιμι*: praesertim iam nos
uo anno ineunte: qui ut fauste, feli-
citer, prospereque nobis omnib. eue-
niat: faxit Christus optimus maxis-
mus. Valete. Argento
rati Calen. Ian.

1554.

4

3

LIBA

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
Ὀλυμπιακοῦ πρώτου λόγου.

Ολυμπιακὸν τὴν πόλιν ὑπὸ θράκης: ἑλλήνων
κόρυς δὲ ταύτη τῶν γνῶσκόντων δ' γένος,
ἀπὸ χαλκίδος φησὶ γν' Εὐβοίας. καὶ
δὲ Χαλκίς Αθιωάων ἀποικος. πολλοὶ ἢ πό-
λεμοι καὶ γν' ὀξοὶ φησὶ Ὀλύμπου. Αθιωαίοις
τε γὰρ ἐπολέμησεν, ἄρχουσι τῶν ἑλλήνων,
τὸ παλαιόν: ὧς αὖθις Λακεδαιμονίοις: χρό-
νω τε εἰς δυνάμιν προῆλθε μέγαν: καὶ τῶν
συγγενῶν πόλεων ὑπερῆκεν. ἡ γὰρ ὑπὸ
θράκης πολύτι γένος χαλκιδικόν. Φιλίπ-
πῳ ἢ τῷ μακεδόνων βασιλεὶς συμμαχίαν δὲ
Ὀλύμπιοι ποιησάμενοι: καὶ πολεμοῦντες
μετ' αὐτοῦ πρὸς ἀθιωάους δ' κατ' ἀρχάς:
καὶ ὅτε μὲν Ανθεμοῦντα πρὸς τὸ μακεδόν-
ον εἰληφότε, πόλιν ἀμφισβητήσιμον
μακεδόσι καὶ Ολυμπίοις: ὅτε δὲ ποτιδαι-
αρ, ἡ, ἀθιωάων ἐχόντων, ἐκπολιορκήσας
ὁ Φίλιππος, Ολυμπίοις πρὸς δώκεν: ὕστερον
ὑποπτεύειν ἤρξαντο τὸν βασιλέα: ὁξῶντες
αὐτὸν ταχέως καὶ πολλῶν τῶν αὐξήσιν, οὐ
πιστῶν δὲ τῶν γνώμων. ἀποδημοῦντα ἢ τῇ
ρήσαντες αὐτῶν: πέμψαντες πρέσβεις πρὸς
ἀθιωάους, κατελύσαντο τὸν πρὸς αὐτοῦ
πόλεον

πόλεμον: ποιῶντες ὅτι καὶ τὰς συνθήκας
 τὰς πρὸς Φίλιππον. Συνετέθειντο γὰρ ὁ κοινὸς
 πόλεμος πρὸς Ἀθωαίους: καὶ ἄλλοι τε
 δόξαν, κοινὴν παρ' ἑαυτῶν. Οὐδὲ Φίλιππος πά-
 λα μὲν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δ' ἐόμηνος:
 τότε δὲ ταύτῃ λαβὼν: ὥς τὰς συνθήκας
 παραβέβηκόσι: καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
 ἑαυτοὶ φιλίαν ἐπισμύνοις, πόλεμον ἐπὶ
 νεγκεν. Οἱ δὲ πεπρόμψασιν πρὸς εἰς Ἀθῆ-
 νας πρὸς βοήθειας. Οἷς ὁ Δημοκρίτης συνα-
 γορεύει: βοῦν κελύων τοῖς Ὀλυθίοις.
 Καί φησι τὴν Ὀλυθίων σωτηρίαν ἀσφα-
 λειαν τῶν Ἀθωαίων εἶναι. Σωζομένων γὰρ
 τῶν Ὀλυθίων: ὁ δὲ ποτε ἦξεν εἰς τὴν Ἀττικὴν
 καὶ Φίλιππον: ἀλλὰ τοῖς Ἀθωαίοις ὁρῶσιν
 αὐτῶν ἑσέως πλεονεξία τὴν μακεδονίαν: καὶ καὶ
 ποιεῖται τὸν πόλεμον. εἰ δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ γένῃ
 τῇ πόλιν αὐτή: ἀνείδει τὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθῆ-
 ναίους ὁ δὲ βασιλεῖ. φησὶ δὲ διυσμάχῃ
 εἶναι τὸν Φίλιππον ὅχι, ὥς ὑπέστηπται: θάρα
 συνωρ ἐπ' αὐτὸν τὸς Ἀθωαίους. Διείλεται ἡ
 καὶ πρὸς τὸν Δημοσίωρ χρημάτων: συμβουλεύων
 ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντίθεωρικῶν.
 Καὶ τὸ ἔθος ὑπὸ δηλοῦν, ὡς ἐχθρῶν τοῖς Ἀθῆ-
 ναίοις, ἀνὰ γὰρ ἀφωίσει. ὅτι ὄντος τὸ πά-
 λαὸν θεῶν λιθίνον πρὸς αὐτοῖς: ἀλλὰ φυλί-
 νων

νων συμπηγνυμένων ἰκρίων: ἃ πάντων
 καταλαμβάνει τόπου απευδόντων: πλε-
 γάτε ἐγίνοντο, καὶ πρὸς ἃ βούματα. ὅσοι κω-
 λύσαι βεληθέντες οἱ προεσότες τῶ ἀθλιω-
 ων: ὡν ἡτὸς ἐποιήσαντο τὸς τόπους: καὶ ἐκαστον
 εἰς διδόναι δι' οὐδολός: ἃ κατὰ βολόντα θε-
 αν ἔχον. ἵνα δὲ μὴ δοκῶσι μοι πρὸς τὸν θε-
 ἀναλώματι λυπεῖσθαι: ἐκ τῶ δημοσίου λαμ-
 βάνον ἐκαστον ἐτάχθη τὸς δι' οὐδολός. γνέ-
 θην μὲν ὅτι δ' ἔθ' ἡρξάτο. προῆλθε δὲ εἰς το-
 σόντον: ὥς τε ὅτι εἰς ὅσοι μόνον ἐλάμβανον.
 ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημοσίου χρήματα
 διενέμοντο: ὅθεν ἃ πόλι τὰς στρατίας ὅκνη-
 ροὶ κατέσπσαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατεύομενοι
 μιῶν πρὸς φη πόλεως ἐλάμβανον. τότε
 δὲ γὰρ ταῖς θεωρίαις, καὶ ταῖς ἐορταῖς οἵκοι μέ-
 νοντες, διενέμοντο τὰ χρήματα. Οὐκέτι δὲ
 ἤθελον ὀξυγνῆσαι, καὶ κινδυνεύειν: ἀλλὰ ἃ νό-
 μον ἔθ' ἡ πόλι τῶ θεωρικῶν τούτων χρημά-
 των: θάνατον ἀπειλῶντα τοῖς γράψαντες μετὰ
 τεθῆναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, ἃ γε-
 νέσθαι στρατιωτικά. διὸ δὲ δημοδότης εὐλα-
 βῶς ἀπῆλθε φη πόλι τούτοις συμβουλῆς: καὶ ὑπε-
 ρωπῆσας ἑαυτὸν: ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἰς
 στρατιωτικά: ἐπιφέρει: μάστιγ', ὅτι ἐγωγε. το-
 σαῦτα μὲν πόλι τῶ θεωρικῶν. Διείλεται δὲ
 ὁ ῥήτωρ

ὁ ῥήτωρ δὲ πρὸς πολίτικῆς δυνάμεως: ἄξι-
 ὢν αὐτὸς στρατὸν εἶναι: καὶ μὲν δὲ ξυγῶν, ὡς
 περ εἰώθεσαν, ποιεῖν τὴν βοήθειαν. ὅσοι γὰρ
 αὐτίον εἰνέφη τὰ πράγματα ἀπολλύσθαι.

LIBANII ARGUMENTVM IN
 primam orationem Olynthiacam, conuer=
 sum à M. CRVSIO.

Olynthus erat urbs in Thracia: cuius ciues à
 Græcis orti fuerunt: ex Chalcide, quæ in Eu-
 boea est. Chalcis porrò Atheniensium colo-
 nia. Multa uerò Olynthi bella, eaq; præclara. Nam
 & olim cum Atheniensibus, cum imperium Græciæ
 tenerent, bellum gessit: & iterum cum Lacedæmo-
 nijs: ac paulatim uiribus aucta, reliquis eiusdem ge-
 neris ciuitatib. antecelluit. Multa enim in Thracia
 gens Chalcidica erat. Cùm autem Olynthij societate
 cum Philippo Macedonum rege inita, bellum con-
 iunctis copijs principio Atheniensibus facerent: &
 à Macedone tum Anthemuntem, de qua ciuitate in-
 ter se disceptabant Macedones & Olynthij: tum Po-
 tidæam, quam ui Atheniensibus ereptam Philippus
 Olynthijs concessit, accepissent: postremò suspectum
 habere cœperunt regem, simul ob celerem eius ma-
 gnamq; rerum amplificationem, simul propter ani-
 mum parum fidum. Absentia itaq; eius obseruata:
 legatos

legatos miserunt ad Athenienses : & de bello cum
eis transegerunt: quia in re foedus cū Philippo ictum
uiolarunt. Conuenerat enim inter eos, et de commu-
ni consilio bellum cum Atheniensibus gerere: & si
quid aliud uideretur, de communi sententia compo-
nere. Philippus, qui iam pridem causam in eos qua-
siuerat, tunc eam inuenerat: illis, ut ijs, qui foedus ru-
pissent, & qui ad hostes suos defecissent, bellum intus-
cit. Ipsi Legatos Athenas petitum auxilium mise-
runt: quorum causam Demosthenes agit: Olynthijs
opem ferre iubet: atq; horum conseruatione otium
Atheniensium contineri dicit. Dum enim Olynthij
sint salui: nunquam in Atticam regionem Philip-
pum inuasurum: sed Atheniensibus in Macedoniam
nauigandi, ibiq; belli gerendi facultatem fore. Quod
si in Philippi potestatem hæc urbs peruenerit: iam
illi iter in Atticam patefactum esse. Vt autem popu-
lo animum aduersus illum augeat: non ita difficile
cum eo bellum gerere dicit, ut uulgò putetur. De pe-
cunia item publica differit: ac suadet, eam ex Thea-
tro ad militiam transferendam esse. Sed cum consue-
tudo, qua utebantur Athenienses, nota non sit: ne-
cesse est eam paulò altius repetere. Cū theatrum
antiquitus apud eos ex lapide non esset: sed tabulata
lignea coagmentarentur: singuliq; locum occupare
festinarent: uerberatio fiebat, & nonnunquam etiam
uulneratio.

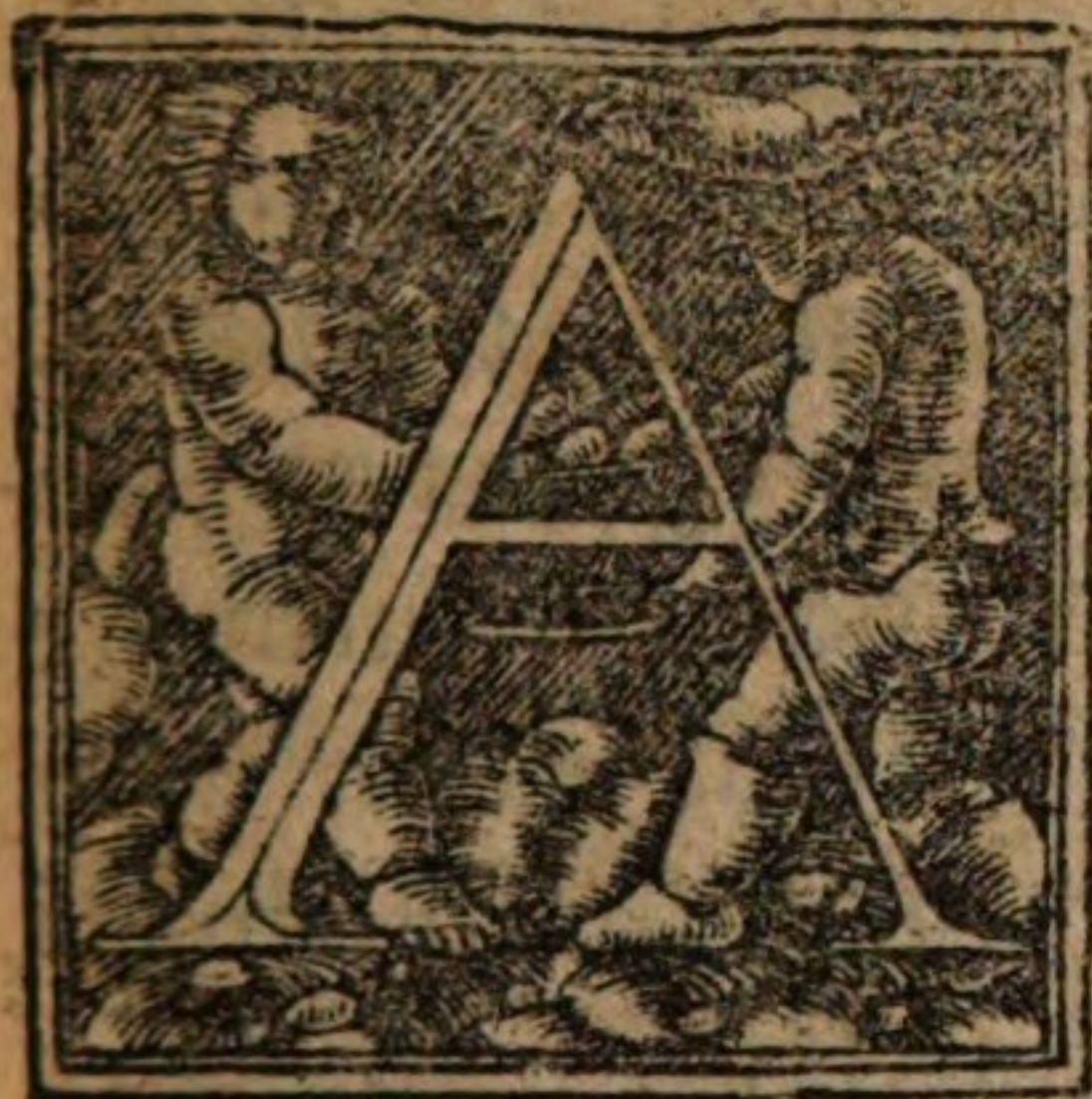
vulneratio. Huic malo mederi cum uellet magistratus Atheniensium: loca uenalia proposuit: & singulos dare duos obolos oportebat: hisq; datis, spectandi potestatem habere. Sed ne sumptu ciues tenuiores grauari uiderentur: ex publica pecunia constitutum fuit singulos accipere binos obolos. Ab hoc fonte illa cōsuetudo fluxit: manauit autem ita longè, ut non ad hanc rem modò sumerent: sed prorsus omnem publicam pecuniam diuiderent: qua de causa eorum etiam in militādo industria relanguit. Antea enim, cum ad bellum proficiscerentur, stipendium à rep. capiebant. Tunc uerò domi manentes, in ludos & dies festos pecuniam insumebant. Non igitur uolebant amplius exire, nec adire periculū: sed & legem de ista pecunia tulerūt: quæ mortem ei minitabatur: qui eam ad ueterem disciplinam reduci debere, & militarem fieri, retulisset. Quocirca etiam Demosthenes cautè huius rei suasionem attingit. Nam postquam se ipse interrogauit: tu igitur legem fers, hanc debere ad militarem usum conuerti? respondet: Minimè mehercule. Hæc de pecunia Theatrali. Verba etiam facit Orator de urbanis copijs: ciuesq; hortatur, ut ipsi militēt: nec, uti cōsueuerint, mercenario milite auxilium portent. Eam enim causam esse dicit: propter quam reip. opes corruant.

IN SCHOLAS STVR
mianas Iacobi Fabricij
Chemnicensis.

Vt uastum capiat uirum tabellā,
Pingendi uariæ magister artis
Timantes Satyros facit bicornes
Circum brachia cursitando thyrsis
Metiri undiq; pollicem Gigantis.
Sic Demostheneæ uolens uideri
Neruos, robora, sanguinemq; linguae,
Et Marci geniumq; copiamq;
Artem STVRMIVS artifex peritus
Monstrat: qua ueluti scienter ungues
Iuuentus studiosa metiatur
In paruo spacio: sed ipse nobis,
Si uellet modò, posset utriusq;
Vires ingenio suo referre.

ΔΗΜΟ

ΣΘΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟ
 ρΘ Ολυθιακός λόγος α.

Ντὶ πολλῶν αὐτῶν, οἱ
 αὐτοὶ ἀθληταί, οἱ
 χημάτωι ὑμᾶς ἐ-
 λέει νομίζω: εἴ φα-
 νερόν γινώσκω τὸ
 μέλλον σιωποῖσθαι τῷ
 πόλει: πόλις ὡς νυνε-
 νὶ σκοπεῖτε. Οὕτως
 ζῶντι τῷδε ὅπως

ἔχει: προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκτῆν τῇ
 βολομλίῳ συμβαλεῖν. Οὐ γὰρ μόνον, εἴ
 τι γήσιμον ἐσκεμμένον ἦκε τις, τὸτ' αὐτῶν
 ἀκτῶντες λάβοιτε: ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέ-
 ρας τύχης ὑπολαμβάνω: πολλὰ τῶν θεόνων
 τῶν ἐκ τῆς παλαιότητος αὐτῶν ἐπελεγεῖν εἰ-
 πέειν: ὥστ' ὅτι ἀπάντων ῥαδία τῶν συμ-
 φέρωντος ὑμῶν αἵρεσις γενέσθαι. Οὐ μὲν ὅμως παρ-
 ὢν καιρὸς, ὡς αὐτοὶ ἀθληταί, μονονυχίαν
 γειφοντὶ ἀφίειν: ὅτι τῶν πραγμάτων ὑ-
 μῶν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ὅτι: εἴπερ
 ὑπὲρ

ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. ἡμεῖς δὲ
 οἱ δὲ ὄντινά μοι δοκῶν ἔχει τρόπον
 πρὸς αὐτά.

IOANNIS STURMII

conuersio.

Magna ego pecunia, Athenienses, uobis potius fore arbitror: si per
 spicuum fiat, quid è repub. futurum
 sit in ijs rebus: de quibus à uobis est
 instituta deliberatio. Quod quum
 uerum sit: etiam uos decet, studiosè
 uelle eos audire: qui uobis cōsiliū
 dare conentur. Non enim solūm, si
 quis domo meditatus aliquid adfer
 rat, quod utile sit: id uobis, postea
 quam intellexeritis, suscipiendum
 est: sed uestræ etiam fortunæ esse exi
 stimo: multa, quæ opere precium est
 fieri, subito nōnullis in mentem uer
 nire ad dicendum: ut ex omnibus fa
 cile possit utilitatis delectus haberi.
 Hoc igitur tēpus, Atheniēses, pro
 pemodum quasi uocem emittit: sus
 cipiendā uobis esse hanc causam: si
 modò

modò de uestra salute curā aliquam geratis. Sed nescio quonam simus nos in his rebus animo præditi.

O Rationes Olynthiacæ tametsi habitæ sunt diuersis temporibus: tamen coniunctæ sunt inter se quodam ordine naturali. Primum enim est, consilium dare: deinde ad rem suscipiendam excitare: tum non pati ciues suos falli: sed in constantia negotij suscepti confirmare. Id Demosthenes in his orationibus facit. In prima enim suadet, opem Olynthijs aduersus Philippum ferendam esse: in secunda populum cunctantem excitat: in tertia elatum fortuna meliore castigat: & ad ea, quæ reliqua sunt, prudenter & constanter administranda adhortatur. Quod ad statū causæ attinet: omnes sunt πραγµατικῆς σάσεως: quoniam habent considerationem futuri temporis. Suadet enim Demosthenes, auxilium Olynthijs ferendum esse: idq; ad decus & utilitatem populi pertinere. Apud Hermogenem κεφαλαία, hoc est, partes status negotialis sunt sex: τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δυνάµει, τὸ ἐνδοξον, τὸ ἐκβασιόµενον. Primum est τὸ νόμιμον, lex: quia dicit Hermogenes omnem πραγµατικὴν uel esse ἔγγραφον: quæ ex aliquo scripto ortam disceptationem habet: uel ἄγγραφον,

Argumentum
orationum
harum.

Status.

ἔγγραφον,

φορ, quæ nullo scripto continetur. Quia uerò id, quod lex iubet, iustum esse debet: ideo rectè secundo loco τὸ δίκαιον, æquitas sequitur. Tertium est τὸ συμφέρον. Sæpe enim homines magis utilitate, quàm aut lege, aut æquitate mouentur. Sed multa sunt utilia: quæ tamen fieri non possunt: ideo sequitur τὸ δυνάστον. Sub utilitate cōprehendo etiam τὸ ἀναγκάστον: sub eo, quod fieri potest, τὸ ἰσχυρόν, τὸ χαλεπὸν, τὸ ἀδυνατόν. omnia autem debent esse honesta et gloriosa: idcirco quintum est τὸ ἠδύλογον. Vltimò spectandus etiam cuiusq; rei euentus. Sed quæ in iuridicali statu uocantur ἐκβαύτα: ea in negotiali dicuntur ἐκβασίμωα: propterea quòd ille præteritarū, hic futurarū rerum sit. Demosthenes habet maximè τὸ συμφέρον, ἀναγκάστον, ἠδύλογον, ἐκβασίμωον. Ostendit enim, non modò utile esse: sed etiam necessarium, et gloriosum: si feratur Olynthijs auxilium: et quid inde sit futurū. Est igitur hic status negotialis: genus uerò

Genus causæ.

causæ, deliberatiuum. Partes orationis sunt tres: exordium, confirmatio, peroratio. Genus uerò dicen-

Partes ora-

tionis.

di est summissum: quod ita esse, intelligitur ex prima et postrema orationis parte. Vt enim exordium bre-

Genus dicendi

ue est: ita peroratio breuissima. Summum dicendi genus habet amplificationem cum motu: medium, amplificationem sine motu: illa uerò tenuis idea, κα-

θαγοτάτα

Καθότι, hoc est, puritatem. In exordio debet esse
 splendor, in epilogo ardor. Ea hic non sunt. Est
 tamen grauitas maior: quam aut in epistolis, aut in
 philosophorum disputationibus. Ἀντὶ πολλῶν αὖ,
 ὧ αὐτοῖς. In generibus dicendi rectè instituendis. **Exordium.**
 est una præcipua uirtus: quæ pertinet ad sapientiam
 oratoris: ὃ πρότερον: ut uideamus, quid deceat in
 quauis causa. Omnino enim ineptum est, in rebus ar-
 duis, ad salutemque reipublicæ. pertinentibus, longo uti
 exordio: quum præsertim auditoribus, qui ultrò pa-
 rati sunt ad audiendum, id ingratum sit. Ideo Demo-
 sthenes breuissimo exordio utitur: et statim uenit ad
 causam. Exordium sumptum est ἀπὸ τῶν πραγμάτων,
 ἀπὸ ὑποδιαλέξεως προσώπων, ἀπὸ
 καλῶν, καὶ ἀπὸ ἐπιτιμήσεως. **Inuentio exor-**
 Res magna est: dii.
 cuius deliberatio debeat anteferri magnæ pecuniæ.
 tempus tale, ut omnes Athenienses debeant diligen-
 ter audire. Quod ad personas attinet: facit duo gene-
 ra oratorum. Vnum, quod meditatum uenit ad di-
 cendum: alterum, quod subito dicit. Postrema uerò
 sententia habet reprehensionem, sed ualde lenem.
 In hoc ipso exordio facile potestis uidere: hoc genus
 dictionis esse remissum. Primum, ipsum exordium
 indicat, ut et peroratio: cuiusmodi sit idea. **Idea huius ora-**
 enim id magis ad σαφὴν αἰσιν, quam ad μέγαν. **tionis remissa.**
 Est hic mera καθαρότης, puritas: et εὐκρίνεια
 6 3 distinctio

Verba.

Res.

distinctio sententiarum: quæ duo pertinent ad ipsam
 σαφλώσεια, diluciditatem. Deinde ista etiā δια-
 γρησις personarum est indicio. Ostendit, se unum esse
 se ex ijs: qui subito dicunt. Subitæ autem orationes
 sunt summissi generis. Tertiò, etiam ex uerbis appa-
 ret genus dicendi. Omnia uerba sunt quotidiana, pri-
 va, & propria. Quanquam in ijs est copia: uocat τὰ
 μέλλον σωοίσειν, χήσιμον, τὰ δεινόντα: quæ
 omnia sunt ἰσοδυναμούντα. Genus igitur dicendi
 est Atticū, breue, pressum, siccum, & sanum. Αὐτὶς
 πολλῶν αὖ.) prima pars exordij pertinet ad at-
 tentionem: habet magnitudinem rei: & est etiam à
 tempore. χημάτων) Interpretes græci pu-
 tant dictionem χημάτων habere magnam uim
 hoc loco. Demosthenem enim ideo nunc eo uerbo
 uti: quia postea eos adhortaturus sit: ut τὰ θεωρικὰ
 faciant στρατιωτικὰ: ut pecunia, quam in ludis &
 spectaculis consumeabant, utantur ad bellum geren-
 dum. Non est contemnendum hoc iudicium Vlpia-
 ni. τὸ μέλλον σωοίσειν.) hoc ideo dicit: quia
 genus causæ est deliberatiuū: cuius finis est τὸ συμ-
 φέρον & χήσιμον. πόδι ὠρυννίσκοπέ-
 τε.) χηματισμός est bonus, quia πληρωτι-
 κός. Ὅτε τοίνυν τὸδ' ὅτως.) hætenus pri-
 ma pars exordij. causam nullam ponit: sed statim po-
 nit τὴν ἐκθεσιν, conclusionem. Omnes enim ex-
 ordij

ordij partes sunt breues. Hæc est altera pars: quæ
 pertinet ad oratores: eos postulat audiendos esse.
 Hic etiam est attentio. conclusio ista habet κατὰ-
 σκευὴν: in qua est ὑποδιαλέγεσις: quæ est, quum
 inueniuntur duo genera rerum aut personarū. Ha-
 betis apud Hermogenē lib. 1. de Inuent. quòd exor-
 dia sumantur ὅς ὑπολήψεως, ὅς ὑποδιαλέγε-
 σεως, ἐκ πορισίως, ἀπὸ καὶ ὅ, ἀπὸ τῶν
 πραγμάτων. Personæ tractatio hoc loco est tri-
 partita. Primum est propositio generalis, τὸ ἀόρι-
 στον: debetis omnes audire: qui consilium dare vo-
 lunt. Deinde ὑποδιαλέγεσις: nō solum meditato-
 sed etiam eos, qui subito consilium dant, audire debe-
 tis. Postrema sententia causam habet, τὸ τελικόν
 αἰτίον: ut ex omnibus delectus utilitatis haberi
 possit. ἐσκεμμένον.) est proprium uerbum:
 quia antea dixit, σκοπεῖτε. Ο μὲν δὲ παρῶν
 καὶ ὁρῶν.) hætenus rem et personā: nunc τὸν και-
 ρόν, tempus, tractat. φωνὴν ἀφίσις.) est ineptum,
 dicere, hoc loco esse προσωποποιίαν: sed est ὑ-
 περβολὴ ἐν εἰκῶνι: ut nihil sit exultans et exi-
 mium hoc loco in uerbis, nisi in hoc uerbo. Sed προ-
 σωποποιία est in graui dicēdi genere: cum rei in-
 animæ sermonem tribuimus: aut cum mortuos exci-
 tamus: et loquentes inducimus. αὐτιληπτόν
 ἐστίν.) κατὰ ἁπλῆς causæ: sed γυνικῆ, et obscu-
 ra.

Personæ tra-
 ctatio.

Reprehensio.

Genus compositionis.

ra. Nondum enim dicit suum consilium.

Ἡμεῖς δὲ ὅτι οἱ δὲ ὄντιν' ἄ μοι.) Postrema sententia habet ἐπιτίμησιν, breuem increpationem, et lenem. Se etiam admiscet: nescio, quomodo in hac causa affectissimus est pulcher σχηματισμός.

Hactenus ea, quæ pertinent ad inuentionem et uerba. Exordium breue quidem: sed uerè Atticum: et μεσότης, hoc est, quasi plenitudinem sententiarum habens: ut rem, personam, causam, tempus, reprehensionem. Verba omnia καθαρά et οἰκεία.

Videamus nunc etiam τὰ κῶλα. Περίοδοι omnes sunt breues: Vnde etiam apparet tenuitas huius orationis. Ἀντὶ πολλῶν ἄρ.) Est periodus ῥίκωλῳ, sed μέγρο, et in fine βραχύκωλος. Ὅτε τοίνυν.) Δικωλία. hæc comprehensio primæ est contraria. habet enim principium breue, exitum longiorem. Hoc semper uobis obseruandum est: ut post μέγρο sequatur μακροκωλία: ita oratio fit rotunda. Cicero potuit animaduvertere ex orationibus Demosthenis: quòd uno spiritu potuerit duas eiusmodi periodos pronuntiare. Quomodo ex orationibus et scriptis? ut hoc loco: ut ex duobus hemicyclis fiat circulus absolutus.

ὅ γὰρ μόνον.) τεῖς ἄκωλῳ, καὶ ἐπισύναντες membrum. Sic oratio grandescit, non uerbis, sed compositione: id tamen latet. ἄκτισ.) primum

membrum

membrum. ἀλλὰ βοῖτε.) secundum. ὑπολαμ-
 βάω) tertium. ἐπελθεῖν εἰπεῖν.) quartum.
 ὥς' ὅζ' ἀπάντων.) quintum memb^u, sed extra
 periodum. ὁ μὲν δὲ παρῶν) quarta periodus est
 τρίκωλον: uel potius etiam δίκωλον.
 ἀφείς.) membrum primum, χοινοτενέες εἰς μα-
 κρὸν. ἀντιληπτέου δέσιν.) secundum, non tam
 longum. φροντίζετε.) fuisse ambitus ab ὀλί-
 tus: quia sententia fuisse ἀπὸ κρῖσις μὲν, perfecta:
 tamen tertium membrum annectitur. cum ad perfectam
 ἀπὸ φανσιν aliquid additur: est ἐπισύ-
 ναψις. ἡμεῖς δ' ὅτι.) Postrema est ἡ μονοκω-
 λία. Et si enim audacter uelit dicere: tamen dicit ti-
 midè, εἴ non apertè: sumus nimium ignaui εἴ ne-
 gligentes. Sic genus sententiarum, uerborum, εἴ
 compositionis ostendit: hoc genus dicendi esse subtile
 εἴ summissum. Atq; haec tenus exordium.

Εἰ δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶντα: ψηφίσασθε μὲν
 αὖτε τὴν βοήθειαν: καὶ πρᾶσκεν ἄσασθε τὴν
 ταχίσιν: ὅπως γνῶντε βοηθήσετε: καὶ μὴ
 πάθῃτε ταῦτ', ὅπερ καὶ πρότερον: πρεσβεί-
 ας δὲ πᾶν, ἥ τις ταῦτ' ἐρεῖ: καὶ πρᾶσα-
 τοῖς πράγμασι. ὥς ὅτι μάλιστα ἴσα δέσθαι.
 μὴ πανδύειν, καὶ δεινὸς ἀνθρώπων
 πράγμασι χῆσθαι: τὰ μὲν εἰκῶν, ἡνίκα αὖ
 τύχῃ

τύχῃ: τὰ δ' ἀπειλῶν (ἀξιοπίστος δ' ἂν εἴη
 πότῳ φαίνοισι) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ
 πρὸ ἀπασίαν πρὸ ἡμετέρων: ἔειπεν, καὶ πα-
 ραπᾶσκηλαί τι τῶν ὅλων πραγμάτων.

αὐτοῖς.

Hec igitur facienda censeo: decer-
 nēda auxilia esse: eaquē quāprimū m
 & quā celerrimē comparanda: ut
 milite Attici nominis opem feratis:
 nec illud idem patiamini, quod aliis
 quando ante ea: Deinde mittēdos le-
 gatos, qui hæc indicent: & intersint
 negotiis gerendis. Nam illud maxi-
 moperere metuendum est: ne Philip-
 pus, ut homo est ueterator, & acer
 in rebus suscipiendis: partim dissimulādo,
 quum id tempus requirat:
 partim minando (nimirum uerō si-
 dem ea re sibi comparet) partim etia-
 am reprehendēdo nos, absentiamquē
 nostram: immutet aliquid, aut de
 summa rerum auellat.

Post exordium occupat secundum locum ἡ πρῶ-
 ταις τῆς ἀποδείξεως: propositio confirma-
 tionis, et causa totius. Est autem διμερής, propo-
 sitio

fitio bipartita: nempe paranda & mittenda esse au-
 xilia: atq; legatos mittendos. Ista propositio habet
 pulcherrimam methodum. Non enim omnia in ea
 ponuntur, quæ ponenda erant. Facienda erat hîc pe-
 cuniæ mentio ad militem alendum: sed orator, quia
 hic locus erat periculosus, τὰ θεωρεῖν καὶ silentio
 præterit. Est & hoc aliâs in methodis Demosthe-
 nis: non omnia simul dicere, sed paulatim, καὶ χω-
 ρισμὸν, hoc est. separatim. Ideo etiam hoc loco pro-
 ponit tantummodò γενεῖλαι ὧς, generatim. Est au-
 tem propositio hæc ἐγὼ καὶ τὰς λευκῶν, rationibus
 comprobata: sed ὁ τελευτῶν. Nam de auxilijs mitten-
 dis breuiter hîc dicitur: quia idem postea per totam
 orationem confirmatur. Legatos uerò mittendos,
 hoc loco statim, & si paucis, confirmatur: nec am-
 plius postea attingitur. Adhuc orator uersatur in
 remisso dicendi genere: finem habet tantum τὸν ὅτι
 σὺ, ut doceat, auxilia & legatos esse mittendos. Sed
 posterior pars, quæ est de legatis, acuta est. Nam o-
 stendit rationes: quibus in regno suo amplificando
 Philippus usus est: dissimulationem, minas, uitupe-
 rationem. ἔστι δὲ καὶ τὰς ἐμοὶ δὲ οὐκ ὄντα.) senten-
 tia ista est λαθαρῶν, pura: hæc sunt, quæ mihi pla-
 cent. ἡ πρώτη αὖ.) prima pars huius delibera-
 tionis. ἐν τούτῳ δὲ.) ex hoc ipso agro, est ἐμὸς αὖ
 in hac particula. Athenienses, ut & aliæ gentes, ha-
 bebant

χωρισμὸς
 oratorius.

Tractatio pro
 positionis.

habent duo genera militum: unum, τῶν οἰκείων ἢ πολίτων, civium suorum: alterum, τῶν μισθοφόρων ἢ ξένων, militum peregrinorum. Dicit orator, ex hoc ipso agro conscribendum esse exercitum.

ὥστε καὶ πρότερον.) ratio, quæ est sumpta ἐκ τῆς βαυτῶν πρότερον) scilicet propter tarditatem et dubitationem. Nam populus Atheniensis erat acer in decernendo: sed in exequendo tardus: ut ex secunda Olynthiaca intelligitur. Hec est ἡ κατὰ σκευὴ, sed ἡ τελείη, ut dictum est. Nam paucis confirmatur, opem esse ferendam: propterea quod idem per totam orationem deinceps confirmetur. πρεσβείαν δὲ πέμπειν.) pars altera. est ὑπαλλαγή

ὑπαλλαγή.

in illo, πρεσβείαν πέμπειν. Sed sunt quædam ὑπαλλαγαὶ ita apertæ: ut nihil differant à proprijs et quotidianis formulis: ut, legationem mittere, hoc est, mittere legatos. ὥς ὅτι μάλισα.) confirmatio

Confirmatio

posterioris partis: quæ est copiosior et firmior.

Legatis mittendis.

Quia enim hanc partem postea relinquit: ideo eam hoc loco tractat absolutè. πανδργον.) est actio

num. δεινός.) est ingenij. Τὰ μὲν εἰκων.) cecidens, dissimulans. Sententiæ in summisso genere sunt

Sententiæ

acute. Acute sententiæ sunt, quæ habent consilia,

acute.

aut partitionem. Ostendit, quibus rationibus creue-

rit Philippus: τῇ ὑποχωρήσει, τῇ ἀπειλῇ, τῇ

διαβολῇ τῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτῶν. ἀξιοπιστον.) posuit

sibi

fibi si leui facile comparare. potest dissimulare, cum opus est: potest minari, cum in armis est: potest uituperare hostes, cum non celeriter suis succurrunt.

Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπεικῶς, ὦ ἄνδρες ἀθλῶν
 οἱ, τοῦθ' ὅπερ δυνσμάχων τὸν ὅσι τ' Φιλίπ-
 πον πραγμάτων: καὶ βέλτιστον ὑμῖν. τὸ γὰρ
 εἶναι πάντων ἐκείνων, ὅνα ὄντα, κύριον, καὶ ῥη-
 τῶν, καὶ ἀπορρήτων: καὶ ἀμαστρηγόν, ὅ-
 λεσπότην, καὶ ἰαμίαν: καὶ πανταχὸς αὐτὸν
 πρῆναι τοῦ στρατεύματι: πρὸς μὲν τὸ ἰὰ τοῦ
 πολέμου ταχύ καὶ ἡ καὶ καὶ πρᾶττεσθαι,
 πολλῶν προέχει: πρὸς δὲ τὰς κατὰ λαγὰς: ἃς
 αὐτὸν ἐκείνῳ ποιῆσαι τοῦ ἄσμεν πρὸς ὅλυν
 θίος: ὅταν ἴως ἔχει. Δὴλον γάρ ὅτι τοῖς ὅλυν
 θίοις: ὅτι νῦν ἐπὶ δόξης, ὅτι ὑπὲρ μέρους
 χώρας, πολέμοισιν: ἀλλ' ἀνασάσεως, καὶ αὐ-
 τῶν ἀποδισμῶν τῆς πατρίδος: καὶ ἴσασιν ἅτ'
 Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τὸς πρᾶσιόντας αὐ-
 τῶν τὸν πόλιν: καὶ πυνδινάων τὸς ὑποδιε-
 ξαμένους: καὶ ὅλως ΑΠΙΣΤΟΝ, οἶμαι, ταῖς
 πολιτείαις ἢ τυραννίς: ἄλλως τε καὶ ὁμο-
 ρον χώραν ἔχουσι.

Quamquam illud percommode
 accidit: ut, quod difficilimum sit in
 Philippi

Philippi rationibus: id uobis sit cō-
modissimum. Nam quod illius sit
autoritas unius in dicendis senten-
tijs, & in consilijs secretioribus: &
imperator sit simul exercitus, & do-
minus, & quæstor: & ubiq; in exer-
citu adlit: ad gerendum celeriter &
tempestiue bellum, plurimū uas-
let: ad societatem autem: quam ille
libenter cum Olynthijs coiret: con-
traria ratio est. Illud enim perspicu-
um Olynthijs est: non de gloria eos,
aut de aliqua agri parte, bellum ge-
rere: sed de euerfione & seruitute pa-
triæ. Sciunt etiam, quid in Amphio-
politanos statuerit: qui ei tradide-
runt urbē: & in Pydnæos, qui eum
in urbem admiserunt. Deniq; Intis-
da res est ciuitatibus regia potestas:
præcipuè uerò si sit in uicinia.

Hic incipit Confirmatio: quam græci uocāt ἀπὸ
ἀρχῆς. Exordium fuit modicum, item propositio.
Demosthenes semper est neruosus & lacertosus.

Pars

Pars ista tertia incipit à refutatione. Hic uidenda est collocatio. Refutatio aliquando fit in exordio, ut in oratione Cecinnana: aliquando post cōfirmationem: aliquando in cōfirmatione: aliquando ante cōfirmationem, ut pro Milone, et hoc loco. Nihil uidebatur obstare Atheniensib. nisi quòd Philippus putabatur esse δυσμάχῃτος et δύσκολέμῃτος. Hoc tamen si cōcedit: tamē ostendit, quāuis horribile sit, prodesse Atheniensibus. Nā quòd Philippus omnia solus agat: et quòd tyrānus sit: esse suspectum Olynthijs: ideoq; eos facile ab Atheniensibus in officio cōtineri posse. ἐπιεικῶς.) hoc uidetur esse uerbū πολὺ σῆμορ: significare uerisimile: pertinere ad prouidentiam deorum: significare id, quod fatale est, ego uerto, per cōmodē accidit. Δυσμάχῳ τὰ τὸν ὄν.) δύσ-μάχου uocat hoc loco, quod molestum est: et quod Atheniensibus metum inijcit maximum. Sed non uult dicere, ciues suos timere. Utitur ergo meliori uocabulo. ὁ γὰρ εἶναι.) Ratio, quæ incipit ab ὁμολογίᾳ: fatetur, nec paucis, sed pluribus uerbis: cōmemorat multa in Philippo, quæ sunt magna. Ista sententia sumpta est ex Regia potestate, ἐκ τῆς μοναρχίας. ἡ τῶν κοινῶν ἀπορρήτων.) habet auctoritatem in publicis et priuatis consilijs. στρατηγὸν.) Differunt inter se ὁ στρατηγὸς, καὶ ὁ δισπωότης. στρατηγὸς est, qui cum q; ducit exercitum

Principium
cōfirmationis
à Refutatione.

Ceccessio.

Argumenta
huius refuta-
tionis.

citum: missus uel à ciuitate, uel à rege. Qui uerò mī-
tit eum, est δ'εἰς ὅτ'ης. Ergo crescit oratio. Illius
auctoritas est in dicendis sententijs, in consilijs, in ex-
ercitu ducendo, in pecunijs. (ταμίαν.) in pecu-
nia nerui belligerandi sunt siti. Sunt præclaræ uir-
tutes Regis: fatetur hæc orator libenter: ut ad simi-
les uirtutes ciues suos excitet. (πολλῶν προέχες.)
plurimum ualeat, plurimum non potest, plurimum ad-
fert: ut pro Milone: non adferunt tamen oratori ali-
quid. Hæc omnia in bello plurimum ualent: sed in so-
cietate constituenda minimum. Hoc iam probat tri-
bus: causa finali, exemplis, & sententia generali.
δ'ἢ λόγῳ γὰρ ὅτι.) In utr. q; parte orator est copio-
sus, μέσος: antea ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, nunc ἐν τῇ
ἐφαγγελίᾳ. Nam ἡ μέσότης etiam potest cadere
in summum genus dicendi: ut igitur antea tribuit
multa Philippo: ita etiam nunc multa ad suas ra-
tiones dicit. (ὁ πόσις λόγος) prima ratio, sumpta
ἐκ τῶν τελελευμένων αἰτίων: hoc non ualere mul-
tum ad societatem faciendam. Nam finem bell. fore
non gloriam, non partem agri: sed interitum & ser-
uitutem. Ostendit triplicem finem bellorum. Homi-
nes bella gerunt uel διὰ τὴν δόξαν, ob gloriam,
existimationem: uel ut aliquid ad diuionem suam ad-
iungant, propter utilitatem: uel ut seruitutem &
mortem depellant, ob necessitatem. Demosthenes re-
monet

mouet duo, tertium retinet. Causæ illæ maximè mouent, seruitus aut interitus, exempla, ingenium tyrannorum. ὑπὲρ μέγους χώρας.) Latini dicunt, pugnare pro libertate. græci dicunt καταχρησικῶς, πολεμῆν ὑπὲρ ἀναστάσεως ἢ ἀνδραποδισμού. καὶ ἴσασιν.) Iam probat duobus exemplis, Amphipolitano et Pydnaeo. παραδόντας.) non dicit, προσδόντας. Nam προσδόναι est paucorum et proditorum: παραδόναι uero publici consilij. Αμφιπολιτῶν.) De Amphipoli diu et multum inter Philippum et Athenienses pugnatum est: sed eos Philippus diuturnitate belli fatigauit. ὑποστέξαμένους.) ὑποστέχεσθαι præsentem cum exercitu: παραδιδόμεναι etiam absentibus. καὶ ὁλῶς ἀπίσιν.) claudit iam sententia generali, accommodata ad rem præsentem, à proprio Regum. ἄλλως τε.) est quædam πρόσληψις in hac sententia.

Ταῦτ' ὅρ' ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὧ ἀνδρες ἀθιωταῖοι: καὶ τὰλλα, ἀπρὸς ἡμῖν, πάντα ἐνθυμηθέντες: φημὶ δὲ μὲν ἐθέλησαι, ἵνα προσκυβήναι: καὶ τοῦ πολέμου προσέχειν, εἴπερ ποτε, ἵνα νῦν: χεῖμα ἴα εἰσφέροντας προθύμως: ἵνα αὖτ' ὅς ἐστιν ἔχοντες: καὶ μηδὲν ἐλείποντας. Οὐδὲ γὰρ λόγῳ, οὐδὲ σκῆψις ἔσθ' ὑμῖν, τοῦ μὴ δέοντα

οντα ποιῆν ἐθέλῃ, ὑπολείπετ'. Νυνὶ γάρ,
 ὁ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὥς ὀλυμθίδος ἐκ πολέ-
 μῳσαι δειφίλιππῳ, γέγονεν αὐτόματον·
 ταῦτα, ὥς αὖ ὑμῖν μάλιστα συμφέροι. εἰ
 μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν παύσιντες, αὐτίκ' ἔτι
 πόλεμον· σφαλεροὶ σύμμαχοι, ἐμέχρι τῶ
 ταῦτ' αὖ ἐγνωστοί ἦσαν ἴσως. Επειδὴ δὲ
 ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸς ἐγλημμάτων μισθῶσι βε-
 βαιαν εἰκὸς τὴν ἐχθρὰν αὐτοῦς, ὑπὲρ ὧν φο-
 βῶντ' ἢ πεπὸνθασιν, ἔχει.

Si igitur hæc animaduertistis, A-
 thenienses; & cætera omnia conside-
 ratis, quæ necessaria sunt; etiam atq;
 etiam decere uos dico; promptis ani-
 mis esse, atq; excitari; & de bello co-
 gitare, si aliàs unquam, nunc potissi-
 mum; conferre pecuniam cum ala-
 critate; uos ipsos obuiam proficisci;
 & in nullis deesse negotiis. Nulla
 enim oratio, nulla excusatio reliqua
 uobis est; ut ea, quæ facienda sunt,
 non suscipiatis. Nunc enim, quod
 omnium uestrum sermonibus fuit
 iactatum, necessarium esse, Philip-
 po

po Olynthios fieri hostes, ulrò eue-
nit; idq; maximo uestro commodo.
Nam in nostro impulsu atq; consilio
bellum mouissent: infirma futura
esset societas: & ad tempus aliquod
fortasse in hac manerent iententia.
Nūc uerò cū illius lacesitū calum-
nijs atq; criminibus, eum oderint:
uerisimile est, firmum futurum dis-
sidiū, tum ob ea, quæ metuunt: tum
propter ea, quæ antea iuerunt per-
pessi.

Hæc pars habet ἐπὶ ἀνὰ ληψιν τοῦ προκειμένου
νοῦ, resumptionem rei propositæ: & hoc, quan-
tum ad collocationem attinet, est principium confir-
mationis de auxilio ferendo. Propositio fuit bipar-
tita: prima pars, de mittendis auxilijs: altera, de le-
gatis mittendis. Secuta est refutatio meiūs populi de
Philippi potentia. Iam incipit ἡ λατῶσκειν ἡ illi-
us partis: quæ est de ope ferenda. Ibi primū repe-
tit propositionem ipsam explicatius, alijs uerbis, &
alijs sententijs. Deinde eam probat & augeτ ἐκ τοῦ
ἐκβαίνετο καὶ ἐκ βελονίδος, ex loco euentorum:
quod est etiam unum ἐκ τῶν τῆς πραγµατικῆς
ἐκ τῆς σαφείας

Principium
confirmatio-
nis de ope fe-
renda.

Occultatio
cratoria.

Participia.

σάστεως καφαλάωμ. Propositio supra fuit minore odio proposita: hoc loco sententia eius apertior est. Dem. osthenes enim solet paulatim à minoribus ad maiora: à minus ingratis ad ea, quæ magis ingrata, progredi: & hæc est κενύψις oratoria. Antea nihil dixit de theatræali pecunia: aut omnino de cōferenda pecunia: at iam aliquid dicit: & postea dicturus est. Antea fuit obscurum illud γὰρ θύοις Λοκῶν θεῖν: iam dicit apertè, ipsos debere exire. Nam inuitè hæc ab initio audiuiſſent Athenienses. Approbatio uerò propositionis brevis est, & Attica: constans breuibus enchymematis. Ταῦτ' ὅμ' ἐγνώκότες.) si hæc intellexistis. Participia sæpe uim causarum efficientium habent: sæpe etiam uim ὑποθετικὴν, conditionalem. ἐγνώκοντες est in illis, quæ didicimus: γὰρ θυμῶν in illis, quæ intelligere uolumus. Alterū participiū est præteriti tēporis, alterū præsentis, ὡς ἐμφασιν. Nā primū didicisse oportet: et tamen postea non est dimittenda cogitatio & deliberatio. Vult orator suos ciues semper in cogitatione et diligētia uersari. Ταῦτ' ὅμ.) scilicet quo in statu sint res Philippi: eū, quò diligentior et acrior est, cōminus esse socijs gratū. Φημι δ' εἶν.) Dixit antea, ψυφίσαντες Βοηθῶν: hoc iā magis explicat: et sua lingua quasi in cor auditoris penetrat. Εθελησάμεν est uolūntatis: πρὸς θυμῶν, est cordis. χάματα εἰσφέρει

εἰσφέροντας.) Iam ostendit modum, δὲ πρόσωπον:
 quem antea non est ausus statim à principio ponere:
 nisi prius refutasset potentiam Philippi. προ-
 θύμως.) Vltro: non pati, donec à uobis exigatur.
 αὐτοὺς ὀφείδοντας.) ὑμεῖς αὐτοὺς. Iam intelligi-
 tis illud γνῶντες: ubi uerti, milite Attici nominis.
 Debetis uestra corpora opponere hostibus, non mili-
 tum peregrinorum. ὁ δὲ γὰρ λόγος.) Quod
 iam ponitur, est etiam πρότερον: est altera pro-
 positio, sed ratio προτρέψις, habens cohortatio-
 nem. λόγος.) est orationis. σκεψίς.) est
 cogitationis, dubitatio et hæsitatio. τὸ δέοντα.)
 est uocabulum necessitatis et officij. Hactenus ἡ ἐ-
 παναλήψις τοῦ ἡμετέρου προτάσεως. Sententiæ sunt
 minus λεκρυμμέναι, sed apertæ. νυνὶ γάρ, ὁ
 πῶς τις.) sequitur iam approbatio, quæ est τὸ
 καὶ γὰρ. Est eiusmodi tempus, quod semper optastis:
 utinam incideret dissidium inter Olynthios et Phi-
 lippum. Extorquet uerbi confessionem. εἰ μὲν
 γὰρ ὑφ' ἡμῶν.) prima ratio est libera à conditio-
 ne et conclusione, et est ἀπλήν. Iam est altera ap-
 probatio, habens ὑπόθεσιν uel πλάσιν, ἐπικα-
 τασκευὴν γνῶνιμηματικὴν. Hoc est oratorium, ut
 ratio ratione approbetur. Est autem enthymema du-
 plex, ex loco antecedentium et consequentium. So-
 cij coacti, non sunt firmi et constantes. Socij uerò,
 e 3 quos

quos necessitas petere auxilium cogit: propriū consequens habet, ut sint stabiles et firmi futuri. Cuiusmodi est genus enthymematis? necessarium ne? non, sed probabile. Ideo ipse orator dicit, ἵσως, et εἰκός. Non enim uult si lenter affirmare. πρὸ γένεσ.) antecedens. αὐτοῦ ἐλόντος.) dicimus ὅτι αἰρεῖσθαι πόλεμον. Sed Demosthenes libenter utitur μεταπλάσμων, νυνὶ προὔν, αὐτοῦ αἰρεῖσθαι πόλεμον. σφάλεροι.) consequens. ἐπεισδὲ.) Iam alterum enthymema contrarium, ὅτι ex differentibus. ἐγκλημάτων.) propter Philippi calumnias aduersus Olynthios. Hoc uerbum est etiam apud eos: qui de arte dicendi praecepta scripserunt. Ex huiusmodi locis Demosthenis, ὅτι Platonis, ὅτι meliorum scriptorum, sumpsit Aristoteles praecepta dialectica ὅτι rhetorica. Nullū est praeceptum Aristotelis: cuius non multa sint exempla in Platone: ὅτι quod non sit à Platone indicatum. Sed Plato obscure ὅτι diuersis locis. Aristoteles simul et apertius docet. Sic etiam Demosthenes antea uno uerbo, εἰκός, genus huius conclusionis indicauit. ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται.) προδίκη uehementior. Cuiusmodi genus dicendi? adhuc tenue. Non habetis conglobationem uerborum, rerum, euentorū: non incrementa uerborum: non comparationem prolixam: non cætera ornamenta, quæ orationem uberem

ὅς ῥα μεγάλην faciunt: sed est propositio, quæ tantum
 habet plura uerba, quàm antea: ὅς cuius ornatus so-
 lum γὰρ τῇ ἰσοδυναμίας positus est: ratio etiam ὅς
 approbatio brevis, nec ullo splendore. Iam de gene-
 re compositionis. ταῦτ' ἐν ἐγνωκότα.) re-
 riodus τετράκωλος, cum ἐπισυναψὶς τετράκωλος.
 Incipit à periodo: ὅς in pneumatica desinit. Aliquan-
 do contrà fit: et incipiunt oratores ἀπὸ τοῦ πνεύ-
 ματος ὅς: atq; in periodo desinunt. ἀθλωαῖοι.)
 hætenus unum membrum. γὰρ ὑμῶν μέλους.)
 alterum. πρὸς ἑαυτὸν ἰσχυρῶς.) tertium. εἴπερ
 ποτε, καὶ νῦν.) quartum. Hic esset periodus per-
 fecta: sed fit ἐπισυναψίς: ita ut ex periodo fiat
 πνεῦμα. Nam tria membra breuiora κομματι-
 καὶ subiicit: ne oratio nimium sit grauis. Οὐδὲ
 γὰρ λόγος.) περὶ οὗτος μονόκωλος ὅς. Nam ha-
 bet modicam inflexionem ἀνὰ καμψίαν: τοῦ μὴ τὰ
 δεόντα ποιεῖν ἐθέλων. νυνὶ γὰρ.) perio-
 dus specie δίκωλος, re ipsa τρίκωλος ὅς, ὅς τὸ ὑ-
 περβατόν. Nam secundum membrum κατ' ἐπέν-
 θεσιν in medio positum est. εἰ μὲν γὰρ.) γὰρ ὑ-
 μῶν δίκωλον. ἐπειδὴ δὲ.) secundum enthy-
 tema est etiam δίκωλον. μισθοῖσι.) primum
 membrum. ἔχειν) alterum, sed hoc propter τὸ
 ὑπερβατόν est δίκωλον: tametsi appareat esse
 μονόκωλον.

τὰ κῶλα.

Οὐ δὲ δὴ τοιούτῳ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 πρᾶπε πῶτά καὶ οὐκ ἀφείναι: ὁ δὲ παθεῖν
 ταυτὸν: ὅπερ ἦδη πολλάκις πρότερον πε-
 πόνθατε. Εἰ γὰρ ὅθ' ἠκομλε Εὐβοεῦσι βεβου-
 θηκότῳ: καὶ πρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν ἱέραι,
 καὶ στρατὸς κληῖς, ὑπὸ Ἰστίῳ Βῆμα: κελεύον-
 τος ὑμᾶς ἐκπλεῖν, καὶ πρᾶλαμβάνειν τὴν
 πόλιν: τὴν αὐτὴν πρὸς χόμην: ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ
 ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν: ἡμπερ ὑπὲρ τῆς
 Εὐβοέως σωτηρίας: εἶχετ' ἄρ' Ἀμφίπολις τό-
 τε: δὲ πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἄρ' ἦτε ἀπηλ-
 λαγμένοι πραγμάτων. καὶ πάλιν, ἡνίκα
 πνύονα, ποτίδια, μεθώνη, παγασαί, τᾶλ-
 λα, ἵνα μὴ καθέκασα λέγων διατρίβω, πο-
 λιορκέοντα ἀπηγγέλλετο: εἰ τότε τούτων γνί-
 θεῖς πρώτῳ προθύμῳ, καὶ ὡς προσῆκον, ἐ-
 βοηθήσαι αὐτοῖς: ῥάονι καὶ πολὺ ταπεινο-
 τέρων ὑμῶν ἀνέχόμεθα θεῖς Φιλίππῳ. Νῦν δὲ
 τὸ μὲν πρὸν αἰεὶ προΐεμενοι: τὰ δὲ μέλλοντα αὐ-
 τόματα οἰόμενοι χήσῃ καλῶς: καὶ ἡνέχσα-
 μεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον ἡμεῖς:
 καὶ κατεσχάμεν τὴν λικῶτον: ἡλικῶς δὲ εἰς
 πω βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας.

Nequaquā igitur, Athenienses,
 hæc uobis oblata occasio amittenda

da est: nequid committendum: quod
iam sæpenumero antea cōmisistis.
Nam si post opem Euboënsibus la-
tam, tum, cū adessent Amphipo-
litani Hierax & Stratocles in hoc ip-
so subsellio: adhortantes uos classe
exire: & Amphipolim in uestram di-
tionem recipere: eodem fuisset
etiam in nostra causa studio: quo in
salute fuimus Euboënsium: nostra
tum fuisset Amphipolis: & omni-
bus fuisset liberi & soluti mole-
stis, quæ postea inciderunt. Itē cū
Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ,
& ceteræ urbes: ne cōmemoratione
singularū urbiū tempus consumā,
nuntiabātur oppugnari: si ex his, ut
queq; prima fuit, alacriter, et ut dece-
bat, auxilio uenisset ipsi: leniorē
iā, & nullō humaniorē sentiremus
Philippū. Sed dū præsentiē semper
negligimus occasionē: & ea, quæ fu-
tura sunt, ultrò putamus fore secun-
da:

da: amplificamus nos Philippū, Athenienses: & talem tantūq; efficiamus: quantus nullus adhuc rex fuit Macedoniae.

Collocatio huius loci:

In dandis consilijs, praesertim in causis publicis, & in magnis rebus suscipiendis, nihil melius est: quàm metum tollere ex animis auditorum. Nihil enim magis obstat, quàm metus. Id fecit Demosthenes: & ui collocationis principio hunc errorem sustulit. Post metum sublatum nihil est melius: quàm ignauiam & socordiam tollere: admonere exemplis domesticis: & rebus docere, in quibus peccatum fuit. Iam igitur pigritiam, ignauiam, & spem uanam tol-

Tractatio.

lit. Hæc, quantum ad collocationem attinet. Tractatio autem huius loci est $\pi\theta\alpha\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\tau\iota\kappa\eta$: ignauiam tollit non $\theta\epsilon\tau\iota\kappa\omega\varsigma$, sententia generali, sed exemplis. Ista exempla tractationem habent bipartitam: primum cōmemorat unum exemplum de Amphipoli seorsim, $\kappa\tau\iota\chi\omega\gamma\iota\sigma\mu\omicron\nu$: deinde est $\sigma\omega\gamma\epsilon\nu\sigma\iota\varsigma$, frequentatio plurium exemplorum.

$\Gamma\alpha\rho\alpha\pi\epsilon\pi\tau\omega\kappa\omicron\tau\alpha$.) In $\pi\theta\alpha\pi\iota\pi\tau\epsilon\iota\mu$ est id, quod ultrò euenit: cum occasio diuinitus offertur.

$\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu\ \acute{\alpha}\phi\upsilon\alpha\epsilon$.) Cicero dicit, amittere occasionem. $\omega\alpha\theta\epsilon\iota\mu$.) Græci dicunt etiam $\omega\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\mu$

pro $\omega\omicron\iota\epsilon\iota\mu$. $\omega\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\mu$, id est, aliquid uitiosè facere.

re. Ideo uerti, committere: ut maneam in aliqua
 πρὸς χησεί, assonantia, amittere, committere. Ge-
 nus cōpositionis principio est moderatum. Est enim
 ista prima periodus ῥίκωλος: sed mediū membrum
 breuissimum, εὐκομμάτικον, par inciso. Εἰ γὰρ,
 ὁδ' ἔκομζν.) Hic incipit tractatio exemplorū. Se-
 orsim ponit de Amphipoli. Nā illud erat magnum
 damnum, tantam urbem amitti ab Atheniensibus.
 Deinde conglobat multa exempla simul. Ita princi-
 pium εὐ finis sunt paria. Principium est magnum
 uno exemplo Amphipoleos: finis etiam est magnus,
 quia multa congerit. Quoniam enim in una Metho-
 ne non tantum erat situm, ideo plura coniungit. Est
 ergo duplex medicina, simplex, εὐ composita.
 Ἰεργαξ.) testata loquitur. Hierax εὐ Stratocles suae
 urbi petebant auxilium ab Atheniensibus. Eos no-
 minat, ut uideatur loqui testata: εὐ ostendat, quanta
 tum fuerit occasio. παραλαμβάνει.) recipe-
 re urbem in uestram fidem εὐ tutelam, si non Am-
 phipolitanorum, saltem uestra causa. Ista compositio
 est ἑκτεταμένη: habet τᾶσιν, extensionem.
 Nam est septem membrorum. Βεβοηθηκότες.)
 primum membrum. Βῆμα.) alterum, sed χοι-
 νοτὼν εὐ. productum. τὴν πόλιν.) tertium.
 προθυμίαν) quartum. σωτηρίας.) quintum.
 τότε.) sextum. πρᾶγματῶν.) septimum: Ex-
 ercitatio

Hyperbata.

exercitatio uocis in Demosthene tanta fuit: ut talem comprehensionē uno spiritu sine labore proferret. Est hīc κατὰ φύσιν. Celeritas compositionis, et tamen acrimonia. καὶ πάλιν, ἡνίκα.) Iam quæ sequuntur exempla, singula habēt minus ponderis, coniuncta tamen et frequentata, sunt paria, et ἰσοζουσι primo exemplo. Ostendit eandem hīc etiam socordiam. ἀπὸ γὰρ λέγει.) sunt duo membra coniuncta ὑπερβατῶ. τὰ ὑπερβατὰ non impediunt orationem, sed celerem faciunt. Oratio item ἀσύνθετος est celerior, quàm πολυσύνθετος. illa commata requirunt celeritatem. Particula copulatiua, συνεκτικὰ, faciunt deteriores et tardiores orationem. εἰ τότε.) τὰ ὑπερβατὰ, etiamsi faciunt orationem celeriores et incitatiores: tamen faciunt longiores et obscuriores. Itaque requiritur, uelut remedium, ipsa ἐπὶ παντὲ ληψίς, resumptio uerborum uel eorundem, uel diuersorum. ἐνὶ τῷ πρῶτῳ.) Ordine poterant auxilia mittere, non simul. Non enim omnia simul Philippus oppugnabat. Ista periodus est breuior, quàm superior. Est enim quatuor membrorum: sed duo prima sunt implicata ὑπερβατῶ. Enumeratione tamen est uehemens, et est cita ac uelox. νῦν δὲ τοῦτο.) post cōmemorationem incōmodorum sequitur antica reprehensio Atheniensium. Ostendit ua-

nam spem & expectationem rerum meliorum: nec illos tantum, sed etiam se unà cum illis accusat. Sunt duo magna hinc vitia: Vnū, negligentia in rebus presentibus: alterum, spei rerum meliorum in futuris.

Post malarum ergo rerum commemorationem, locum habet ἡ παρρησία, libera vox oratoris: quæ tamen debet verbis moderatis temperari & leniri. προειρημένοι.) τὰ αἰτία rerum malarum.

παρρησία.

ἡνυξήσασθαι.) τὸ αἰτία τὸν, effectus. Oportet in Demosthene resoluendo diligenter animaduvertere. Quia enim versabatur inter auditores doctos, qui rem intelligebant: ideo non copiose, sed prudenter dicebat. Primum quoniam Philippi vires erant formidabiles Atheniensibus: et in formidine ac metu nihil rectè agimus: restitit principio formidini virtute collocationis. Tum, ubi iam confirmati animis essent: adhortari eos ad opem Olynthijs ferendam cœpit. Deinde, ut ob superiorum temporum ignavia oburgaret: exempla commemoravit incommodorum: quæ commemoratio fuit odiosissima. seorsim de Amphipoli dixit: quia grauissimum fuit de illius urbis amissione audire. Cōiunctè autem de multis oppidis: quòd illa, tametsi minora essent: tamen, si coniungerentur, faciebant magnam diuionem. Postremò de Philippi potentia ac viribus, duas ob causas, una est, quòd utilius fuit prius mala commemo-

rare

rare, quàm uituperare: & hoc semper in scribendo faciendum est: ut prius incommoda cōmemoremus, quàm reprehendamus. Nam ostenso morbo, facilis admittitur medicina. Altera, quia homines novi, homines νεόπλουτοι, semper sunt inuisi. Philippus maximè inuisus fuit Atheniensibus. Nam cum adolescens fuisset obses apud Thebanos: maximāq; pars patrij regni occupata ab Illyrijs: ipse tamen à Thebanis clam aufugit: exercituq; comparato, non modò omnia amissa recuperavit: sed etiam plura alia ad suam ditionem adiecit: ut est apud Diodorum Siculum.

Νυνὶ δὲ καὶ ρὸς ἡκεῖτις, ὅς ἐστι τὸ λυσιπυρῶν, αὐτόματ' ἐπὶ τῇ πόλει: ὅς ἐστι γινὸς ὅστις ἐλάττω τὴν πρότορον ἐκείνων. Ἐμοὶ γε δοκεῖ τις ὡς ἀνδρες ἀδλωαῖοι, δίκαιος λογιστὴς τὴν πρὸς τὴν θεῶν ἡμῶν ὑπεργυμνῶν κατὰς: καὶ περὶ ὅκ' ἐχόντων, ὡς δ' εἰ, πολλῶν: ὁμῶς μεγάλῳ ἄρ' ἔχειν αὐτοῖς χάριν εἰκότως. Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκεναι κατὰ τὴν πόλιν: τίς ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς δείξει δίκαιως: ὃ δὲ μήτε πάλαι ἴδ' ἐπεπονθέναι: πεφύσθαι τέτινα ἡμῶν συμμαχίαν τότε ἀντίρροπον: ἄρ' βυλώμεθα χηρῶν: τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ' ἄρ' ἐγωγέθειμ'. Ἀλλ', οἶμαι, πρόμορον ὅστις: ὅπερ

Ἐπὶ τῆς τ' χρημάτων κτήσεως. Ἀρμὴν
 γάρ, ὅτε αὐτὶς λάβῃ, καὶ σώσῃ: μεγάλυν' ἔσ-
 χε τῇ τύχῃ τὴν χάριν: ἄρ' δ' ἀναλώσας λάθῃ:
 σωανάλωσεν καὶ τὸ μεμνηδὶς τῇ τύχῃ τὴν χά-
 ριν. καὶ πάλιν τ' πραγμάτων ὅτως. Οἱ μὲν γὰρ
 σάμνοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς: ὅδ', εἰ σωέβη τι
 πρὸ τ' θεῶν χησόν, μνημονεύσει. πρὸς γὰρ
 τὸ τελευτᾶν ἐκβαλὼν, ἕκαστον τ' προὔπρξάν-
 τωρ ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. Διὸ καὶ σφόδρα δεῖ
 τ' λοιπῶν ἡμᾶς, ὡς ἀνδρες ἀθλῶν αἰοί, φροντί-
 σαι: ἵνα ταύτ' ἐπανορθωσάμενοι, τῶν πρὸ τοῖς
 πεπραγμένοις ἅδ' ὀξίαν ἀποτρίψωμεθα.

Sed nunc huiusmodi tempora ac-
 ciderunt Olynthiorum ultrò popu-
 lo Atheniensi: quæ superioribus neu-
 tiquam sunt postponenda. Ac, mea
 quidē sententia, si quis iustus esset æs-
 timator eorum: quæ diuinitus no-
 bis data sunt: tametsi multa nō eius-
 modi sint, cuiusmodi esse debeant:
 tamen maximā haberet meritò dīis
 immortalibus gratiam. Quòd enim
 superiori bello multa amiserimus:
 nostræ negligentiae meritò est ascri-
 bendum

bendum. Quòd uerò etiam iam dudum in ijsdem malis non uersamur: & quòd societas superiora mala cōpensans, si eam placeret suscipere, ostensa sit: deorū beneuolentię et beneficijs ego tribuēdū esse cēseo. Sed opinor, idē fit in hac parte: quod in pecuniarū facultate. Si enim, quantum quis comparauerit, tantum & conseruet: magnam habet fortunę gratiam. Si uerò eas imprudens insumat: simul etiam memoriā gratiæ, quæ fortunæ referenda erat, insumit. Idem fit in negotijs suscipiendis. Qui enim occasionibus non bene utuntur: etiam si quid diuinitus boni accadat, non possunt meminisse. Singula enim, quæ antè acciderunt, plerumq; ex euentu solent existimari. Quare uobis etiam atq; etiam cogitandum est, Athenienses: ut his rebus corrigendis, superiorū infamiam temporum diluamus.

Quam

Quantum attinet ad primam partem officij oratorij, inuentionē: locus iste pertinet præcipuè ad eam partem τῆς πρᾶγματικῆς σάσεως, quæ est utilitatis. Dictum est iam antea. statum negotialem diuidi in legem, æquitatem, utilitatem, facultatem, honestatem, & euentum. Hic uerò locus pertinet ad utilitatem. Subueniamus Olynthijs aduersus Philip-
pum. Ita enim his malis, quibus uexamur, liberabimur: & amissam felicitatem recuperabimus. In loco utilitatis spectanda sunt mala uitanda, bona comparanda: mala minuenda, bona augenda: mala abijcienda, bona retinenda. Est hîc etiam τὸ δῶκαρον: poterimus malis istis liberari, quia occasio diuinitus offertur. Itē honestas & euentus: delebimus maculam superiorib. temporib. susceptam. Hoc loco etiā pietas suā erga deos orator significat: excusat eos: et culpam in se atq; ciues suos trāsfert. Tractatio est paulò plenior & uehementior: quàm in superiore loco. Habet enim ὁμοιότητα, similitudinem: ostendit magistratum eodem uitio laborare, quo illi, qui pecunias comparant: qui grati sint erga fortunam, dum illas retineant: ubi uerò per stultitiam consumpserint, beneficij non amplius meminerint. Ita & Athenienses, quum occasiones rerum gerendarum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinorum memoriā abijcere. Deinde ponit ὅτι νοίαν

Inuentio.

Utilitas.

Tractatio.

δετικῶν, sententiam generalem: euentu omnia iudicari solere. Ad extremum concludit exhortatione: tempus hoc non esse negligendum. Iste igitur locus est quinque partium: propositionis, similitudinis sententiae generalis, et conclusionis. Αὐτόματ' (τ' Θ.) ἐπὶ ἀνάλυσις sententiae, quae fuit in exordio: ὁ μὲν δὲ παρὼν κακρὸς. &c. Et dicitur iste κακρὸς αὐτόματ' Θ.: quod Olynthij ultro implorarent opem Atheniensium. propositio haec habet unam et simplicem sententiam. καὶ ἐμοιγε δοκεῖ. hoc est ἠθικόν, pertinens ad bonos mores oratoris, qui deos excusat. Non enim hos Atheniensibus, sed ipsos sibi deesse. λογιστὴς. Vocat λογιστῶν, id est, aestimatorem: non διακρίτων, arbitrum: aut δικάσων, iudicem. Nam dii non sunt iudicio hominum subiecti: sed homines debent recte de illis sentire. Dicit ergo, λογιστὴς, ἀ λόγ' Θ., id est, ratio. ὑπεργυμνίων. ὑπάρχοντα dicuntur facultates et bona. Sed quae sunt diuinae providentiae, dicuntur ὑπεργυμνία, in uoce passiva. Non dicit, τῶν συμβεβηκότων. Nam συμβεβηκότα sunt ferè casus et temeritatis. τὰ ὑπεργυμνία uerò significant certam ὑπαρξιν. καταστάς. constitutus, id est, si quis existat æquus aestimator. ὁμῶς μεγάλῳ ἔμ. Hoc est ingenij p̄ij, etiā in aduersis rebus deo gratias agere. Orator inchoat prope

propositiones à breui ambitu : deinde addit comprehensiones longiores. Sunt enim duæ hoc loco propositiones: una ipsius argumenti et medijs: ferendum est auxilium Olynthijs, quia nunc occasio est: altera ipsius translationis, qua deos excusat.

Νυνὶ δὲ καὶρός) ἐστὶ περίοδος δὲ δίκωλος, sed brevis. Duo priora membra sunt inter se implicata. Primum membrum est, νυνὶ δὲ καὶρός ἢ κεῖ τις αὐτόματ' ὅτι τῇ πόλει: alterum, ὅτι ὁ τῶν ὀλυυθίων, membrum κομματικόν, par inciso. (Ὁμοιωγε δὲ οὐκ εἶ.) ista est etiam trium membrorum, sed περιβολικωτέρω, longior et productior. Hæc propositio personis est duplex: nobis, non dijs, est culpa tribuenda. (Ὁ μὲν γάρ.) prioris partis approbatio. Est egregia μετασῆσις: remouet culpam à deo, in quem in se et Athenienses: non autem in Philippum, quem antea laudauerat. ista periodus est δίκωλος. (Ὁ μὲν γάρ τὸ λέγουσιν.) primum membrum. τῆς ἡμετέρας.) incipit alterum, in quo est ἡ ἀπόδοσις et ἀντιπαράστασις. (Ὁ δὲ μήτε πάλαι.) alterius partis approbatio. et est ἐπισύναψις, adiunctio periodi τετρακώλου ad iuxta cretam, quæ erat duorum membrorum. ista autem ἐπισύναψις fit particulis μὲν et δέ. sic facta est περιόδος σύνθετος, composita ex membris τεκ. πάλαι.) aduerbium

bium præteriti temporis, iamdudum. *πρῶτον μέλος*.) primum membrum. *ἀντίρροπον*.) secundum. *ἀντίρροπον*, id est, *ἰσόρροπον*, utrinque equiparatum. *ἡνδὲ*.) tertium, *κομματικόν* membrum, habens tamen sententiam absolutam.

θεῶν.) quartum. Videte, quæ vis sit *τοῦ σχηματισμοῦ*, figura orationis, quam mutavit. Ante dixit, *θεῶν*, aliquis possit nostræ negligentiae tribuere: non dicit, ego possum tribuere. Sed cum de dijs loquitur, dicit: ego tribuo id benevolentiae decrum.

Ἀλλ', οἱ μὲν.) illustratio huius loci, quæ fit similitudine. Quædam similitudines referuntur ad docendum, quædam ad amplificandum, quædam sunt mixtæ. Hæc est *ἡ αὐξάνουσα ἡ δὲ ἀσθενεῖσα*.

κτάνσεως.) *κτάνου* est idem, quod *προρίζου*, consequi: *ἡ τήνσις*, comparatio, facultas. Utitur magna breuitate: ut similitudo sit non tam augens, quam docens. est hæc pulchra periodus *τετράκωλος*: quæ cum habeat duas *πρῶτάσεις*, propositiones, et duas *ἀποδιδόσας*, redditiones: est composita periodus duorum membrorum, *σύνθετος δίκωλος*.

Ἐπὶ τῶν.) membrum seorsim positum. Post similitudinem est ipsius similis assumptio. *οἱ μὲν ἡγεμόνες*.) *περίοδος δίκωλος*. *σιωπῆς*.) *ὑπὸ ἡγεμῶν*. *πρὸς γὰρ δὲ*.) similitudinem iam concludit *θέσει*, *τόπω κοινῷ*, loci communis sententia,

εία, quæ ad actiones humanas pertinet. προὔπρ
 ξαύτωρ.) antea dixit, ὑπὲρ γυνώνων. Huiusmo
 di mutatio τοῦ χρηματισμοῦ affert suavitatem. est
 μονοκωλία. Διὸ καὶ σφόδρα.) pars postre=
 ma, quæ habet utilitatem, liberationem præsentis
 mali, hoc est, infamiae. est conclusio δίκωλος. Nec
 tantum habet istud συμπέρασμα τὸ τελικόν
 αἰτίου, ipsam utilitatem: sed etiam τὸ γνῶσθον, ὅτι
 ἐκ βουλομένων. Neq; mirandum est, unam senten
 tiam referri ad plures locos. Hoc enim fieri potest:
 ὅτι talis sententia est firmissima. Sic primò n̄ usus est
 propositione, ex circumstantia temporis sumpta:
 deinde adiunxit deorum excusationem, et reprehen
 sionem suorum civium. illa reprehensio temperata
 fuit pulcherrima similitudine: quam cōclusit, θετε
 καὶ τινὶ γνώμη. Postremò fuit conclusio, eaq; mi
 nimè inanis: sed sumpta ex pluribus locis negotialis
 status, ut antè indicatum est.

Εἰ δὲ προσόμεθα, ὧ αὐτοὶ δεῖν ἀθλιωταῖοι, καὶ
 τέττοιοι τοὺς ἀνθρώπους: εἴτ' οὐκ ὀλιγοῦς ἐκείνους
 καὶ τὰς ἐξέτασις. φησὶ δὲ τὸ τίς ἐμοί, τί τὸ κω
 λύνειτ' αὐτοὺς εἰς βαδίζειν, ὅποι βούλεται;
 Ἀλλὰ γε λογίζεται τις ὑμῶν, ὧ αὐτοὶ δεῖν ἀθλι
 ωταῖοι, καὶ θεωρεῖ δὲ τὸν πόρον: δὲ ὅρμεγας γέ
 γονεν, ἀδινῆς ὧν δὲ κατ' ἀρχὰς, φίλιππος;

ὃ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν· μετὰ ταῦτα
 Πύδναν, πάλιν ποτίσας, μεθύνων αὐ-
 θις· εἶτα θετῆλίας ἐπέβη· Μετὰ ταῦτα Φε-
 ρὰς, Παγασὰς, Μαγνησίαν, πάνθ' ὅμ' ἐβόλε-
 το, εὐφρεπίσας τρόπου· ὥχετο εἰς Θράκην.
 Εἰτ' ἐκείτους μὲν ἐκβαλὼν· τὸς δὲ κατὰς τὴν
 ἑταίρῳ βασιλῆων, ἠδ' ὤκνησε· πάλιν ῥαίσας,
 οὐκ ὦν δ' ἔχθυσεν ἀπέκλινεν· ἀλλ' εὐθύς Ο-
 λυθίοις ἐπεχείρησε· Τὰς δ' ἐπ' ἱλνυρίους,
 καὶ Πάγονας αὐτῶν, καὶ πρὸς Ἀρύμβαν, ἃ ὅ-
 πη τις αὐ εἴποι, πρᾶλείπω στρατίας· Τί ὅμ,
 τίς αὐ εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; ἵνα γινώ-
 τε, ὦ ἄνδρες ἄθλιοι αἰοί, καὶ αἰδοῖσθε ἀμφο-
 τέρα· καὶ δ' προΐεσθ' καθέκαστον αἰεί τι τῶν
 πραγμάτων, ὥς ἀλυσιτελές· καὶ πῶν φι-
 λοπραγμοσύνῃ· ἢ πρὸς ἅπαντας χῆται,
 ἢ συζῆ Φίλιππῳ· ὑφ' ἧς ὅκ' ἐσιν, ὅπως ἀ-
 γαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν χή-
 σαι· Εἰδ' ὁ μὲν, ὥς αἰεί τι μέζον τῶν ὑπαρ-
 χόντων δειπνᾶται, ἐγνωκώς ἔσαι· ὑμεῖς ἢ
 ὥς ὁ δεινός ἀντιληπτεον ἐρῶ μὲν ὡς τῶν
 πραγμάτων· σκοπεῖσθε, εἰς τί ποτε ἐλπίς
 ταῦτα τελευτῆσαι.

Sed si etiam hos homines neglig-
 gemus : & ille Olynthum euertet :
 quaeso

quæſo dicat mihi aliquis, quid obſta-
bit: quo minus ille progrediatur,
quò uelit? Eſt ne quiſquam ex uo-
bis, Athenienſes: qui conſideret, &
animaduertat: qua ratione amplifi-
cata res Philippi ſit: quũ principio
tenuis eſſet? Primum occupata Am-
phipoli, deinde Pydna, poſt Poti-
dæa, Methone deinceps: poſt quam
inuaſit Theſſaliam. Sub hæc apud
Pheræos, Pagafæos, Magnefios, re-
bus omnibus ex animi ſententia ge-
ſtis, in Thraciam abiit: ubi nonnul-
lis eiectis Regibus, alijs ſubſtitutis,
in morbum incidit. Deinde quum
conualuiſſet: non ad deſidiam decli-
nauit: ſed conſeſtim Olynthios ag-
greſſus eſt. Omitto in Illyrios, &
Pæonas, & aduerſus Arymbam,
& cæteras quaſcunque illius expe-
ditiones. Sed roget aliquis: cur hæc
nobis in hoc tempore commemor-
ras? Vt & intelligatis, Athenienſes,

ses, & quasi sensu percipiatis utrumque: negligere singulas res rerumque occasiones, quàm uobis inutile sit: & studium Philippi atque curam: quam aduersus omnes suscipit: & in qua ætatem consumit: & ob quam non acquiescit rebus à se gestis, ut in otio uiuere uelit. Quòd si ille semper aliquid maius, quàm antea gessit, gerere animo concipit: Vos autem nihil contrà suscipere fortiter decreuistis: considerate quæso, quæ tandem spes, quis rerum sit exitus futurus.

τὰ πρᾶχθέντα
καὶ τὰ παρὰ
λαφθέντα.

In coniecturis est unus locus: qui maximè ualet ad rem probandam: scilicet τῶν πρᾶχθέντων, καὶ τῶν παρὰ λαφθέντων, rerum factarum, & rerum omissarum: quibus adiungitur τὸ πρᾶχθὲν σόμενον, res, quæ fiet: hinc etiā τὸ ἐκ βησόμενον, res euentura. In statu negotiali assumitur caput τῶν πρᾶχθέντων: & ex his spectantur τὰ πρᾶχθὲν σόμενα, & τὰ ἐκ βησόμενα. Assumuntur etiam τὰ παρὰ λαφθέντα: ex quibus euentus cernitur. Omnia ista quatuor in hoc loco sunt. Commemorat

res

res, quas Philippus callidè gessit: ostendit callidam
 eius rationem imperij amplificandi. Vnde colligitur
 δ πρὸς χθρομένον: quid etiam deinceps ficturus
 sit: & δ ἐκ βρομένον, quid euenturum sit, per-
 spicitur. Est etiam quartum hic, τὰ πρὸς ἀλεφθέρ-
 ται. Multa enim orator tempora commemorat: quibus
 maiorum et auitam uirtutem Athenienses reuo-
 care et renouare potuissent, sed neglexerunt. Est igitur
 commemoratio τῶν ἐκ βανίσων, rerum, quae
 euenerunt. Distinguit facta illa suis particulis: quo-
 rum commemoratione adhortatur populum suum
 ad resistendum hosti. Locus iste habet argumentatio-
 nem non directam, sed inflexam ad motum, nempe
 ad odium Philippi, ad deponendam negligentiam,
 ad curam rerum suscipiendam. Notum enim est, in
 partitionibus oratorijs Cicer. duo genera argumen-
 tandi esse: unum directum, ad fidem faciendam dire-
 ctò spectans: quod proponit aliquid, idq; rationibus
 probat, ac concludit: alterum, quod prius sumit ea,
 quae uult, eaq; confirmat: & ad extremum, animis
 iam permotis, iacit id, quod proponendum fuit. Sic
 etiam Demosthenes facit: qui non prius ad proposi-
 tionem redit: Philippo, Olynthijs ope ferenda, resi-
 stendum esse: quàm animos suorū ciuium ad odium
 & hostis et propriae ignauiae inflammari. Eiusmo-
 di uerò conglobationes et frequentationes, cuiusmo-

Argumentan-
 di genera.

di in hoc loco est, possunt etiam in subtile dicendi genus cadere. Est igitur hic superioris loci ἀνακατα-
νωσις, renouatio: sed numerosiore cum amplificatio-
tione. Subtilitas uerò est, quòd res particulis ita dis-
tinguit: ut suo quæq; tempore euenit. εἰ δὲ πρότερον
σόμεθα.) est proprium caput, κεφάλαιον, sta-
tus negotialis. Δὲ κβησόμενον. propositio hinc est
τοῦ κβησόμενου: βασιλεῖται, ὅποιός ἐστι.
φρασάτω τις ἐμοί.) modus loquendi Græcorum:
Latini dicunt, quæso. ἄρα γε.) ratio τοῦ κβη-
σόμενου, quæ est τῆς προχθέντων: quibus ostendit,
quomodo Philippus creuerit. ἄρα γε, est particu-
la indignantis. est ne aliquis, qui consideret: nemi-
nem puto esse. Prò deum atq; hominum fidem, nemo
est. λογίζεταί τις.) λογίζεσθαι est animi,
θεωρεῖν est uisus. ἀδενὴς ὢν. Nam principio
Philippus fuit obses apud Thebanos: ὅτε regnum ei-
us miserè uexatum à uicinis gentibus. Totam histo-
riam illam, quæ est apud Diodorum Siculum ὅτε a-
lios copiosè descripta, paucis uersibus absoluit.

Δὲ πρώτου Αμφίπολιν.) Rerum gestarum fre-
quentatio κατὰ σπενασιν. Ibit, quocunq; uo-
let. Nam hætenus ita fecit. Quæ temporibus distin-
cta erant: in orator particulis distinguit: ut in sin-
gulis neglectas occasiones ostendat. καὶ τὰ αὐτὰ
φερεῖς.) paulatim progressus est: iam plenis ita pas-
sibus.

sibus. Nam ostendit Philippum incepisse paulatim progredi: deinde multa celeriter arripuisse. ὁ δὲ πῶς, modus ille fuit: Philippus non cum multis simul bellum gessit, sed singula loca occupavit.

εἰς θράκην.) Nam Thracia multos habuit Regulos. ἐκβαλὼν.) qui rebelles erant. πᾶσα λείπω.) est præteritio. ostendit se adhuc multa commemorare posse. τί δὲ.) occupatione et interrogatione conclusionem infert. hactenus enim duo fuerunt, exitus et facta. Ea iam concludit, dum causam ostendit, cur illa commemorauerit. Antea fuit propositus finis bonus, fuga infamiae. Iam finis malus: si non resistemus, Philippus omnia occupabit cum infamia nostra. Ita argumentatur, ut conclusio non apparent: et redit ad propositionem.

ἵνα γινώτε.) γινώσκειν est animi: αἰσθάνεσθαι est sensuū. Antea dixit, λογίζεσθαι et θεωρεῖν.

ἢ πρὸς ἅπαντας.) pulcherrimè paucis uerbis amplificat: estque quædam αὐξήσις in summissa dicendi genere. Tria illa, χῆνται, συζῆ, ἢ συχίαν χήσει, ad unum uerbum φιλοπραγμοσύνην refert. εἰ δὲ ὁ μὲν.) 1. propositio fuit τὸ ἐκβαλεῖν 2. ratio ex rebus gestis 3. causa finalis illius commemorationis. Iam redit ad propositionem τὸ ἐκβαλεῖν. δὲ πρᾶττεν.) τὸ πρᾶχθεσόμενοι. ὅθεν ὁ ἀντιληπτὸν.) τὰ πρᾶλα φέροντα.

θεντα. τελευτήσκει.) τὸ ἐλεβαστόμεινον. Sic
 hoc loco est argumentatio uehemens: ut animos ci-
 uium ab inertia ad diligentiam transferat. Propo-
 suit de eo, quod euenturum esset: res gestas Philippi
 recensuit: utrunq; fuit odiosum in auribus populi
 Atheniensis. Itaq; ostendit causam finalem: se utili-
 ter hæc commemorasse. Postremò se ad propositio-
 nem refert. Quæ omnia efficiunt: ut oratio sit ualde
 peruersa et robusta.

Πρὸς θεῶν τίς ὅτως εὐχέτης ὅστις ὑμῶν:
 ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἡ-
 ξοντα, αὐτὸς ἀμελήσωμεν; Αλλὰ μὴ εἰ ὅσον γε-
 νήσεται: δειλοῖκα, ὥς αὐτοῖς ἀβίωτοι: καὶ
 τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς περ οἱ δαυδίζοντες ῥα-
 δίως ὑπὸ τοῖς μεγάλαις τόκοις: μικρὸν εὐ-
 πορήσαντες χρόνον: ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαί-
 ων ἀπέστησαν: ὅτω καὶ ἡμεῖς, αὐτὸν πολ-
 λοῦ φανώμεν ἐρῶντες ὑμῶν: καὶ ἀπαντὰς
 πρὸς ἡδονὴν ζητούντες: πολλὰ καὶ χαλε-
 πὰ, ὧν ἔκ ἡδονῆς μεθεῖν, ὕστερον εἰς ἀνάγκην
 ἔλθομεν ποιεῖν: καὶ λινδιανέσσωμεν πόλιν τῇ
 ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. Τὸ μὲν ἔμπειμα. ἴσως
 φησαι τίς αὐτὸν ῥαδίον, καὶ παντὸς εἶναι: τὸ δὲ
 ὑπὲρ τῶν πρῶτοντων, ὅτι δειπνῶντες, ἀπο-
 φαίνεσθαι, τοῖς ἐν συμβούλῳ. Εγὼ δὲ ἔκ ἀγ-
 νοῶ

ποῦ μὲν, ὃ ἀνδρῶν Αθηνῶν τοῦτο: ὅτι πολ-
 λάκις ὑμεῖς ὅτ' αὐτίς, ἀλλὰ τὸς ὑσάτας
 ποῦ τ' πραγμάτων ἐπόντας, ὃν ὅρῃ ποιῶναι:
 αὐτίς μὲν ἢ γνώμῃ ἐκβῆ. ὅμῃ οἶμαι γὰρ
 οἷον πλὴν ἰδίᾳ ἀσφάλειαν σκοπεῖν, ὑπο-
 σταλᾶν: ποῦ ὅμ' ὑμῖν συμφέρειν ἢ γῶμα.

Nam mehercule quis adeo simpli-
 ci est ingenio; qui ignoret, illud bel-
 lum ex eo loco huc translatum iri, si
 agamus negligētius? Quod si fiat,
 uereor, Athenienses; ne eodem mo-
 do, quo illi, qui facile magno tæno-
 re pecunias à fœneratoribus mutu-
 as sumunt; posteaquam non diu a-
 bundarunt; tandem etiam à pater-
 nis facultatibus coacti sunt discede-
 re: sic etiam uobis, ubi diu negligē-
 tes fuerimus; & omnia ad uolupta-
 tem retulerimus; multa & infesta, se-
 cus, quàm uelimus, tandem necesse
 sit perpeti: & de agro nostro, deq; re-
 pub. periclitemur. Sed dicat fortasse
 se quispiam: facile esse reprehēdere:

&

& id quemuis posse. De rebus uerò
præsentibus, quid agendum sit, de-
mōstrare, id uerò esse oratoris. Equi-
dem non sum nescius, Athenienses:
sæpenumero uos non eis, in quibus
culpa hæret, irasci: sed hīs, qui in se-
natu causas perorarunt: si quid præ-
ter animi sententiā accidat. Verum
tamen non existimo priuatam com-
moditatem respiciendam esse: neque
à me quicquam in rebus hīs, quæ ad
uestras rationes pertinere uidean-
tur, dissimulandum.

ὅτι ὡρίσμε-
νον ἐλέγχετο
μενον.

Hoc loco ponit breuem quandam ἐπιμὺνιν in
eodem loco τοῖς ἐκτελέμασι, euentorum. Nam
euenta sunt maximè consideranda in deliberationi-
bus: & in statibus, qui πράγματικοὶ dicuntur.
Ibi enim exitus sunt pertimescendi, cuiusmodi sint
futuri. Antea posuit exitum ἀόριστος, infinitè, in
illis uerbis: ὅτι περὶ τοῦ, εἰς τὴν πόλιν. &c. non pro-
pria eum specie notauit. Difficile est enim, quæ rei
alicuius formæ sint, uidere. Iam ὅτι εἰς τοὺς ἰσχυροὺς
καὶ ὡρίσμενον, certum est finitum exitum, po-
nit. Iste igitur locus continuatur cum postrema su-
perioris

perioris proximi loci sententia. Est hoc Demosthe-
 ni in more, à generalibus & communibus ad particu-
 laria & specialia pergere. ἀόρις οὖν ἐστὶν: uidere,
 quæ spes, et quis exitus sit futurus. Magis εἰς ὅλα τοῖς
 ἔργον ἐστὶν: bellum ab Olynthijs in Atticam transfere-
 tur. Hoc non est extremū malum. Potest enim bel-
 lum geri: ut ager retineatur. Venit igitur orator ad
 id: quod maxime proprium & specificum est: uenie-
 mus in periculum de agro: & de omnibus, quæ in a-
 gro sunt. Declarat id similitudine. Metuendum est,
 ne nobis eueniat idem: quod hominibus, qui fœnori
 pecuniam accipiunt: bona sua oppignerant: paucis
 annis diuissimi sunt propter illam pecuniam à fœne-
 ratoribus acceptam: sed dum uiuunt profuse, euenit,
 ut & pecuniam consumant: & pignus etiam fœne-
 ratoribus dare cogantur: Ita uobis etiam, dum tem-
 pus conterimus: & in ocio sumus: & aliorum mise-
 ria beati sumus: in necessitatem ueniendum sit mul-
 ta & graua patiendi: & de nostra ditione pericu-
 lum subire cogamur. Hæc enim similitudo magis
 sub oculos subiicit τὸ ἐκβεβηκόμενον κακόν. Po-
 stemò loco adfert occupationē orator: istud est re-
 prehendere, non consilium dare. illa πρόληψις
 ἐστὶν προπαρασκευαστική: habet præparationem
 ad nouam disputationem. Vtitur autē παραρρήσας,
 licentia, libera uoce: & dicit hoc esse ingenium A-
 thenien-

ὁμοίωσις.

πρόληψις.

theniensium: ut irascantur, si quid contra animi sententiam eueniat, non autoribus malorum: sed ijs, qui cōsiliū dederint. Nihilominus se, quod sibi optimum uideatur, cōsiliū allaturum. Ita sibi adiutū facit ad nouam suasionem: et postea cōsiliū suū proponit. Sunt igitur partes huius loci: ἐπισμονὴ ἐν τῷ ἐκβλητικῷ: ἐπεξεργασία δὲ ὁμοιωσεως καὶ τασκευασικῆ: προπαρασκευὴ πρὸς ἄλλω τινὶ συμβουλίῳ. (εὐνήθης.) dicitur homo simpliciū morū. τὸν ἐκείθεν πόλεμον.) Artificiosa τμήσις. Interponit aduerbium inter articulū et nomen ἐμφάσεως ὅτι καὶ bellum aliunde aduentans. Αλλὰ μὲν εἰς τὸν.) exitum proposuit εἰς ὅποιον τὸν quidē illū, non tamen satis specificū. Ideo iā similitudine magis εἰς ὅποιον: illustrius proponit exitum. Quæ spes reliqua? non solum bellum huc transferetur: sed etiā periculū erit: ne agrum nostrū amittamus. Ista similitudo non tam amplificationis causa, quàm τοῖς εὖς ὅτι καὶ, ponitur. δ' ἀνείσμενοι.) qui pecuniam fœnori à fœneratoribus accipiunt. ἥ αἰσίως ἐπὶ τοῖς μεγάλαις τόκοις.) ἀμφιβολογία. Possunt enim ista uerba coniungi, uel cum præcedenti uocabulo δ' ἀνείσμενοι, ut sit sententia: qui faciliè magno fœnore pecunias mutuò accipiunt: uel cum sequentibus uerbis, in hanc sententiam: qui faciliè propter multa

tas pecunias fœnori acceptas per breue tempus diuites sunt: ut οἱ τόκοι in hoc loco significant summās pecuniarias fœnori acceptas. Ego tamen malo coniungi cum præcedentibus. ῥαδ' ἰως.) facile, εἰ κῆ, temere, sine prouidentia. τὰ ἀρχαίων.) τὰ ἀρχαῖα uocat paterna bona, patrimonium, quicquid habuerunt à patre, ex dote, ex legato, et quæ sunt pignoris loco. ἀπὲς ἑσῶν.) ἀφιστάναι est uoluntatis, decedere, alij locum dare. ὡς πολλῶ.) diu. ἐξ ῥαθυμυκότητος.) ῥαθυμείν est δ' αὖ ἐξ ῥαθυμίας hinc comparata. Δανείζειν est pecuniam à fœneratoribus mutuò accipere: ῥαθυμείν, ocium sumere et desidiam à uoluptatibus. ποιεῖν.) id est, πᾶσιν: est ἀναστροφή. Græci enim et πᾶσιν pro ποιεῖν, et ποιεῖν pro πᾶσιν dicunt. κινδύων ἐνσωμεν.) hoc est illud ἐκ βησόμενον εἰς δόποιον. Solet enim Demosthenes separare res: et paulatim peruenire ad extrema. Videte, quis exitus futurus sit. primū sentiemus bellum: deinde de summa rerum periclitabimur.

ὁ μὲν δ') occupatio, quæ oratorio σχηματισμῶ habet sententiā generalem. Reprehendere facile est, et cuiusq; : boni autem oratoris, consilium dare. hanc sententiā ἡθικῶς sic γενικῶς ἐξ σχηματισμοῦ μὲν ad rem præsentem accommodat.

ἐπιτίμησιν.) ἐπιτίμησιν uocamus reprehensionem

sionem quamvis, quacumq; in re. Sunt etiam in dis-
 putationibus dialecticæ ἐπιτίμῃσεις: de quibus
 in 8 lib. τῶν τοπικῶν. συμβούλῃς.) ῥῆτο-
 ρῶν, species pro genere. Orator in deliberatio ge-
 nere dicitur σύμβουλῶν, et in concionibus ἐκ-
 κλησιᾶν: in demonstratio, ἐγκωμιάων:
 in iudiciali, δίκων, aut φεύγων, uel ἀπολο-
 γῶν. Omnia ista sunt τῶν ῥητόρων: sed uti-
 tur hoc loco uerbo proprio. ὕσῃς.) Si iste su-
 perlativus propriè positus est: significat eos, qui cō-
 silia et causas perorant: qui solent uehementiores
 esse: et liberior est eorū oratio ad iram, et ad inflā-
 mationes animorū. Ac uidetur multi oratores hanc
 causam dixisse. Nam dixit antea: πολλὰ τῶν δ' ἐ-
 ὄντων ἐκ τοῦ παρὰ χῆμας ὀϊοῖς ἀρ' ἐπελθεῖν
 εἰπεῖν: ut illi, qui perorent, sint uehementiores,
 quàm qui priore loco dicunt. Sin est χηματισμός,
 et improprium: dicitur αὐτὶ τοῦ ὕσερον, id est,
 μετὰ τὰ κακὰ: ut fiat comparatio auctoris malo-
 rum, et eorum, qui post ipsa mala dicunt. Vtraq;
 sententia est bona: et non habet impedimentū. ὁ
 μὲν οἱμαί γε.) præparatio futuræ suæ sententiæ
 dictionis: et finis est ἠθικός. Patriæ salutem maiori
 sibi curæ esse dicit, q̄ suā utilitatem. ἀσφάλειαν.)
 consequens loco antecedentis. Utilitates enim pari-
 unt τὴν ἀσφάλειαν, ocium et securitatē rerum.
 φημί

ἡμῖ δὲ διχῇ βοηθήσειν τοῖς πράγμασι
 σὺν ὑμῖν: ἵνα τε τὰς πόλεις τοῖς Ολυθίοις
 σώξαι: ἵνα τὸν ποιεῖν τὰς στρατιώτας ἐκ-
 πέμπειν: καὶ ἵνα τὴν ἐκείνῃ χώραν κακῶς
 ποιεῖν, ἵνα ῥιπύρεται, καὶ στρατιώτας ἐτέρους.
 Εἰ δὲ θατόρ τούτων ὀλιγωρεῖτε: ὁκνῶ, μὴ
 μάταια ἡμῖν ἡ στρατὸς ἀγνῆται. Εἴτε γὰρ
 ὑμῶν τὴν ἐκείνῃ κακῶς ποιοῦντων: ὑπο-
 μένας ὅσον, Ολυθον πῦρ ἀσκήσεται: ῥᾷδίως,
 ὡς τὴν οἰκίαν ἐλθόν, ἀμυνεῖται. Εἴτε βοη-
 θησάντων μόνων ὑμῶν εἰς Ολυθον: ἀκινδύ-
 νως ὅσον ἔχοντα τὰ οἴκοι, προσκαθεδίεται:
 καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι: πόδες αἱ
 τοῖς χρόνῳ τὴν πολιορκημάτων. Δεῖ δὲ πᾶσι
 ἀλλήλων καὶ διχῇ τὴν βοήθειαν εἶναι.

Sic igitur sentio, duplici ratione
 rebus esse succurrendum: tum con-
 seruandas urbes Olynthiorum: &
 milites mittendos, qui id efficiant:
 tum illius etiam agrum cum male-
 ficio inuadendum esse, classe, & alio
 peditatu terrestri. Si horum alteru-
 trum negligetis: uereor, ne frustra
 uobis ista militia instituat. Si es-

nim uos solùm illius agrum infestis: idc̃q; iste patiatur: & Olynthum sibi adiungat: facile, domum reuersus, uindicabit iniurias. Si uerò tantùm auxilia portabitis Olynthiis: ipse c̃q; uidebit domi nullum esse periculum: magis c̃q; incumbet atq; insistet rebus: tandem longinquitate temporis oppidanos superabit. Magna igitur opus est esse, ea c̃q; bipartita auxilia,

Quæ hæcenus sunt commemorata, sunt cum exordio coniuncta. Pertinent enim ad excitandos animos audientiũ: ut Olynthiis uelint succurrere: idc̃q; necessarium esse putent. Primum est uelle, deinde suscipere. Si primum est uelle: necesse est uoluntatem primum locum occupare: & in collocando, quæ ad uoluntatem excitandam pertinent, primo loco poni. Multa igitur de periculo Atheniensium, de negligentia eorum, de Philippi industria dixit. Verum non satis est excitare: reprehendere nostrorum desidiam: aliorum uigilantiam commemorare: mala impendentia ostendere: sed opus est etiam consilio.

Ὁμολογῶ. Hoc igitur loco iam dat consilium: quemadmodum succur-

succurrendum rebus sit: & duplici exercitu opus
 esse dicit: ut scilicet pars una mittatur in agrum O-
 lynthiorum: altera in Philippi regnum. Hoc ut con-
 firmet: ponit τὰ ἐκβησόμενα. Si solum Olynthijs
 succurremus: & Philippus uidebit res domi in tu-
 to esse: manebit in obsidione: ipsaq; oppugnationis
 mora fatigatos Olynthios sub ditionē potestatemq;
 suam subiiciet. Si Olynthios non iuuabitis: sed tan-
 tummodo in agrum Philippi inuadetis: ipse, Olyn-
 tho expugnata, domū reuersus, facillē uobis resistet.
 Quoniā igitur propositio est duplex: etiā ratio est
 duplex. Verisimile est tunc fuisse oratores: qui in di-
 uersa fuerint sententia: et qui ante Demosthenē dixe-
 rint, esse exercitū saltē in regnū Philippi mittendū:
 ita fore, ut cogatur relinquere Olynthios: pars con-
 trā uoluerit tantūm Olynthios iuuari. Sed orator
 utriusq; partis sententiā nunc coniungit: dum osten-
 dit, & agrum illius infestandum, & Olynthijs sub-
 ueniendum esse. Φημὶ δὲ.) ἢ πρότασις, pro-
 positio bipartita. τῷ τε τὰς.) pars una senten-
 tiæ. πόλεις.) Olynthus enim erat metropolis,
 & ciuitas plurium oppidorum, quæ sub se habebat.
 καὶ τὸ πλὴν.) pars altera. κακῶς ποιεῖν.)
 Caesar libro primo, de bello Gallico: per Galliam si-
 ne maleficio ire, id est, κακῶς ποιεῖν. τρεῖς
 εἰς.) ὁ τρόπος, quomodo? terra & mari. εἰ δὲ
 ε 3 δα τὸ πρῶτον

θατόρδ.) approbatio, quæ habet bipartitum exitum. τὴν ἐκείνδ.) scilicet μόνον. προσκαθεδεῖται.) hæc duo uerba ita inter se differre uidentur: ut προσεδεδύειν sit diutius permanere, quàm προσκαθέζεσθαι. πολιορκητώνων.) Ολιυθίων. Caesar uocat eos, qui obsidi sunt, oppidanos. Δεῖ δὲ πολλῶν.) συμπερασμάτιον, conclusiuncula breuissima: quæ habet repetitionem propositionis. Δι.) id est, τοιγαρὺν.

Καὶ πόρῃ μὲν οὐ βοηθείας ταῦτα γιγνώσκω: πόρῃ δὲ χρημάτων πόρδ. Εσιν, ὧ ἀνδρες Αθλιῶται, χρημάτων ὑμῶν, ἔσιν, ὅσα ἐδενὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, στρατιωτικὰ. Ταῦτα δὲ ὑμεῖς ὅτως, ὥς βύλεσθε, λαμβάνετε. Εἰ μὲν ἔρταῦτα τοῖς στρατευσόμενοις ἀποδώσετε: οὐδενὸς ὑμῶν προσδεῖ πόρδ: εἰ δὲ μή, προσδεῖ: μᾶλλον δ' ἅπαντες γινώσκουσιν τὸ πόρδ. Τῶν δ' αὖτις εἴποι, σὺ γράφεις ταῦτ' εἰν στρατιωτικὰ: μὰ δὲ, οὐκ ἔγωγε. Εγὼ μὲν γὰρ ἔγνων καὶ στρατιώτας δεῖν κατὰ σκευαδῆναι: καὶ ταῦτ' εἰν στρατιωτικὰ: καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν, τὴν τε λαμβάνειν, καὶ τὴν ποιεῖν τὰ δέοντα. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πῶς ἀνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Εσὶ δὲ λοιπὸν, οἵ με, πάντας εἰσφέρειν: ἅμ' ὅλην
λῶν

ἅμω δ' ἐκ πολλὰ: ἄν' ὀλίγων, ὀλίγα. ΔΕΙ
 ΔΗ χρυσμάτων, ἢ ἀνέυ τούτων ὀλίγ' ὅτι γε
 ἔστι τ' ἰσχυρῶν. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλοι τινὰς
 ἄλλοι πόδας: ὧν ἑλέσθαι, ὅς τις ὑμῖν ἄρ' ὅσον
 φέρει δόκη: ἢ, ἕως ὅτι κακός, ἀντιλέσθαι
 τ' πραγμάτων.

Atq; hæc mea de ope ferenda est
 sententia. De re autem pecuniaria.
 Sunt uobis pecuniæ, Athenienses,
 sunt supra cæteros mortales, eæq;
 militares. Sed has quidem, inter uos
 uestro arbitratu distribuitis. Si igitur
 militibus eas restituetis: nulla
 amplius egebitis porro pecuniâ: sin
 minus, certè egebitis: imò in primis
 pecunia desiderabitur. Sed dicat ali
 quis: tu legem fers, ut istæ sint mili
 tares? Equidem, legem non fero. E
 go enim censeo milites comparan
 dos esse: & hanc pecuniam debere
 esse militarem: eodemq; officij gene
 re, & eam accipere, & officium face
 re, contineri. Sed uos nulli reipub.

commodo ad ludos & spectacula sumitis. Quo fit, ut reliquum sit, mea quidem sententia, omnes conferre pecuniam: si multa opus sit, multā: & modicam, si modica. Opus enim est pecunia: & absq; ea nihil potest confici rerum necessariarum. Adferunt alij alias quasdam pecuniarias rationes: ex quibus quæ uobis comoda uidebitur, eligite: &, dū tempus est, cape site rem publicam.

Ordo huius loci dependet ex illo superiore: *ὅτι μὲν δεῖν ἐβελῆσαι, καὶ προξυμβῆναι: καὶ τοῦ πολέμου προσέχειν*. Illa fuit propositio ἀόριστος, infinita. Dixit enim bellum gerendum, & pecunia opus esse: nō tamē ibi dixit, quomodo bellū gerendū esset: nec omnē rationē rei pecuniariæ explicauit. Vt igitur in superiore proximo loco ostendit: quomodo oporteret τῷ πολέμῳ προσέχειν τὸ νοῦν: ita iam demonstrat: quemadmodum pecunia inueniri possit. Fuit tripartita ratio pecuniæ comparandæ apud Athenienses: Vna ex ludis & spectaculis, ut annotat Libanius: altera, cum singuli ciues conferrent: tertia, fortasse ex socijs. De-
mosthenes

Comparatio
pecuniarum
apud Athen.

mosthenes putat ærariam pecuniam, hoc est, eam, qua in ludis spectandis utebantur, esse contribuendam. Hic locus attingitur uerecundè ab oratore. Valde enim erat inuidiosus. Quæ causa est: quòd etiam nullam eius de principio mentionem fecerit: & hoc loco occupatione, atq; callida uerborum distinctione elabatur. Ostendit etiam alias duas faciendæ pecuniæ rationes: unam, ex cõferendo: alteram, à socijs ciuitatibus. Necessitatem demonstrat: nisi ærariam dare uelint, ipsis pecuniam singulis conferendam esse. Utitur ad idem probandum etiam generali sententia: et cohortatione ad rempub. defendendam concludit. Quantũ ad genus dicendi pertinet: locus iste non habet ὀγκον, insignem ornatũ: sed magis est acutus, quàm grandis: idq; ita esse, si cum alijs locis cõparetur, facile intelligitur. Potest aut exemplo uobis esse: quomodo locus inuidiosus et periculosus sit tractandus. χρημάτων πόρος.) Sententiæ dictio de pecuniarũ cõparatione. Est formula loquendi Græcorum, χρημάτων πόρος. Latini ut dicunt rem frumentariã, ita etiam rem pecuniariam. εἰς, ὅτι.) ista ἐπ' ἀναφορὰ uerbi pertinet non tam ad ornatum, quàm ad uehementem asseuerationem. στρατιωτικὰ.) στρατιωτικὸν est id, quod datur militibus. λαμβάνετε.) sumitis ex ærario: ut sit quædam ὑποτίμησις. Aut
e s est

est imperatiui modi, sumite, id est, uestro arbitratu
inter uos distribuite: ut eis ipsis permittat optionē.

Versatur enim orator in loco lubrico et periculo
σο. στρατονομίοις.) στρατιώταις. τί δὲ
αὐτίς εἶποι.) haecenus ἢ ἀπόφανσις ὁ γνῶ-
μης. (sequitur iam ἢ πρόληψις, occupatio.

σὺ γράφεις.) Lex enim erat, quæ capitali cri-
mine obstrungebat eum: qui hanc pecuniā in alium,
quā in theatralem, usum conferri suaderet. Non
uolo, inquit orator, legem ea de re ferre: puto tamen
hanc pecuniam debere esse militarem. τὸ γράφειν
est τὸ νόμον ἢ ψήφισμάτω. Orator euadit τὸ
τὸ ῥημάτων διακρίσει: et totius loci intelligen-
tia pendet ex ui duorum uerborum, γράφειν et
ἡγῆμαι. Aliud est, legem ferre: aliud, rem animo
secum reputare. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγῆμαι.) elabi-
tur necessario tempore. opus est pecunia: quia opus
est milite. Est τὸ ποικτικὸν αἰτίον, ἢ αὐτὸ γκκ.
ταῦτ' εἶν.) uocabulum τῆς δωδέμεως τὸ
καθ' ἡκοντ: puto hanc pecuniam esse posse, et
debere esse militarem. μίαρ σὺντάξι.) meta-
phora militaris. nā in militari ordine dicitur σὺν-
τάξις. Nihil debet esse discriminis inter illa duo:
accipere pecuniam, et officium facere: eodem gene-
re utrunq; continetur. Nam si licitum est, pecuniam
accipere: etiā honestum est, officiū facere. Ita etiam
elabatur

elabitur hoc loco sententia generali. ὑμεῖς ᾗ.)
 παρρησία. ἀνδραγαγμάτων.) nullo reip.
 commodo, nulla re gerenda. est atticismus. ἔσθ
 δ' ἢ.) Satis liberè de æraria & publica pecunia di-
 xit: sed tamen dixit, se non ferre legem, sed solum sic
 faciendum putare: omnino pecunia opus esse: et eos,
 qui accipiunt pecunias, debere quoq; officio suo fun-
 gi: non autem, ut nunc faciant, spectaculis & uolu-
 ptati indulgere. Iam rationem magis odiosam adfert:
 Si non uultis facere, quod dixi: necesse erit ut omnes
 conferatis pecuniam. Hoc est aliud, et uehementius,
 quàm superius, remedium. Δεῖ δ' ἢ χρημάτων.)
 sententia generali, δέσσει, locum istum absoluit.

ἄλλοις τινέσσι.) scilicet, aut mutuò accipiendū
 à negotiatoribus & fœneratoribus, aut ab amicis et
 socijs populis. ἀντιλάβεσθαι.) ἀντιλαμβάνεσθαι
 νεώτερον πραγμάτων, suscipere res gerendas et
 negotia publica: uidere, ne quid detrimenti respubli-
 ca capiat. Ita absolutus est hic locus: quem satis in-
 telligitur esse subtilem & simplicem, quod ad for-
 mam dicendi attinet: qualis est etiam is, qui sequitur.

Ἀξιόν δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι: τὰ πράγ-
 ματα γὰρ ὧς λαβέσκει νυνὶ τὰ Φιλίππου. Οὐ-
 τε γὰρ, ὡς Διοκῆς, εἴ φησὶ τίς αὐτὸν μὴ σκοπῶν
 ἀκριβῶς: οὐ πρὸς ὧς, οὐδ' ὡς αὐτὸν κάλλιστα αὐ-
 τῷ

ἔσθ' ἰὰ παρόντ' ἔχει· οὐτ' ἀνέξηνεγκε τ' ποῦ
 λεμόν ποτε τὸτομ' ἐκείνῳ· εἰ πολέμῳ ὡς
 ἔβη δ' ἠέσκειν αὐτόν· ἀλλ' ὡς ἐπιών ἀπαντὰς
 τότε ἠλπίζε τὰ πράγματα ἀνακρῆσεσθαι·
 καὶ ταδ' ἐψεύσασαι. Τὸ δ' ἡ πρῶτον αὐτ' τα-
 ράτῃ· πρὸ γνῶμῃ γεγονόσ· καὶ πολλὴν ἀθυ-
 μίαν αὐτῷ πρὸς ἑαί. Εἰτα ἰὰ τῷ θετῷ αὐτῷ.
 Ταῦτα γὰρ ἀπίστα μὲν ἰὼ δὴ πρὸ φύσει, καὶ
 ἀεὶ πᾶσι ἀνθρώποις· κομιδὴ δ', ὥσπερ
 ἰὼ, καὶ ἐς ἡνῶν τὸ τῷ. Καὶ γὰρ Παγασαὶς ἀ-
 παιτεῖν αὐτόν· εἰσι μὲν ἐψήφισμένοι· καὶ Μα-
 γνησίαν κεκωλύκασιν τεχνίτῃ. Ηκχορ δ' ἐ-
 γωγέτινων· ὡς οὐδὲ τὸς λιμένας καὶ τὰς ἀ-
 γορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρπῶν. Τὰ γὰρ
 κοινὰ τῷ θετῷ αὐτῷ ἀπὸ τῶν δέοι δ' ἰοικεῖν·
 εὐφίλιππον λαμβάνειν. Ἀνδ' ἐτὶ τῶν ἀπο-
 κερκῆ τῷ χρημάτων· εἰς σὺν κομιδῇ τὰ φη-
 στροφῆς τοῖς ξυνοῖς αὐτῷ λατρεῖται.
 Ἀλλὰ μὲν τὸν γε Πάριον, ὅτ' ἰλνυριόν, καὶ
 ἀπλῶς πάντας ἀπαντας, ἡ γὰρ ἡνῶν αὐτόν·
 μὲν ἡ δ' ἰοικεῖν αὐτῷ ἐλευθέρους, ἡ δ' ἰλνυριόν, εἰν· καὶ
 γὰρ ἀνέθεις τὸ κατὰ κέρει τινός· εἰσι· ὅτ' ἀνθρώ-
 πος ὑβρις ἡν, ὡς φασιν· ὅτ' μὲν δ' ἰλνυριόν ἀπ' ἰσο-
 ῖσως. ΤΟ ΓΑΡ ἐν πράττειν πρὸ τῷ ἀξίαν,
 ἀφορμὴ τὸ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνθρώποις γί-
 νεται. ΔΙΟΠΡΟ ΡΟΛΛΑΚΙΣ ΔΙΟΚΕΙΣ ΦΥ-
 ΛΑΞΑΙ

ἀλλά ταῦτά τ' ἔτι βαρύνει χαλεπώτε-
ρον εἶναι.

Sed operæ precium etiam est con-
siderare, & uobiscum reputare; quo
in statu nunc res Philippi sint. Non
enim, ut apparent, & ut opinio pos-
sit esse hominum, si quis minus ad-
uertat; honesto loco, neq; optimo,
res eius in hoc tempore sunt; neq; ul-
lum ille unquam belli signum sustu-
lisset; si belligerandum sibi esse pu-
tasset; sed principio sperauit omnia
subito confici facile posse; post au-
tem hæc eū opinio fefellit, Id, quo-
niam nō ex animi sententia accidit,
ipsum perturbat; & ualde animum
eius debilitat. Perturbāt etiam eum
Thessali. Horum enim cōsilia cū
natura, & omnibus mortalibus in-
fida sunt; tum uerò præcipuè, quem
admodū antea, sic etiam nunc Phi-
lippo. Nam & Pagasas repetere ab
eo decreuerunt; & obstiterunt, quò
minus

minus Magnesia muris muniretur.
Etiā ego ex nonnullis audiui; quod
neq; ex portubus portoria, neq; ex
mercimonijs uectigalia amplius
permittent eum accipere. Rempu.
enim Thessalorum his curari oportere;
non hæc Philippum accipere.
Iam si hac pecunia destituetur; in an-
gustum admodum cogetur res aliis
mentaria mercenarijs illius militib.
Præterea Pæonem, & Illyrium, de-
niq; omnes hos populos, putādum
est malle suis legibus uiuere, & libe-
ros esse, quā seruos. Nō enim cui-
quā assueuerūt malè optemperare;
tum homo est Philippus multarum
iniuriarum, ut dicunt; nec me hercu-
le id fortasse est incredibile. Felicis-
tas enim, quæ euenit non merenti-
bus; occasio desipiendi est ingenijs
stultis. Itaq; sepe numero etiam tue-
ri bona parta, quā quærere, diffi-
cilius esse uidetur.

Primum omnium in consilijs dandis est excitare uoluntates hominum: ut aliquid uelint suscipere, quod suscipiendum sit. Proximum est, uiam ac rationem ostendere: qua quidq; confici possit. Orator igitur hactenus ciues suos ad opem ferendam Olynthijs, quantum potuit, cohortatus est: et duplicibus copijs opus esse dixit: quarum una Olynthiū, altera in regnum Philippi mitterentur. Rationem etiam ostendit pecuniæ comparandæ: et ex arario potissimum depromendam esse significauit. Sed hæc satis non sunt: ostendere, quid à nobis, et quomodo fieri debeat, et possit: nisi uires etiam aduersariorum diminuuntur. Hoc ergo loco deprimit Philippi uires, quantum fieri potest: atq; hæc est huius loci πρότασις, propositio: Philippi potentia nō est uobis, Athenienses, extimescenda: Philippi res non tam benè sunt constitutæ et fundatæ, quàm putari ab hominibus ignorantibus possunt. Rationes, quibus hanc propositionē orator probat, sunt quatuor. Prima est, spes Philippi frustrata, τοῦ παρὰ τὸ γινώμην συμβῆναι. Existimauit se primo impetu statim omnia confecturum: opinione falsus est: hoc hominem mirum quàm turbat. Alterum ἡ ἀνισχυρία, inconstantia et perfidia Thessalorum, quæ metueuda: tum ob naturam illius gentis sit: tum quibusdā etiam signis iam sese aduersus Philippum patefecit.

Diminutio uirium aduersarij.

patefecerit. Tertium est sumptum ab ingenio Pæonum, Illyriorum, reliquarumq; gentium: quas ob libertatem, contrà, quàm oportebat, amissam: ob seruitutem inuitis impositam: ob iniurias & insolentiam Philippi, credibile sit malè aduersus ipsum animatas esse: & occasionem, si qua detur, libertatis recuperandæ, cupidè accepturas. Postrema ratio habet γνώμολογίαν ἡθικῶν, γνώμην θετικῶν, sententiam generalem, quæ ad mores, & uitam hominum pertinet: solere animos stuliorum fortuna secunda, quæ indignis contingit, insolentes fieri, & infestos contra suos, atq; multa mala per insaniam facere. Ex ea autem superbia & stulticia sequi facile fortunam aduersam, & rerum comparatarum amissionem. Hæc sententia, & si est θετικὴ, tamen pertinet πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὸ τὸ φιλίππῳ πρόσωπον: cuius in tertia ratione mentio est facta: & quæ huic sententiæ occasionem dedit. Quantum igitur potest, orator coaceruat incommodorum Philippi: & iste locus haud paulò amplior est, quàm superior. locus enim superior disputationē breuissimā & acutā habet de triplici genere pecuniæ cogendæ, ex ærario, ex collatione, ex mutuatione. Hic autem extenuat, et debilem facit Philippum: eumq; in cōtemptum uocat. Vult enim orator probare: non solūm esse δύνατον, resistere Philippo: sed

sed etiam αὐτὸς ἡ φρονήτης εἶναι. ἄξιον δὲ.)
 πρότασις, sed ἀορισωτέρα. ἐνθυμηθῆναι.)
 ἐνθυμείδης est cogitationis: λογίζεσθαι est consilij.
 οὕτε γάρ.) sententia magis ὠρισμένη, ἢ δια-
 σαφηνίζουσα τὸ, ὅτι ὥς καθέστηκε. οὕτ' αὖ)
 prima ratio, ὅτι φιλίππου λογισμὸς ἐσφαλ-
 μένῃ. hæc ratio est τῇ συμβάντων. εἴτα τὰ
 αὖ.) altera ratio, ἢ τῇ θετῶν ἀποδείξεως ἢ
 καθόλου. hæc cōfirmatur 1. γενικῶς, à naturali
 leuitate ipsorum aduersus oēs: 2. σημείοις εἰδικοῖς
 quæ cōtra Philippū sunt, trib. 1. Pagasas repetere
 decreuerunt. 2. Magnesium muniri uetuerunt. 3.
 Vectigalia et portoria non amplius illi concedent.
 αὖ δὲ τούτων.) συμπερασμάτιον huius se-
 cundæ rationis, quæ fuit τῇ συμβεβηκότων: Qualis
 etiā illa, quæ sequitur, uidetur esse. ἀλλὰ μὲν.)
 tertium epichirema, habens δέκτος, uerisimilem
 rationem, quæ duabus alijs rationibus cōfirmatur.
 Insuetæ sunt illæ gentes seruitutis, et Philippus est
 tyrannus: ergo speranda in illis defectio. τὸ γὰρ
 εἶναι.) postrema ratio, sumpta à Philippi persona, et
 ad eam accommodata, ἢ γνώμη τῆς τύχης. fortu-
 na secunda insolentiam parit in ijs, qui ea nesciunt
 uti: insolentia rursus ad miseriam dux est.

Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὡς ἀνδρεῖς Ἀθῆναιῶν, τὴν
 f ἀκα-

ἀκαρίαν τὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἡμέτερον νομίσ-
 σαντας: ἐτοίμως συνάραδι τὰ πράγματα:
 καὶ πρεσβυομένων, ἐφ' ἃ δέει: καὶ στρατευσ-
 μάνους αὐτῶν: καὶ πρὸς ἄλλους τὰς ἄλλας ἀ-
 παντας: λογιζομένων, εἰ φίλιππος λά-
 βοι καὶ ἡμῶν βίβον καὶ τὸν: καὶ πόλεμος
 γυγνοίτο πρὸς τὴν χώραν: πῶς ἂν αὐτὸν οἶε διε-
 εδόμεως ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν; εἴτ' ὅχι αἰχμνενεῖε,
 εἰ μὴ δ', ἃ πάθοιτ' ἂν, εἰ δ' ὕνατ' ἐλθεῖν,
 ταῦτα ποιῆσαι καὶ τὸν ἔχοντες ὅτι τοιμή-
 σετε; ἐτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ δέ-
 τοιθ' ὑμᾶς λανθανέτω: ὅτι νῦν αἰρεσίς ὅστις ὑ-
 μῖν: πόλεμον ὑμᾶς ἐκείνην πόλεμον, ἢ πρὸς
 ὑμῖν ἐλθόν. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὴν τὰ τὸ
 δουδίων: ὑμεῖς ἐκείνην πόλεμον σετε: εἰ τὴν ἐ-
 κείνην κακῶς ποιήσετε: τὴν ὑπάρχουσαν, καὶ
 τὴν οἰκίαν ταύτην ἀδελῶς καρπύμενοι.
 Ἀνδ' ἐκείνην φίλιππος λάβη: τίς αὐτὴν ἐτι
 κωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Θηβαῖοι; μὴ λίαν
 πικρὸν εἶπεν ἢ, εἰ συμφασαλῶσι ἐτοίμως.
 Ἀλλὰ Φωκείς; οἵ τὴν οἰκίαν ὅχι οἰοῖτε ὄντες
 φυλάττειν: ἐὰν μὴ βοηθήσετε ὑμεῖς. Ἡ ἄλ-
 λος τίς; ἀλλ', ὦ τὰν, ὅχι βυλῆσετ'; τῶν ἀδελ-
 πωτάτων μὲν τ' ἂν εἴη: εἰ, ἃ νῦν ἄνοιαν ὀφ-
 λισκάνων ὅμως ἐκλαλῇ: ταῦτα δουκθεῖς
 μὴ πράξει.

Quamobrem

Quamobrem, Athenienses, Philippi tempus aduersum, uestrū tempus reputare decet; & alacriter suscipere reip. partes; & legatos, quò erit opus, mittere; & militare uosmetipsos; & ceteros oēs impellere; & cogitare etiā, si Philippo talis aduersum uos daretur occasio; & bellum in nostro agro gereretur; quā uos arbitramini eū cupidè contra nos profecturū? An non pudet, quæ uos pateremini, si ille posset, ea uos, cum possitis, propter timorem non facere? Deinde, Athenienses, istud uos ne lateat; iam uobis optionem factam esse; utrum uos illic oporteat belligerare; aut apud uos illū. Nam si restiterint Olynthi; Vos in eius agro bellū facietis; eiusq; ditionem uastabitis; hoc uerò agro, uestraq; ditione, sine periculo fruemini. Sin autem Philippus Olynthum occupet; quis obstabit, ut ne huc ueniat?

Num Thebani? Quanquam ualde acerbum est dicere: libenter simul impetum facient. Sed fortasse Phocenses? qui suum agrum, nisi uos auxiliositis, tueri non possunt. An quisquam alius? At herculè non uolet. Maximè absurdū esset: si quæ nunc ille per ignorantiam stultè iactitat: ea, cū primū poterit, non susciperet.

Hoc loco est conclusio, συμπέρασμα, quod non solum superiorem proximū locum, in quo Philippi uires minuebantur, terminat: sed etiam habet totius causæ τὴν κοινὴν ποιότητα, cōmunem qualitatem. Nam quæ hætenus sparsim sunt tractata: ea iam cōiunguntur conclusione: quæ uniuersam rei naturam cōprehendit. Ostendit enim, quid cogitandum, quid faciendum, quæ hominum opinio et existimatio sit: quæ nunc sit occasio, quo animo Philippus: quid à cæteris Græcis expectandum: nihil scilicet, sed omnia ipsis in sese Atheniensibus posita esse: metuendū, ne bellum huc transferatur. Tametsi enim hic locus conclusionem habet: eamq; accommodatam ad causam, καὶ πρὸς τὴν πραγματικὴν εἰς τὴν

σάσιμ: tamē in fine habet quandam ἀνασκευή, refutationem, ἀφ' ἧς σίμ: non obstare neq; Thebanos, neq; Phocenses, neq; quenquam alium: quō minus in Atticam aliquando Philippus accedat. Id etiam illum maximē cupere. Ita iste ἐπίλογος, tametsi nonnihil est numerosior, pneumatis ὅ περ ῖος continuatus: tamen etiā habet ἀνασκευή. πλὴν ἀκαρίαν.) Hanc uocant latini tempus alienum, tempus iniquum. Cicero sæpe dicit, mea tempora. σὺν ἀρχαῖς τὰ πράγματα.) causam, negotia, partes reip. suscipere, eamq; tueri.

στρατευομένων αὐτοῦς.) non utentes milite peregrino. λογισμένων.) conuersio fuit absoluta πνευματικῶς: sequitur tamen ἐπισύναψις alterius conuersionis. εἰ φίλιππος.) Demosthenes ubiq; est argumētosus ὅς τε lacertosus. Non enim solū actiones complexus est, τὰ πρακτέα: sed etiam complectitur τὰ ἐκβησόμενα, euenta rerum. λάβοι.) λαμβάνειν καὶ ὅρ, habere occasionem oblatam. πρὸς τὴν χώραν.) γὰρ τὴν χώραν. Hoc genus constructionis uidetur magis terminos agri, quā quæ in medio agro sunt, significare. Non enim orator uult id, quod nimis est acerbum, dicere. εἰ τ' ὁ καὶ χυλνέδε.) πρὸς ὁδὸν ὡς τιμητικὴ, ut Hermogenes uocat. Vituperat enim ignauiam suorum ciuium: dum ostendit, Philippi uoluntate

luntatem esse excitatam, Atheniensium uerò per mentem abiectam. Omnia ista, cogitationes, actiones, consilia, euenta, eodem pertinent: ideo libenter Hermog. coniungit τὸ κοινὸν ποιότατα, καὶ τὸ γνῶμεν. Ostēdit hīc orator Atheniensium animū metu perculsum et abiectum. **Επὶ τοίνυν.**) ὡς μὲν ἐν τῷ **Euenta.** ἐκδοσμένῳ: locum euentorū magis expolit. Euenta uidentur esse casus, fortunæ, deorum: sed orator artificiosissimè tractat. Nam quod est fortuitæ potestatis: hoc dat Atheniensium potestati: et Atheniensibus dicit esse in manu: utrum in suo, an in Philippi agro uelint bellum gerere. Alterum utile, calamitosum alterum esse demonstrat. Ita rem fortuitā subiicit potestati humanæ. ἀρεσίς ὅτι ὑμῖν.) Cicero dicit, dari optionem alicui, fieri optionem alicui, fieri alicui optionem et potestatem. **Εάν μὲν γὰρ αὐτέχη.**) non dicit, **εάν αὐτέχωσι** οἱ Ὀλυνθιοί: sed **εάν αὐτέχη** τὰ τῶν Ὀλυνθίων. Valde ἀττικῶς. Non enim deerat Olynthijs uoluntas et animus resistendi: sed auxilium eis deerat. **τὴν ἐκείνου.**) in Macedonia et Thracia. **τὴν ὑπάρχουσαν.**) presentem. **καρπῶδες μὲν οἱ.**) καρπῶδες, frui, fructum percipere. **ἀρδ' ἐκείνα.**) pars contraria. **Θηβαῖοι.**) sequitur ἀφ' αὐτοῦ, refutatio obiectionis: Thebani aut Phocenses nobis auxilio poterunt esse.

Φωκῆς.) bello Phocensi auxilio fuerunt Athenienses Phocensibus: de quo bello multa apud Diodorum Siculum. ἄλλ' οὐ τίς.) Lacedæmonij fortasse. ἄλλ' ὠτάρ.) Rursus γνῶν μεμαῖε φάρε Τικόν. Quiescet post Olynthum occupatam? nequaquam. Nam si iam, cum non potest, se facturum dicit: quantò faciet magis, cum poterit? Sic post superiorem illam reiectionem est hīc enthymema λυσιτικόν καὶ ἀνασκευασισόν, sumptum ex consequentium et repugnantium loco: estq; eiusdem naturæ cum superioribus. Ita est in hoc loco μεσότης: est locus non amplificatus, sed densus, et ad acumen accommodatus.

Αλλὰ μὴν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διαφορά, ἐνθεῦδ' ἢ ἐκεί πολεμῆν: ὅδε λόγος προσδιδῶν ἡγῶμαι. Εἰ γὰρ ὑμᾶς δειήσιν αὐτὸς τριάκοντα ἡμέρας μόνος ἔξω γενέσθαι: ὅσα ἀναγκασθῶ πᾶσι δ' ὡχρωμένους, τὴν τῆς χώρας λαμβάνειν: μηδενὸς ὄντος γὰρ αὐτῇ πολεμῆν, λέγω: πλέον ἂν οἶμαι ζήμιωθῆναι τοὺς γεωργόντας ὑμῶν: ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὰ πρότερό πολεμοῦ δεδιωκάνηται. Εἰ δ' ἡ πόλεμος τις ἦξει: πόσα χρεῖ νομίσαι ζήμιωθῆναι; καὶ προσέσαι ἢ ὑβρίσι: ἔτι ἢ τὰ πραγμάτων ἀρχὴν, οὐδ' ἐμὴς ἐλάττω ζήμιας τοῖς γε σώφροσι.

Quantum uerò intersit, híc an illic bellum geratis: ne quidē ulla disputatione egere existimo. Si enim uos oporteret ipsos triginta tantūmodo dies foris esse: eaq̃, quæ in exercitu necessaria sunt, ex agris deportare: etiam si nullus, inquam, in nostro agro hostis esset: plus ego opinor damni accepturos esse aratores uestros: quàm in totum illud, quod antea gestum est, bellū, sumptus atq̃ impense factum sit. Quòd si bellum aliquod ingruat: quātum existimandū est uos mali damniq̃ sensuros? Accedet etiam iniuria: & præterea rerum malè gestarum turpitudine: quæ nulli damno sanè à uiris prudentibus postponitur.

Hic locus habet duos fines: unum damni, turpitudinis alterum: ideo est uehementior cæteris, et positus in fine. Ostendit enim maximum detrimentum, et maximam infamiam: si bellum in Atticam transferatur. Vt autem amplificet τὸν βλάβην: *utitur*

utitur comparatione ficta, πλάσῃ καὶ ὑποθε-
τικῇ συλλογισίῃ: qua conatur ostendere, semper
esse satius, extra ditionem, quàm in sua ditione, pu-
gnare. Si, inquit, in nostra ditione bellum esset ge-
rendum: omniaq; quæ exercitui opus sunt, ex no-
stro agro sumenda: aratorum facultates, etiam si nul-
lus hostis adesset, maximum detrimentũ acciperent.
Quanto igitur maius damnum esset: si ipse hostis
uersaretur in nostro agro: & ex eo frumentum de-
portaret? Non enim hostis caperet res necessarias
tantũ: sed cætera etiam tolleret atq; perderet. hæc
ratiocinatio est utilitatis: sed postea augetur etiam
adiunctione τοῦ καλοῦ, honestatis: cum dicit, tur-
pitudinem magnam fore, si hostis in Atticam admit-
teretur. ἡ λίκαι.) χρηματισμοὺς πλεθυντί-
κους, & mutauit fœmininũ genus in neutrũ, pro eo,
quod est, ἡ λίκαι διαφορὰ. μηδ' ὅς ὄντ' &.)
exceptionis aut conditionis est hoc participium: eti-
am si nullus hostis adesset. hic est locus τῆς βλάβης.
προσέσαι ἢ ὑβρίς.) alter locus, τοῦ αἰχρόν,
τῆς ἀδοξίας.

Πάντα δὲ ταῦτα διεσυνιδόντας ἀπαν-
τας βοηθεῖν: ὃ ἀπαυθεῖν ἐκείσε τ' πόλεμον:
τοὺς μὲν ἐν πόρεσσιν' ὑπὲρ πῶ πολλῶν, ὧν
λαλῶς ποιοῦντες ἔχουσιν, μικρὰ ἀναλίσκον-
τες: τὰ λοιπὰ λαρωῶνται ἀδελῶς: τοὺς δ' ἐν

ἡλικία: ἵνα τῷ τῷ πολεμῶν ἐμπειρίαν ᾖ
 τῇ τῷ φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι: φοβεροὶ
 φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται:
 τοὺς δὲ λέγοντας: ἵν' αἱ τὴν πεπολιτευμένω
 αὐτοῖς εὐθύναί ῥ' ἀδία γένωνται: ὥς, ὅπως
 αὐτὰ ἅμ' ὑμᾶς περὶ τῆς πράγματος: τοιοῦ-
 τοι κρίναι καὶ τὴν πεπραγμένω αὐτοῖς ἐσέσθαι.
 ΧΡΗΣΤΑ δ' εἶναι πάντος εἶνεκα.

Hæc etiam atq; etiam prouidere
 unâ uos omnes decet: & opem ferre:
 atq; à uobis illò bellū depellere.
 Hoc diuītes facere conuenit: ut pro
 multis facultatibus, quas rectè possi-
 dēt, modico facto sumptu, reliquis
 in ocio fruantur. Hoc iuuenes: ut
 scientiam rei militaris in Philippi a-
 gro adepti: formidabiles patriæ in-
 columis custodes euadāt. Hoc item
 oratores: ut suorum consiliorum,
 rerumq; in repub. gestarum, faciles
 habeāt, & explicatas rationes: quo-
 niam uos, cuiusquemodī uos res cir-
 cumstiterint: illiusmodi etiā rerum
 gestarum

gestarū de illis iudices futuri estis.
Equidem ego uelim omnium cau-
sa omnibus hæc uobis esse prospera
atq; fortunata.

Hic est epilogus, sed breuis, idq; duabus de causis. **Peroratio.**
Harum una est ipsa lex & consuetudo Attica: qua
omnes epilogi solebant breues esse. Altera est, quo-
niam hæc causa nō fuit multiplex, sed bipartita tan-
tū: Videlicet de ope Olynthijs ferenda, & de mit-
tendis legatis. Habet autem res duas. Primum repe-
tit breuiter sententias de auxilio portando: deq; co-
pijs in agrum Philippi traducendis: quæ sententiæ
sunt propriæ huius causæ. Deinde sunt quædam sen-
tentiæ extraneæ: enumeratio personarū, & harum
excitatio. Quæ ciuitates florent: eæ uel facultatibus
sunt florentes, uel iuuentute, uel prudentia & elo-
quentia. Excitat igitur eos, quos antea nō nomina-
rat: & diuites, & iuuenes, & oratores: singulosq;
ut in patria defendenda elaborent: & qua quisq; re
ualet, ea communibus rebus subueniat, adhortatur.
Tametsi enim τὰ παλαιὰ uetita sunt apud Atticos
in epilogis: nihilominus tamen etiam illi sunt densæ
sententijs atq; uehementes. τὰ νῦν δὲ τὰ παλαιὰ
(Non dicit, τὰ νῦν δὲ τὰ παλαιὰ. fuisset enim
uenustas nimium captata. Συμμιχρύνοντες.) non
referen-

Distinctio cau-
sarū finalium.

referendum est ad conscientiam, sed ad populi sui
providentiam. ἀπὸ θείου.) Nam duo sunt tra-
ctata: πρὸς τῆς βοήθειας, καὶ πρὸς τὸ ἔξω τῆς
Ἀττικῆς πολέμου. hæ sunt αἱ οἰκταὶ γνώσεις
huius causæ. τοὺς μὲν εὐπόρους.) Iam ille
μερισμός, illa distributio: et est pulcherrima διὰ
κρίσεως τῶν τελικῶν αἰτίων, distinctio finalium
causarum. Diuitum ἔστι hominum locupletum finis
est, sua custodire, ἢ τῶν ὑπάρχοντων φυλάξαι.
Gratum studium est adolescentiæ militia, ἢ πολε-
μική. Oratorum est, ita uersari in repub. admini-
stranda, est in consilijs dandis: ut eorum possint red-
dere rationē. Proposito enim metu poenæ aut mul-
tæ, oratores cogebantur δυνάμει λόγου καὶ εὐ-
θύνας τῶν πολιτευμένων. Sic excitat sin-
gulos propria sua προαίρεσις, proprio suo studio.
καλῶς ποιοῦντες.) Hoc addit, ne ditiores of-
fendat. Nam illis pecunia erat expendenda. Est sen-
tentia ἀριστοκρατική. Ostendit eorum diuitias es-
se honestas, populoq; gratas. Multum prodest, ob-
servare: ubi loquantur oratores βασιλικῶς, aut
ἀριστοκρατικῶς, aut δημοκρατικῶς. Genera e-
nim rerum pub. in quibus oratio habetur, diligenter
consideranda sunt: et ad eorū rationes accomodanda
ipsæ sententiæ. Ἀπὸ δὲ τούτου.) Hinc est apud Aristot.
lib. 1. Rhetor. præceptum de maioribus ἔστι mino-
ribus

ribus bonis. De illis habetis ibi quasdam propositio-
 nes, tanquam ἀφορισμοίς. Grata sunt sæpe, quæ
 minimo cōstans. Etiam grata sunt, quæ magno con-
 stant. Ideo gemmæ sunt gratissimæ, quia magno con-
 stant, et sunt preciosæ. Dicit ergo orator accommo-
 datè ad hominum sententias. Hactenus pars prima,
 de diuitibus. τὸς δ' ὧν ἡλικία.) altera pars.
 Οἱ ὧν ἡλικία sunt non tantum iuuenes: sed etiam
 qui sunt iuuenibus vicini, ipsi adolescentes: item ui-
 ri, qui iuventuti proximi sunt. τῆς οἰκείας.)
 χώρας. ἀκεραίου.) integræ, incolumis: dum ea
 est adhuc incolumis et integra. τοὺς δὲ λέγον-
 τας.) Iam tertium genus hominum: in quibus de-
 bet esse prouidentia, et prudentia eloquens. τῶν
 πολιτευμάτων.) τὰ πολιτεύματα, quæ et πολιτεύματα nominantur, cōplectun-
 tur et consilium datum, et ipsas res gestas. Ista sen-
 tentia habet commendationem ipsius Demosthenis.
 Si bene cadit oratoris consilium, nihil eo prudenti-
 us: si malè, nihil eodem improbius existimatur.

χρησά.) Claudit εὐχῆ, ucto. Populus Roma-
 nus dicebat: felix faustumq; sit. χρηστὸν dicitur, quod
 bono alicui est, et prosperum: ἀχράομαι, utor.

παντὸς εἴνεκα.) Physici uocant τὸ πᾶν, uni-
 uersitatem, quicquid in mundo continetur: sed ora-
 tores uocant τὸ πᾶν, ipsam rempublicam. Videtis

ergo

τὰ ἑωλὰ.

ergo genus uerborum et sententiarum, cuiusmodi sit. Verba sunt propria: sententiae, partim propriae, partim alienae: In alienis sunt personae diuitum, iuuenum, oratorum. Quae sit ipsa σύνθεσις, facile apparet: ambitus sunt breuissimi: omnia sunt δίκωλα et τρίκωλα. Sed tamē propter particulas μὲν et δὲ, inter se κατ' ὠν σύνναψιν coniunguntur. ὁ πόλεμος.) periodus δίκωλῃ. τοὺς μὲν ἐν πόρῳ.) membrum κομματικόν, καὶ ἄτελές. ἀδελῶς.) τρίκωλῃ περιόδῃ. Sed ibi est ἐπεμβολὴ membri. γγίνονται.) etiam τρίκωλῃ. ῥᾶδιαι γγίνονται.) δίκωλῃ. ἔσσεσθαι.) et haec est δίκωλος. Verum ista omnia ὅσα πλὴν τῆς μορίων ὠν σύνναψιν constituunt ὅτι περιόδικον, quod habet τὰς, est tardum, minimeq; citum. Illa τὰς καὶ βραδύτης facta est propter uerbum δὲ: à quo cetera, quae insequuntur, omnia dependent. Distincte autem et intelligenter erant singularum personarum officia indicanda: ideoq; orator hoc genere compositionis usus est.

ἄς α.) concludit uno membro breui:

quod seorsim, et extra periodum ponitur.

DEMOSTHENIS VI

TA EX GRAECIS SCRIPTO

ribus à M. CRVSIO

collecta.

DEMOSTHENES natus anno ab V. C. circiter trecentesimo sexagesimo septimo: ante Christum trecentesimo octogesimo quarto, parentes habuit Demosthenem fabrum gladiatorum, & Cleobulen, ex Municipio Pæniensi. Orbatus patre septimo anno ætatis: tribus tutoribus traditus fuit, Aphobo, Demophonti, Theripidi. Hi, pueri rebus negligenter & infideliter traditis: de patrimonio eius, quod XV. talentorum æstimatum fuit, permultum auerterunt. *Studia.* Studiosa eius hæc fuerunt. In Philosophia cum Aesione Atheniensi uersatus est, & Theopompo philosopho Chio. Eubulidis in dialecticis fuit auditor: Platonem cognouit. Callistrati uerò oratoris, quum is Oropiorum causam ageret, gloria excitatus: arti dicendi cœpit operam dare: Isæum Isocratis discipulum, & Polycraten, Alcidamantemq; Gorgiæ discipulum, audiuit: Zoilum item Amphipolitānū, qui per id temporis rhetoricam Athenis profitebatur. Studiū plus in eo, quàm cōmodorum naturæ, fuit. Quum enim lingua

Studia.

Gel. lib. 3.
cap. 13.

Exercitatio.

lingua balbutiret: humerum moueret turpiter: clamores populi non ferret: spiritu esset angusto: omnia ea impedimenta labore diligentiaq; superauit. Nam ut planè loqui consuesceret: calculos in os cōijciens, simul uerba faciebat. Inter currendū, ascensuq; ingrediendū arduo, summa uoce uersus aliquot pronuntians, spiritum confirmauit. Vt populi clamores contemneret: ad littora maximo maris strepitu dicebat. De formem humeri motū correxit, gladio, qui cuti immineret, è lacunari suspensio. Quum iam

**Tutorum
accusatio.**

multum profecisset: in ius tutores uocauit, ac conuicit: sed ab hominibus callidis, ac uersutis, uix minimam partem hæreditatis paternæ recuperauit.

**Rhetoricæ
magister.**

Rhetoricam uerò docere aggressus, incepto destitit: propter Moschum adolescentulum nobilem male audiens. Fuit enim Demosthenes ad uoluptates procliuior. Qua de causa, quū adolescens muliebri ueste, sæpe uteretur: Batali nomen poetæ mollis ei fuit impositum. Quum iam uir esset: Argas, quod serpentis nomen est, nominatus fuit: uel ob morum acerbicatem: uel propter orationis genus molestum. Deinde coepit orationes scribere. Qua in re iterum

**Orationum
scriptor.**

uituperatus est: ut qui contrarias orationes Apollodoro et Phormioni dedisset: quibus alter alterum, tanquam duobus gladijs ex eadem officina, conficeret. Itaq; hoc quoq; uitæ genus reliquit: atq; ad rempub.

pub. se contulit. Sed antequam, quid in ea fecerit, exponatur: hoc commemorandum est: ex quo etiam summa eius industria perspicitur. Nam quum aliquando propter actionis uitiositatem à populo explosus esset: magno pudore domum ibat. Ibi statim eum Satyrus histrio sequebatur. Quum Demosthenes conquereretur: homines nautas & uini plenos à populo libenter audiri: se, qui omnium laboriosissimus esset, dicente, cachinnum tolli: recita, inquit Satyrus, mihi uersus aliquot memoriter ex Sophocle aut Euripide. Id quum Demosthenes fecisset: ille eosdem repetens, tanta uenustate pronuntiavit: ut iam planè alij Demostheni uiderentur. Animaduertens igitur, omnia in pronuntiatione sita esse: domicilium sibi edificauit sub terra: in quo sese continenter exercuit: atq; ita inclusit, ut, quò omnem sibi in publicum prodeundi uoluntatem præcideret, partem capitis raderet. Erat ei speculum magnum: ante quod stans, in idq; intuens, gestum corporis formabat. Cui rei quantum tribuerit: uel ex hoc intelligitur. Nam quum aliquando quidam diceret, se pulsatum esse: opemq; ab eo peteret: non dicis, inquit, uerum. Illo uoce magna exclamante: egone nō fui pulsatus? Nunc, inquit Demosthenes, tibi credo. Quæ porrò ex alijs audiuiisset: de ijs domi declamabat: & id formis figurarū ornamentorumq; quam

A etio & pronuntiatio.

maximè uariatis . Qua de causa minus habebatur
 ingeniosus : eoq; magis , quòd perrarò ex tempo-
 re dicebat . Tamen eo studio tantum perfecit : ut sum-
 mam dicendi uim Demostheni Polyuētus Sphetti-
 us concederet : sed acumine Phocionem antestare di-
 ceret : utpote qui paucissimis uerbis plurimum com-
 prehenderet sententiarum . Et Demosthenes ipse ,
 quotiescunq; aduersarium haberet Phocionē : uer-
 borum suorum securim assurgere dicebat . Cæterum
 ciuem reipub. priuatim publiceq; utilē se præbuit .
 Nam triremium curator fuit : captiuos ab hostibus
 liberauit : tenuium ciuium filias de suo nuptum col-
 locauit . Accessit autem ad rempub. bello Phocensi .
 Aedilitatem gessit alterum & trigesimum annum
 natus . In qua à Midia uerberatus : acceptis tribus
 drachmarum millibus , ab accusatione in eum insti-
 tuta destitit . Neque id ea pecunia persuasus : aut na-
 turæ facilitate , qui persequentissimus inimicitia-
 rum esset , adductus fecisse uidetur : sed quòd ei , qui
 adhuc autoritatem in republica non haberet : ho-
 minem ab amicitijs , copijs , eloquentia paratum ,
 euertere difficilimum esset . Consobrinum su-
 um Demænetum uulneris reum fecisse fertur : sed
 tandem cum eo transegisse . Post mortem Chabriæ
 ducis , uxorem eius in matrimonium petijt : ideòq;
 propter Ctesippum Chabriæ filium orationem de
 immu-

Phocio.

Demosthenes
ciuis utilis.Actio in Mi-
diam.Oratio πρὸς
Ἀπρίλιον.

immunitatibus habuit. Post tamen Samiam quandā,
 Ctesippi filiam, duxit. Partes uerò reip. eas semper
 est secutus: quibus ab ignauia & auaritia, ad hone-
 statem & labores traduceret ciues suos: id quod in
 omnibus eius oratoribus apparet. Itaq; non solum
 in Græcia: sed apud Philippū Macedonē: cuius ip-
 se pro patriæ, pro totiusq; Græciæ libertate, hostis
 perpetuus fuit: præstantissimam gloriam consecu-
 tus est. Non hic Philippo acceptus erat: nec auro
 Macedonico se capi patiebatur: quemadmodum fe-
 cerunt Aeschines, Philocrates, alij Philippicarum
 partium studiosi. Itaq; quum hi aliquando illum lau-
 darent, ut hominem & in dicendo disertissimum: et
 ad aspectum pulcherrimum, & in potando strenu-
 um comprimis: Demosthenes unum esse respondit
 sophistæ, foeminæ alterum, tertium spongiæ, Regis
 laudem nullam. Quum iam res ad arma spectaret:
 quòd nec Philippus quiesceret: & Demosthenes po-
 pulum ad bellum inflammaret: eius suasu præfecti
 Philippi ex Euboea ab Atheniensibus expulsi: au-
 xilium Perinthijs et Byzantijs latum est: quo urbes
 eæ conseruatae fuerunt. Elatea deinde à Philippo
 occupata: Thebanos, quos ab illo, qui Phocensi gra-
 ui diuturnoq; bello eos liberauerat: & quibus uete-
 res cum Atheniensibus offensiones erant: auertere
 difficilimum erat: tamen ad societatem Athenien-

Studium hone-
 statis in repu.

Philippus
 Macedo.

Eubœa, Byzā-
 tium, Perin-
 thus.

Elatea.

Thebani.

**Prælium
Cheronense.**

**Demosthenes
ῥήτωρ.**

**Philippi inso-
lencia.**

**Rex Persa-
rum.**

sium perduxit: cæteramq; Græciam ad bellum pen-
nè totam concitauit. Tanti exercitus, totq; fortissi-
morū uirorum fiducia elatus: nec oraculis sinebat,
nec uaticinationibus parère: sed Pythiam Philippo
cupere dicebat. Prælio ad Chæroneam commisso,
græci superantur: Athenienses occumbunt mille: ca-
piuntur bis mille & quadraginta. Ipse Demosthe-
nes ordine deserto, armisq; abiectis, fugit turpissi-
mè: nec etiam est ueritus: ut dicebat Pytheas, clype-
um suum: in quo literis aureis scriptum erat, ΒΟ-
ΝΑ ΦΟΡΤΥΝΑ. Quæ uictoria Philippum
adeo insolentem reddidit: ut cæsis illuderet: ebriusq;
ad numerum caneret principium Demosthenesi pse-
phismatis. DEMOSTHENES Demosthenis
Pæanieus sic censuit. Verùm quum uinum illud ex-
halasset: cumq; periculi magnitudinem, quod uni-
us diei exiguo spatio de uita fortunisq; omnibus
subierat: cum animo suo consideraret: uim orato-
ris equidem & acrimoniam perhorruit. Peruenit
nomen eius usq; ad Regis Persarum aures: qui per
literas iussit suos prouinciarum præfectos Demo-
stheni summittere pecunias: & hunc potissimùm ex
omnibus colere: qui cōcitatione Græciæ Macedoni-
bus molestiam exhibere posset. Post acceptam illam
cladem oratores aduersariæ factionis ei multa nego-
tia in iudicijs facessere cœperunt. Verùm his omni-
bus

bus non solum eum populus absoluit: sed ad remp.
 reuocauit: laudationemq; eorum, qui in pugna ceci-
 derant, ei mandauit. Ipse tamen ab illo tempore no-
 men suum non amplius in populiscitis inscripsit, sed
 nomina amicorum: usq; eò, dum Philippus est mor- **Philippi mors**
 tuus: id quod breui secutum est. Cuius interitu clam
 præcognito, hilari uultu in senatum uenit: somni-
 umq; narrat spei plenum. Mox aderant, qui Philip-
 pi mortem nuntiabant. Pausania interfectori coro-
 na decreta: sacrificia ob nuntium letum facta. De-
 mosthenes cum ueste alba coronatus prodiit, septi-
 mo die post filiae obitum. Confestim urbs Demosthe-
 ne impulsore erigi. Thebani, armis ab illo summis-
 sis, præsidium Macedonicum eijcere conabantur.
 bellum parabant Athenienses: Demosthenes in foro
 se iactabat: literis satrapas Asiaticos contra Alex- **Alexander**
 andrum, quem puerum uocabat & Margiten, con- **Magnus.**
 citabat. Verum illo cum ualida manu in Boeotiam
 profecto: animis Athenienses ceciderunt, debilita-
 tus est Demosthenes. Thebani ab omnibus destituti:
 fortunam ipsi suam periclitantes, urbem amiserunt. **Thebarum**
 Post cuius excisionem Alexander oratores ab Athe- **ruina.**
 nensibus ad poenam poscit: Demosthenem, Polyeu-
 ctum, Ephialten, Lycurgum, Myroclum, Damonem,
 Callisthenem, Charidemum. Quo tempore Demo- **Fabula de**
 sthenes fabulam de ouibus, quæ lupis canes tradide- **ouibus.**
 rant,

Oratio πρὸς
τὸν λαόν.

Harpalus.

Aliter de hoc
Gel. lib. 11. ca.

9. & 10.
α' γ' δ'.

rant, recitavit: se & socios canibus, qui populum defenderent, comparabat: Alexandrum nominabat Monolycum. Atheniensibus animi pendens: Demades ab oratoribus accepit quinque talenta: Alexandrumque placavit. Quum se Agis Lacedæmonius commoveret: Demosthenes unà surrexit: mox, Atheniensibus cessantibus, Agide mortuo, recidit. Sub idem tempus causa de corona, quæ paulò ante Chæronensem pugnam prætor Chæronda instituta fuerat: decimo post anno Aristophonte prætor acta est. Tunc Aeschines, quum quintam suffragiorum partem non tulisset: ex urbe profugiens, reliquum tempus rhetoricæ magister circa Ioniam & Rhodum consumpsit. Quum Harpalus ex Asia cum grandi Alexandri pecunia ad Athenienses confugisset: primò Demosthenes populo dissuadebat: ne illum reciperet: ne rempub. temerè in discrimen conjiceret. Non multis diebus post, inter Harpali argentum, scyphum regalem ex auro egregium conspicatus: quantum penderet, quæsiuit. Harpalus, qui ad scyphum oculos eum adiecisse animaduverterat: pendit tibi, inquit, xx. talenta: ac continuò noctu scyphum cum ea pecunia domum eius misit. Postero die orator in concionem prodijt collo obuoluto: quumque dicere iuberetur: non, inquit, possum: Vox mea interclusa est. Ibi quidam homines acuti, non
colli

colli angina, inquiebant, hac nocte laborare coepit, sed argenti angina. Fit inquisitio: pecuniam iudicatur cepisse: in carcerem conijcitur. Ex quo clam in exilium Troezenem profugit: saepenumero cum lachrymis respectans ad urbem: animo planè molli atq; effœminato. Fertur, quum ex patria discederet, manibus ad arcem porrectis, dixisse. Cur tibi, ò dea cæsia, tres immanissimæ bestiae in delicijs sunt, noctua, draco, populus? Familiares porro, & adolescentes, à repub. deterrens, dicebat: si duæ sibi de principio viæ propositæ fuissent: una ad oratorum subsellia, & ad conciones: altera, quæ rectà ad interitum duceret: præsciuissetq; pericula, formidines, inuidiam, obrectationes, contentiones ciuiles: se eam, quæ proximè ad perniciem ferret, præoptaturum fuisse. Quum in eo exilio esset: mortuus est Babylone Alexander: Leosthenisq; uirtute, à quo Lamiæ Antipater circumcludebatur, Græcia coepit reuiuiscere. Pytheas & Callimedon Carabus Athenis ad Antipatrum profugerunt: & cum legatis eius circumeuntes, in officio continere Græcos studebant. Contrà Demosthenes Atheniensium legatis se coniungebat: operamq; suam in concitanda Græcia præstabat. In Arcadia igitur Pytheas quum pro concione dixisset: ut in ea domo, in quam lac asini inferretur, mali aliquid esset: ita et rempub. in quam

Demosthenis
exilium.

Bestiæ Mi-
neruæ.

Alexandri
Magni mors.
Antipater.

Pytheas.

**Restitutio De
mosthenis.**

Eius mors.

**Archias exu-
lum uenator.**

al. Calabria.

Atheniensis legatio accederet, egrotare: Demosthenes id simile in aduersarium retorsisse dicitur: & lac illud sanitatis causa inferri: & Athenienses ob salutem Græciæ adesse. Quod populo Atheniensi usque eò probatum est: ut eum ab exilio honorificentissimè, omnibus ordinibus obuiam euntibus, res uocarit. Tunc ille, manibus sublatis, beatum eo die se prædicauit: qui melius, quàm Alcibiades, rediret. Verùm patria frui exiguum tempus licuit. Mox enim Græciæ libertate præcipitante: mense Iulio ad Cranonem pugnatum est: Augusto præsidium Munychiam intrauit: Octobri uitam Demosthenes amisit. Nam quum Antipater & Craterus aduentare dicerentur: Demosthenes, cæteriꝫ oratores, quos de di sibi postulabat Antipater, ex urbe discesserunt: quos, Demade referente, populus capitis cōdemnauerat. Quum aliꝫ alia loca fuga peterent: circummissi sunt ab Antipatro, qui eos interciperet. Honorũ præfectus erat Archias, qui olim fuerat histrio, cognomento Phygadotheras. Ab hoc comprehensi, & ad Antipatrum missi, Hyperides orator, Aristonicus Marathonius, & Himeræus Phalerei frater, interfecti sunt. Idem quum audisset, Demosthenem in templum Neptuni in Calauria confugisse: eòdem uenit: eiꝫ persuadere conatus est: ut secum ad Antipatrum exiret: nihil illum mali accepturum. Demosthenes,

mosthenes, nunquam, inquit, in scena personatus mihi persuasisti: neq; iam mihi promittendo fidem facies. Quum Archias irasceretur, & minaciter ageretur: iam, inquit, ex macedonico tripode uaticinarius: at antea histrionis personam gerebas. Hoc quum dixisset: Archiam paulum commorari iubet: ipse uenum sumens, quod in calamo: aut, ut quidam uolunt, in annulo, habebat: Vitam X V I. Calend. Nouemb. ætatis anno altero & sexagesimo, cum morte cōmutauit. Fuit is annus ab V. C. circiter 429. ante Christum. 322. Ei post paulò populus Atheniensis honores meritos tribuit. Nam & æneam ei statuam in foro posuit: & illi, qui quoq; tempore ex ea familia maximus natus esset, uictum in prytaneo decreuit: notumq; hoc epigramma in basi inscripsit.

Honores post mortem.

Tā manibus, quàm corde, fores Demosthenes acer:
Nunquam Pella ferox Helladi iura daret.

Ceterum Demades, qui diu Macedonibus fuerat adulatus: non multò post, Antipatro offensus, à Casandro est unà cum filio trucidatus.

Demadis exitium.

IN EANDEM OLYN-

thiacam primam Demosthenis, scholia
Martini Crusij.

IN ARGUMENTVM LIBANII.

Libanius circi-
ter annum
Christi. 352.

ΛIBANIOY.) Libanius Antiochenus,
rhetorice magister, temporibus Iuliani præ-
uaricatoris, usq; ad ætatem Theodosij maio-
ris, patre Phasgano natus, discipulus Diophanti:
Scripsit plurima, & inter ea laudationem Constan-
tij imperatoris, item Iuliani, & declamationes, epi-
stolasq;. Idem memoria Basilij et Gregorij floruit.
Iulianus uerò præuaricator, tametsi tot rebus occu-
patus esset: dicendi etiam studium laudemq; attigit:
Antiochenumq; magistrũ Libanium supra modum
admiratus est: partim fortasse, quòd uerè laude di-
gnum existimaret: partim, ut hunc præferendo, ma-
gnum sophistam Proeresium morderet. Quidam
itaq; Acacius qui inter præstantes dicendi laude
numerabatur: et Tuscianus Phryx, hoc nomine sem-
per eum accusabant: iudiciũq; eius reprehende-
bant. Suidas. ὑπόθεσις.) argumentum signi-
ficat, τὸ τὸ λόγου περιεχλῶ. sed in secunda
Olynth. αἱ τῶν πράξεων ἀρχαὶ καὶ ὑπόθεσις,
sunt causæ rerum & antegressiones, tanquam fun-
damenta:

ὑπόθεσις.

damenta: quæ in ædificijs ibidem τὰ κατ'ὡθερ dicuntur. apud græcos rhetores ὑπόθεσις est quæstio finita, cōstans personarum rerumq; attributis: quàm Cicero causam et controuersiam nominat. aliquando idem est, quod conditio, siue πλάσις, finitio: unde συλλογισμὸς ὑποθετικὸς nomen habet. τὸ Ολυθηιακόν.) Etiam Olynthiacæ orationes sunt contra Philippum: tametsi ab urbe Olyntho sic inscriptæ sint. Sunt enim undecim Demosthenis orationes in Philippum: tres Olynthiacæ scilicet, prima Philippica, oratio de pace, secunda Philippica, oratio de Haloneso: oratio de ijs, qui sunt in Cherrhoneso: tertia et quarta Philippica, responsio ad Philippi epistolam: et una in filium eius Alexandrum. λόγου.) λόγος orationem oratoris hoc loco significat. ποιῆσαι λόγους, orationem habere, uerba facere. λόγον διδόναι τοῖς παρόυσιν, dicendi potestatem facere ijs, qui accedunt, Olyn. 2. λόγου τυχεῖν, potestatem dicendi consequi. λόγον ἐκ λόγου λέγειν, aliud ex alio dicere, πῶς εἴη. Accipitur et pro ratione hominis: unde ξῶον λογικόν ἢ ἄλογον. Est etiam in rationibus arithmeticis: unde ἀνάγειν χρήματα εἰς ἀργυρίου λόγον, apud Diodor. reducere aliquā pecuniæ summam ad rationem argenti aut monetæ. Item rationes de pecunijs repetundis, aut de rebus

Philippicæ
orationes.

λόγος.

in

in rebus administratis, significat: ut, λόγους λόγους δίδναει τῶν πεπραγμένων, id est, εὐθύνας ὑπέχει. Et rationem habere, rationem ducere, aestimare, curae habere. ποιεῖς λόγον τοῦ δεκαέως, Phil. 2. τῶν προγόνων καὶ τῶν μέλλοντος αἰῶνος ἔχει λόγον, πῶς σεφ. Σὺ δ' οὐδ' ἴνα ποιεῖς λόγον, tu pro nihilo putas, ἐν τῇ παραγῇ. ὑπὲρ φορμίων: Item id, quod uerisimile aut par est. καὶ τοὶ πῶς ἔχει λόγον, σὲ Ἀπολλόδωρον ὄντα εἶς. quomodo est consentaneum? ibidē. Accipitur quoq; pro fabula εἴτε re commentitia, ut πρὸς Λεπτί. ἵνα δὲ μὴ λόγον λέγω μόνον. εἶς. πῶς σεφ. τί λόγος πλάττεις; Phil. 1. αὐοητότατοι οἱ λογοποιοῦντες, id est, οἱ πωρολόγοι, nugatores: ut à Stoicis εἴτε Epicureis D. Paulus Act. 17. nominatur. Item pro rumore, ut διαδίδναει λόγον, rumorē spargere. Et pro cogitatione, Demosthenes κατὰ σεφ. ψευδομαρτυρῶ. α. λόγον δ' ἐμαυτῷ διδούς, εὐρίσκω. εἶς. sed quum mecum rem reputo: uel, cum animo meo considero. Nec dubiū, quin plura quæant de hoc uocabulo obseruari: sed hæc nunc satis.

Ολυβθός (ω.)) Argumenti huius partes tres sunt. Vna, de urbe Olyntho: altera, summa huius orationis: tertia, ueteris consuetudinis de theatrali pecunia explicatio. Prima pars continet τὰ ἀπ' ἀρχῆς

ἀρχῆς ἀχρι τέλους, ut Hermogenes nominat: quæ apud latinos pertinent ad locum coniunctorum siue adiunctorum. Est ἡ περιόχῃ, comprehensio totius historiae de illa urbe: facta ἀφ' ἧς ἐκείνου σιωπῶ, breui narratione: cuius membra singula indicabo.

Ολυνθός.) Olynthus dicitur ἡ ὠμὴ σὺκῃ, ficus immatura, grossi: πρὸ δὲ τοῦ ὀλως αὐθεῖν: quod propter immaturitatem adhuc uireat. Olynthus autem urbs, quam ab Olyntho Herculis filio Stephanus de urbibus scribens uocatam ait: prius à Philippo excisa est: quàm ad maturitatem suam peruenisset. ὠλ' θεράκης.) ὁ τόπος, ἡ θέσις, positio urbis. Olynthum Thucydides libro 1. in loco plano sitam fuisse dicit. Θεράκη habet iota subscriptum. Nam inde θερήκηις apud poëtas dicitur. ἑλλανικόν.) ἡ ποιότης τῶν πολιτῶν, genus ciuium, scilicet græcum. ἀπὸ χαλκίδος.) ὡς μετὰ πόλεως, quam opulentissimam fuisse Mela scribit.

ἐν εὐβοίᾳ.) Euboea insula non lata, sed longa, ideoque μακρὴ dicta, toti Boeotiae opposita. Hodie Nigropontus. ἀποικία.) ἀποικία, colonia. coloniam deducere in aliquem locum, inuocat Diodorus Siculus κατακληρουχίαν τινὰ χώραν. κληρουχία, populus sorte emissus ad habitandum in aliquo loco: ὅς coloni, quos emittebant Athenienses, κληροῦχοι nominabantur. πολλοὶ δὲ.) τὰ πρᾶξα
θέντα,

θύγα, res gestæ: sed ἀορίσως καὶ γενικῶς, in
 genere et infinitè. Αθωαίοις.) αἱ ὠρίσμεναι
 πράξεις καὶ εἰσλοποίντοι: res gestæ finitæ et sin-
 gulares. Athenienses aliquando cum Olynthijs bel-
 lum gesserunt duce Timotheo, Olynth. 2. Quo tem-
 pore Athenienses Perdiccas Philippi frater cū Ma-
 cedonibus adiuvit. Vlpianus in 2. Olynth. ἀρ-
 χισι.) Athenienses imperium Græciæ 73. annos
 obtinuerunt, Philip. 3. Hoc participium servit τῇ
 συντομία, brevitati: et significat τὸν χρόνον,
 tempus: pro illo, ὅτε ἦρχον, quum imperarent:
 vel potest exponi per relatiuum, οἵτινός ἦρχον.
 Sed prior sententia melior. Λακεδαιμονίοις.)
 qui undetriginta annos Græciæ principes fuerunt,
 Philip. tertia. Agesipolis Lacedæmoniorum dux,
 quum multas Chalcidenses ciuitates subegisset: et
 Olynthum quoq; se capturum confideret: repenti-
 na morte intercipitur. Pausanias γὰρ τοῖς Λακω-
 νικοῖς. Quanquam ea, quæ iam adferam, ab istis di-
 screpant. χρόνω τε) ἡ αὐξήσις, incrementum
 Olynthi. Vlpianus, et Demosthenes 3. Philippica
 dicunt, 32 ciuitates græcas in Thracia fuisse. Ha-
 rum caput fuit Olynthus. De Olynthi amplificatio-
 ne et expugnatione Demosthenes in oratione πρὸς
 Olynthij. πρῶτος. sic scribit. Olynthij, quum tantum
 quadringentos equites haberent: uniuersiq; nume-
 rum

rum quinq; millium nō superarent: quōd necdū oēs Chalcidenses unū in locū congregati essent: quū Lacedæmonij pedestri nautaliq; magno exercitu contra eos uenirent (nostis enim, opinor, ijs temporibus Lacedæmonios latè terra mariq; imperasse) tamē, quū tantis copijs oppugnarentur: neq; urbem amiserūt, neq; castellum ullum: sed complurium præliorum uictores, tres belli duces interfecerunt: belliq; ad extremum suo arbitrio finem fecerunt. Posteaquam uerò pecunia quidam delectari cœperunt: & ob stultitiam, uel infelicitatem potius, hos sibi multitudo fideliores putabat: quàm eos, qui salutaria consilia dabant: & Lasthenes domum suam lignis è Macedonia allatis tegebat: Euthykrates uerò sine impendio greges boum alebat: alius cum ouibus adueniebat, alius cum equis: populus autem, ijq;, in quos omnia ista comparabantur: non modò non irascebantur: aut in tales uindicandum putabant: sed suspiciebant, æmulabantur, honorabant, uiros putabant: quum hæc ita serperent: largitionisq; corruptela superaret: tametsi mille equites haberent: ipsi numero amplius decem millium essent: omnes accolæ eos iuuarent: nos decem millibus mercenariorum militū, quinquaginta triremibus, ciuib; quater mille, auxilio ueniremus: harum tamen rerum nulla illis salutem attulit: sed antè, quàm is annus belli exisset:

à pro-

à proditoribus ciuitates Chalcidicae omnes perditæ
 fuerunt: neq; Philippus proditoribus poterat obse-
 qui: neq;, quodnam potissimum caperet primum, sci-
 re poterat. Quingentis autem equitibus, unà cum
 ipsis armis, ducum perfidia potitus est. Vlpianus in
 hoc loco scribit: quòd Olynthij tres Polemarchos oc-
 ciderint: Teleutiam Agesilai fratrem, Agesipolin,
 & Polybiadem. *συμμαχία*.) societas cum Phil-
 ippo Macedone. *ποισάμενοι*.) participia
 apta sunt τῇ εἰρομένη λέξει: ut nominat Aristot-
 teles libro tertio rhetoricorum: τῇ περιβολῇ, ut
 Hermogenes uocat: productæ, circumductæ, & pen-
 dulæ orationi. Seruiunt τῷ ὄγκῳ τῇ πυκνότη-
 τι τοῦ λόγου: ponderosam & densam oratio-
 nem faciunt. *πρὸς ἀθλωαίους*.) bellum fuit in-
 ter Philippum & Athenienses diuturnū: postquam
 uiolato fœdere, quod cum eis habuerat: Philippus
 Amphipolin ab Olynthijs accepit: cuius possessio
 fuit urbis: eaq; subdita erat Olynthijs: quo tempore
 etiam socij ab Atheniensibus defecerunt. In argu-
 mento ἀνωνύμῳ orationis περὶ πρῶτης. *κατ' ἀρχαίς*.) solet particulis temporis præponi
 aliquando articulus, ut τὸ νῦν, et τὸ νῦν εἰν, id est,
 nūc. *Ἀνθεμῶντα*.) τὸ αἰτίον τῆς συμμαχίας.
 Philippus eis Anthemuntem concessit: quam ciuita-
 tem omnes superiore memoria reges Macedoniae
 suam

suam uendicabāt: Potidæam quoq; dedit: postquam Athenienses, qui ibi incolebant, eiecisset: et inimicitijs cum Atheniensibus susceptis, Olynthijs agrum utendum ac possidendum tradidit, Olynthiaca secūda, et Philippica secūda. ἀμφισβητισμός.) Ista adiectiua in ιμος, significāt ferè passiue: ut ἀμφισβητισμός, controuersus, dubius, plenus dissensionis: προσλόκιμος, qui expectatur, Phil. 2. ναυπηγῆσιμα ξύλα, ligna ad ædificandas naues apta, Demost. in Alexandrum. Sed κάρπιμα δ' γυνῆα, actiue, frugiferae arbores, Diodorus libro uigesimo. ποτίδ' αἶαυ.) Athenienses, qui Potidæa habitabant: quum bellum eis cum Philippo non esset, sed societas: quumq; Potidæam incolentibus etiam iusiurandum dedisset Philippus: ab eo tamen bonis suis spoliati fuerunt. orat: de Haloneso. Philippus promisit, Amphipolin se cōseruaturum Atheniensibus: si Olynthios à societate sua repellerent. Athenienses igitur Olynthios reiecerunt: & post tamen amicitiam cum eis fecerunt. Quum uideret Philippus, se non satis ualere ad Olynthios oppugnandos: quòd eos non deserturi essent Athenienses: ipsos, donata Potidæa, ab Atheniensibus auellit. Vlpian. 2. Olynth. Pydnam etiam, quæ est ciuitas Macedoniæ, Olynthijs dedit. Diodor. li. 16. Potidæa & Anthemus sunt oppida Macedoniæ,

Adiectiua
in ιμος.

Plin. lib. 4. cap. 10. Potidæam tamen Vlpianus in Thracia esse scribit. Ὑσερὸν ὑποπτεύειν.) ἢ ἀπόσασις, defectio à Philippo, καὶ τοῦναντίον ἐπερίπτεσθαι, contrario, ἔσ' inopinato exitu. ὁρῶντος.) αἰτίου φθαρτικὸν τῆς φιλίας, causa corrumpens amicitiam. Participium hoc significat ὁ ποιητικὸν ἐπὶ παρορμητικὸν αἰτίου, causam efficientem ἔσ' impellentem.

ταχέειν καὶ πολλῶν.) Illyrijs ἔσ' Pæonibus victis, Amphipoli capta, Thessalis ad amicitiam suam adiunctis ἔσ' c. vide Diodor. lib. 16. ἢ τῶν βασιλέων αὐξήσις est liberis rebus ἑ. per se metuenda: magis autē, si sit ταχέειν: maximè uerò, si πολλή. hæc enim sunt σημεῖα τῆς ἀπιστίας, τῆς πανουργίας, τῆς τυραννίδος. Ελαχίσταις ἀφορμαῖς χρησάμενος, μεγίστῳ τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπῃ δυναστέων κατεσκεύασεν ἰδίαν βασιλείαν: id est, ex parvis initijs maximum effecit totius Europæ regnū suum. Diodorus ibidem. Οὐ πῖσις.) præcipua causa defectionis: quæ est τῆς βουλήσεως. Superior erat τῆς δυναστεως. Fortè potentiam Philippi non metuisent: nisi eum in societate ἔσ' amicitia colenda infidelem cognouissent. Quoniam uerò ἔσ' facultatem ἔσ' uoluntatem nocendi habebat: meritò timebatur. Amicitia Philippi ἔσ' societas non erat ἀλη-

θινὴ

θινὴ φιλία, sed λυκοφιλία: amicitia, qualis est
 luporum: ut est in quadam Platonis epistola. Erat
 leonum amicitia cum hominibus. ὅκ' ἐστὶ λέοντες
 καὶ ἀνδράσι ὀφείλουσι αἰσῶ, inquit Homerus.
 Olynthiaca secunda, Nemo prorsus est, quem non
 ille deceperit: qui quidem cum eo commercium ha-
 buit. Ex singulorum enim, qui eum nō norant, stul-
 titia identidem inducta, sibiq; conciliata, ita crevit.

ἀποδιδυμῶντα.) ὁ καιρὸς πρὸς τὴν κρείττοναν
 ἀποστασίας, occasio defectionis captata: καὶ αὖ
 πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καταλλαγὰς, compo-
 sitio cum Atheniensibus. Olynthiaca tertia: fecimus
 cum Olynthijs pacem. Erat id tanquam obsta-
 culum Philippo, ἔσ' graue: urbem tantam, recon-
 ciliatione gratiæ, nobiscum facta, tanquam in por-
 tu imminere eius occasionibus. τῶν μὲν πάντων.)

Participia hæc significant τὸν τρόπον, modum a-
 gendi. Quomodo fecerunt pacem cum Atheniensibus?
 observatione absentiae eius, missione legatorū,
 fæderis uiolatione. Et hoc est τὸ λινθητικὸν καὶ
 πρὸς ξυμμάχους αἴτιον, causa impellens Philippū
 contra Olynthios. κατελύσαντο.) alij, κατε-
 μύσαντο, id est, clauserunt. σωετέθειντο.)

σωτίδεμαι, paciscor, pacificationem facio cum ali-
 quo aliqua de re. σωθέσθαι, ἐφ' οἷς ὅτι δυνάμει,
 πῶς ἐξελθῶ: quavis conditione pacem facere,

σωτίδεμαι.

Diodorus libro decimosexto. σύνθεσις, compositio, pacificatio. διεπρεσβένοντο πρὸς τοὺς μακεδόνας ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωθέσεως, idem libro 17. εἰ, σωθέω, τινὶ φιλίαν, σωθέω, σωθήκας, libro 20. Legitur aliàs in hoc loco, σωετέθητο, pactum erat, pactio facta erat. In oratione πρὸς τῆς πρῆς πρεσβείας, σωθέω, τὴν καὶ τῆς πόλεως αἰχμνίαν, κατὰ χησις est: id est, turpem pactionem contra remp. conflare. sed actuum σωτίθηναι, componere εἰς contexere aliquid significat. πρῶγμα εἰς σωτεθῆναι, uersutum εἰς callidum institutum, πρὸς σεφάν. Et, λόγος καὶ μύθους εἰς προσώπῳ σωθεῖναι: componere fabulosam atq; fallacem orationem, ibidem.

κοινῇ.) dativi secundæ εἰς tertiæ declinationis sæpe fiunt aduerbia, ut κοινῇ, communiter: δημόσια, publicè: ἰδίᾳ, priuatim: χρόνῳ, tandem: κύκλῳ, circum circa. πείσασθαι.) φιλίαν καὶ συμμαχίαν θέω: amicitiam εἰς pacem constituere. πονοσίᾳ, οἴνου ἔκχυσις ὑπὸ τιμῇ τῶν θεῶν: libatio uel libamentum honoris deorum causa.

πάλαι μὲν προφάσεως.) ergo ἡ γνώμη αὐτοῦ τοῦ τῶν. Est iam ὁ τῶν Ολυθίων λίνδιος

Cur Philip v. Aliam etiam causam narrat Iustinus libro 8. **pus Olynthū** Post hæc, inquit, Olynthum aggreditur. Receperāt exciderit. enim per misericordiam, post cædem unius, duos fratres

tres eius: quos Philippus ex nouerca genitos, ueluti
 participes regni, interficere gestiebat. Ob hanc igitur
 causam urbem antiquam & nobilem excidit: &
 fratres olim destinato supplicio tradit: prædaq; in-
 genti pariter, & parricidij uoto fruitur. Duas er-
 go ob causas Olynthios Philippus oppugnavit: tum
 ob istam, quam Libanius recenset, defectionem: tum
 quòd, ut Iustinus ait, fratres eius receperant. ὥς
 τὰς σωθῆκας.) Εὐλογῶ αἰτία τοῦ πολέ-
 μου, iustabelli causa. Tyranni habent uoluntatem no-
 cendi: eam tamen etiam honestis præscriptionibus
 tegere conantur. Sed hoc loco graues causæ belli mo-
 uendi: & est αὐξήσις, incrementum causarum. Ab
 amicitia Philippi destiterunt. Excusari potuisset, si
 nullum foedus illis cum eo intercessisset. Nunc facti
 sunt foedisfragi. Ferri etiam hoc fortè potuisset: si si-
 ne periculo Philippi fuisset. Nunc postquam se ad
 eius hostes contulerunt: ipsi quoq; Philippo hostes
 facti sunt. Εχθροὺς.) Athenienses erant hostes
 Philippi: quoniam ipsis inuitis, qui Argæum consti-
 tuere regem uoluerant, rex Macedonia factus est:
 diuq; de Amphipoli, quam Mela Thraciæ urbem
 scribit, cum eis contendit. Diodor. libro 16. & Li-
 banus in argumento orationis περὶ πρῶτης
 αἰτίας τοῦ πολέμου ἐπὶ νενεγκέν.) bellum intulit. Græ-
 ci hoc uerbo eodem modo utuntur, quo latini uerbo
 h 3 inferre.

ὑπὸ φόβῳ.

inferre. ὑπὸ φόβῳ τινὶ ἀπώλειαν, κρίσιν, εὐθύ-
 ναν, συμφορὰν: inferre alicui perniciē, iudicij pe-
 riculum, accusationem de pecunijs repetundis, cala-
 mitatem, apud Diodorum. Idem est, ποδὶ βάλλω
 τινὰ συμφορᾷς, quod uerbum passim inuenitur.
 Sic, ἐπιβάλλω τινὶ διαβολᾷς ψευδῆς, κα-
 τ' ἡγορίας ἀδίκους, Diodorus libro 18. Eodem
 modo dicitur, ἐπάγω τινὶ κενῶ ἀτίαν, Orat.
 περὶ Σεφάνου. Οἱ δὲ πεπόμενασι.) πρεσ-
 βεία ὑπὲρ βοηθείας, petitio auxiliij. Haecenus pri-
 ma pars argumenti: descriptio uidelicet Olynthi,
 nobilitas eius, antiquitas, res gestae, societates, defe-
 ctio, periculum, legatio ad Athenienses. Οἷς δὲ
 Δημοδυνῆς.) Sequitur altera pars, argumentum
 ex summa huius causae, ἢ ὑπόθεσις, καὶ ἢ ποδὶ
 Βολὴ τῷ λόγῳ, ut Isocrates in oratione ad Phi-
 lippum uocat. Sed tamen etiam sequentes orationes
 Olynthiacas pertinet: ut ex pars superior. Βοη-
 θείν.) ἢ πρότασις τῷ λόγῳ: succurrendum est
 Olynthijs. ἀσφάλειαν.) ὁ χησίμου καὶ ἀν-
 αγκυαῖον κεφάλαιον generis deliberatiui, utile
 ex necessarium. Salus Olynthiorum est nostra sa-
 lus. Hoc est γυνικὸν καὶ ἀσαφές. σωζομένων.)
 ὁ εἰδικὸν καὶ σαφές ὅρον: quod habet ἀντι-
 μεταβολῶν, contrariorum commutationem. si
 conseruabuntur Olynthij: Philippus ex Macedo-
 nia

nia non inuadet in Atticam: sed Athenienses ex Attica in Macedoniam inuadent. Participium σωζομένων est ὑποθετικόν, significat conditionem: pro eo, quod est, εἰ σωθῶσιν. ἥξειν.) ἥκειν est uerbum etiam hostile: significat εἰσβάλλειν, cum exercitu uenire, εἰ inuadere. ποιεῖν δὲ πόλεμον.) latinè etiam dicitur, bellum facere.

αὐεῖν.) apertam esse. præteritum passiuum ab αὐιέμαι, aperior, laxor. φησὶ δὲ.) τὸ κεφάλαιον τοῦ συνάπτειν πρόληψιν. Poterat enim dici: at non possumus Philippo nocere. Respondet, posse illi noceri. Id apertius docet in Olynthiaca secunda. ὥς ὑπέληπται.) præteritum passiuum, ab ὑπολαμβάνω, existimo. Hoc loco est αὐασροφία, καὶ ὑπερβαδύντων λέξεων: quæ habet quandam ἀσάφειαν. Construenda autem uerba sic sunt: ὅχι δυνάμεχθαι, ὥς ὑπέληπται.

θαρσύνων.) hoc participium significat τὸ τελευτικὸν αἴτιον, causam finalem: id est, ἵνα θαρσύνῃ, ut confirmet. διέλεκται.) præteritū passiuum à διαλέγομαι. Aliud κεφάλαιον, item ad facultatē, πρὸς τὸ δύνασθαι, pertinens: unde exercitus ali possit: scilicet ex pecunia theatri: si ea fiat militaris. Sed de hac fidētius in tertia Olynthiaca, εἰ in oratione πρὸς τῆς συντάξεως. ὁ δὲ

ἔσθ.) Argumenti pars tertia, nempe ἡ τὸ ἀρε-

χαίει' ἔθ' ἐκδεσις: interiecta κατ' ἐπεμβο-
 λῶν ὁ πρὸς ἐκδοσιν: Hoc est, antequam absoluat
 partem secundam: narrat quadam uelut digressionem
 uetustum morem de pecunia theatri. ὁ πρὸς
 δ' ἡλόν ὅρ.) Participium ὅρ συντομίας ἐνεκα
 ponitur, pro relativo pronomine, ὅρ uerbo: ὅρ
 ὁ πρὸς ἡλόν ὅρ. Aut potius causam impellen-
 tem significat: ὅρ quasi pro genitio absoluto, ut
 grammatici uocant, ponitur: τὸ ἔθ' ὁ πρὸς ἡλόν
 ὄντ' ὅρ, ἀνάγκη σαφηνίσαι αὐτό. Οὐκ
 Theatralis ὄντ' ὅρ ὁ παλαιόν.) De Theatrali pecunia in
 pecunia. hanc sententiam Vlpianus. Quum de locis in Thea-
 tro cōcertaretur: diuitesq; sibi gradus emerent: pau-
 peres propter egestatem nō possent: Pericles, ut bon-
 nam gratiam apud multitudinem sibi quæreretur: pe-
 cuniam publicam, ex uectigalibus redactam, ad spe-
 ctacula ὅρ ludos conferri uoluit. Accipiebat autem
 unusquisq; duos obolos: quorū unum ad uictum res-
 tinebat; alterum dabat architecto theatri. Nondum
 enim id ex lapide ædificatum erat. Deinde quum
 quidam Apollodorus eas uellet militantibus restitue-
 re: Eubulus, unus ex magistratu, homo popularis,
 capite sanxit: si quis amplius id tentaret. Qui ue-
 rò harum pecuniarum curator erat: nominaba-
 tur ἀρχὴν τὴν θεωρικῶν: ὅρ has curare, dicebatur
 ἀρχὴν ἀρχὴν θεωρικῶν, ut est apud Suidam:
 qui

qui aliâs aliter definiri solitū fuisse, tradit id: quod ad ludos, ad sacrificia, ad dies festos, dabatur. Nam quodam tempore drachmam datam fuisse: nec licuisse ijs, qui urbe abessent, theatralem pecuniam accipere. Illi autem ludi Liberalibus committebantur.

Οὐκ ὄν [Θ.] Participium in genitiuo casu solere apud Græcos poni ἀπολελυμένως, absolute: quum aliqua significatur cōsequentia: ut apud Latinos in ablatiuo: notum est. Sed inueniuntur etiam alij casus absolute positi: quod aliquibus exemplis ostendam. Aliquando enim accusatiui participiorum absolute ponuntur apud Atticos loco genitiuorum: sed cum aduerbio similitudinis. In oratione πρὸς εὐφά. Ἐπειτα τοιαῦτα ποιῶν: λέγεις, ὡς εἰ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ: ὥσπερ αὐδρὶ αὐτὰ ἐκδεδωκὼς ἢ συγγραφῶν: εἴτα ἔκχοντα, ὡς προσῆκεν ἐκ τῆς συγγραφῆς, κομίζομεν [Θ]: ἢ λόγῳ τῶς δημοτικῶν: ἀλλ' ὅ τοις πράγμασι, ὡς τοῖς πολιτεύμοσι, γινωσκόμενως. Hoc est, Deinde quum talia facis: dicis, quæ res in homine populari spectandæ sint: tanquam statuam per syngrapham locaueris: posteaq; non ita factā, ut ex syngrapha oportebat, receperis: aut quasi ex oratione uiri populares, non ex rebus in repub. gestis, cognoscantur. Illud γινωσκόμενους refertur ad particulam ὡς. Et in eadem oratione:

Participia absolute posita.

Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς,
 ἔμετ' εὐνοίας, πάντας εἰρηκῶς τοὺς λόγους·
 φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τὴν εἰρὴν ἐκέλευεν· ὅπως μὴ
 πρᾶκτος ὦμαι, μηδ' ἐξαπατήσω· δίδοναι, καὶ
 γόντα, καὶ σοφιστὴν, ἔτα τοιαῦτα, ὀνομάζω·
 ὥς, ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ'
 ἐαυτῷ πόδε ἄλλοι· ἔτι δὲ ταῦθ' ὅπως ἔχοντα·
 ἔτι οὐκέτι τοὺς ἀκρόντας σκεψομένους· τίς
 ποτ' αὐτὸς ὅστις ὅταῦτα λέγων. Præterea,
 tanquam ipse ingenuè ac beneuolè omnia uerba fe-
 cisset: cauendum me, et obseruandum dicebat: ut ne
 eluderem, nèue deciperem: astutumq; et præstigia-
 rum artificem, sophistamq; et alijs eiusdemmodi
 nominibus, me uocabat: tanquam, si quis priore lo-
 co, quibus ipse laborat uitijs, ea de alio dicat: conti-
 nuò hæc ita sese habeant: neq; consideraturi sint ij,
 qui audiunt: quisnam sit is, qui illa obiecerit. Hunc
 locum habeo à Gerardo Seueno, præceptore meo
 obseruando, quum istam orationem anno ab hinc
 septimo in prima classe explicaret. Nonnunquā no-
 minatiuus participij ponitur absolutè. ut δόξαμ.
 Demosth. πρὸς πολυκλέα. Δόξαμ γὰρ ὑμῖν,
 ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτάς ἀπε-
 νεγκεῖν τοὺς προσιόντας τῶν τε δήμο-
 τῶν, καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: προσάπην
 νέχθαι μου τὸ νομαγὴν ἵτι τοῖς δήμοις: δὲ δ'
 φανε

φανεράν εἶναι μου πλὴν οὐσίαν. Quum enim
 uobis uisum esset: ut propter municipales referret se=
 natus eos: qui collaturi essent tum municipum loco:
 tum eorum, qui in municipijs aliquid possiderent:
 meum nomen etiam tribus in municipijs fuit rela=
 tum: propterea quod bona mea essent manifesta. Et
 προσαχθὲν, ibidem: Καὶ γὰρ γινώσκω πάλιν, προ=
 σαχθὲν μοι ὑπὸ τοῦ δήμου μόνονα δευρατη
 γὰρ ἀγερεῖς ἑλλήπωντορ ἀντὶ Αντικλέ=
 ους ἀποχειροτονηθέντες: ὡχόμενα ἀναγόμε=
 ντες δὲ τὰ χεῖρας. Inde iterum, quum mihi à po=
 pulo mandatum esset: ut Menonem ducem in Helle=
 spontum portarem in locum Autoclis: cui impe=
 rium abrogatum fuerat: solui celeriter, ac pro=
 fectus sum. Item γεγραμμένον: quod tamen
 participium γιναντίωσις, repugnantiam signi=
 ficat: ὅτι in eo subauditur particula καὶ περ. De=
 mosthen. πρὸς πλὴν λακρίτῃ παραγρ. Οὗτοι
 δὲ οἱ μισθώτατοι ἀνθρώπων πάντων: γε=
 γραμμένον διαρρήδην γὰρ τῇ συγγραφῇ:
 Αθῶναζε πάλιν ἡκερτὰ χρήματα: εἰς χίον
 ἐπέβρεψαν κατὰ χθῆνα: ἀὲ δ' ἀνείσαντο Αθ=
 ῆνῃ περὶ πᾶσι ἡμῶν. Isti uerò impurissimi homi=
 num omniū: tametsi disertè in syngrapha scriptum
 est: pecunias Athenas esse referendas: in Chium de=
 portari permiserunt: quas à nobis mutuas Athenis
 sumpse=

sumpserant. Sic δέον ἐσ' προσῆκον, ab impersonalibus δέ ἐσ' προσῆκει: sed aliquando cum ὠπαεῖ: ut in oratione Demosthenis in Boeotum de dote. ὠπαεῖ, ὅταν μὲν τῷ συμφέρη: δέον κυρίας εἶν' τὰς δι' αἰέτας: ὅταν δὲ μή συμφέρη: προσῆκον τὴν τῶν γνῶμην κυριωτέρην γνέσθαι ἢ κτλ τοὺς ὑμετέρους νόμους γνῶσθαι γένεσθαι. Quasi, si huic utile sit: oporteat arbitria haberi rata: ubi uerò nō sit utile: huius uoluntas debeat plus posse: quàm ea, quæ ex legibus uestris statuta sunt. ὀλίγου δέ ῃσαν, in Demet. Plutarch. δρόμῳ φεύγων δ' ἐφυγε: ὀλίγου δέ ῃσαν αἰχίῳ ἄλωσιν ἄλῶναι. Cursu celeriter effugit: quum quidem parum absuisset: quin turpissimè captus esset. Xenophon tamen lib. i. ἀναβάσ: ὀλίγου δέ ῃσαν τὸ genitiuo utitur. Ο δὲ ἐχάλεπαινε: ὅτι, ὀλίγου δέ ῃσαν τὸ κατάλευδῆναι: πρῶτος λέγει τὸ αὐτὸ πᾶσι. At hic aegrè ferebat: quòd, quum propè lapidibus obrutus fuisset: ille tamen hanc iniuriam uerbis parvam faceret. In fine i. Philip. apud Demost. datius absolute positus est, sed cum prepositione ἐπὶ. νῦν δ' ἐπ' ἀδήλοισι ὅσι τοῖς ἀπὸ τῶν ἐμαυτῶ γενεσόμενοις: ὁμῶς ἐπὶ τῷ, σωθίσει ὑμῖν, εἰ ἂν πράξετε, ταῦτα, πεπεσῶσι: λέγειν αἰεδομαι. Nunc autem, tametsi obscurum est: quid

nam ex his mihi euenturū sit: tamen, quoniam persuasum habeo: hæc, si faciatis, uobis profutura: dicere uolui. Postremò sciendum est: participium solum quandoq; absolutè poni: & substantium nomen, quod ei addendum fuerat, alijs uocabulis circumscribi. Diodor. lib. 19. de Agathocle. οὐ μόνον γὰρ, στρατὸς ὤν, κύριον τῆς δυνάμεως ἔω: ἀλλὰ καὶ προσαγγεληγόντες: ὅτε τινὲς τῶν ἀποστατῶν ἐν τῇ μεγάλῃ πρὸς Εὐρίτη συνάγει δυνάμιν: θρουσίαν ἔλαβεν ἀνυπόπτως κατὰ γράφην, οὗς προαροῖτο, στρατιώτας. Non enim tantum iure imperatorio exercitum in potestate habebat: sed etiam nuntio alato: quosdam, qui defecissent, in mediterraneis ad Erbiten colligere copias: facultatem conscribendorum ad arbitrium suum militū sine suspitione adeptus est. συμπηγνυμένων.) Ideo oportebat obolos architecto dari: ut theatrum ea pecunia contabulari, & sartum tectum conseruari posset. οὐ προεσῶτες.) participium istud loco nominis ponitur, id est, προσάττει: atq; etiam ipsum est iam nomen factum: postquam tempus, ut grammatici loquuntur, amisit. Δύο ὀβολοὺς.) Obolus apud Suidam est sexta pars drachmæ: quarum octo uno aureo rhenensi: decem uno coronato ualent. Erit igitur drachma novem crucigerorum: obolus trium
nummorum

Verba actiua
& media.

numorum Argentoratensium. θεωρεῖν γὰρ δύοιμι
ὀβολοῖν, duobus obolis habere spectandi potesta-
tem, περὶ σεφ. Νόμον ἔθεντο.) Notandum hoc lo-
co : quod ab erudito ac diligenti Demosthenis inter-
prete Hieronymo Vuolfio didici: cui me plurimum
debere ingenuè fateor: aliquando χρηματισμοὺς
verborum actiuorum et mediorum differre inter se
significatione. Nam quū dicitur, ἡ Βουλὴ ἐποίησεν
τοὺς τρεῖς τριήρεις: significatur, senatum per alios
curasse triremes fieri. Quum dicimus, ὅτις ἐποίη-
σεν: indicamus, quod aliquis ipse fecerit. ὁ κατὰ
ψευδομαρτυρήσας, qui falso testimonio oppres-
sit. ὁ κατὰ ψευδομαρτυρήσας ἀμυνόμενος, qui fal-
sos testes subornauit. στρατεύειν est πολεμεῖν ἢ
στρατεύεσθαι, τὸ στρατιωτῆσαι. καταδικάσαι est
iudicis: καταδικάσασθαι, accusatoris. νόμον θέ-
ναι, legem rogare aut ferre, est legislatoris Eubu-
li. νόμον θέσθαι, legem comprobare, iubere, sancire,
est populi. contrarium est, νόμον λῦσαι, abrogare
aut repudiare legem. πόλεμον ποιεῖν, bellum
excitare: πόλεμον ποιεῖσθαι bellum gerere.
τοσαῦτα μὲν.) concludit digressionem de pecu-
nia theatri: ac redit ad secundam argumenti par-
tem. Διείλεται δὲ.) aliud κεφάλαιον, ὃ πρό-
πτε: quemadmodum Olynthijs subueniendum sit,
urbano scilicet, non conductitio milite. τὸ τὰ
πρᾶγ-

πράγματα.) uerbum infinitiui modi pro nomine
κατ' ἀντιμερίαν: pro illo, ὅτι τῶν πραγμά-
των ἀπωλείας. Οἱ γὰρ τοὶ πολίται ἐκεῖ καὶ
πράττειν, qui in repub. administranda uersantur:
quibus opponuntur οἱ ἰδιῶται καὶ πολλοὶ, πολε-
σεφάνος.

SUMMA TOTIVS ORATIONIS.

EXORDIVM, ὅτι ὑπολήψεως: omnes
audiendi: occasio. PROPOSITIO, Olyn-
thijs est succurrendum. CONFIRMATIO
NIS κεφάλαια utilitas, et facultas. Utilitati ob-
stat: primum inconstantia Olynthiorum. Probatur
constantes fore socios: quia defecerint ultro à Phi-
lippo. Deinde, Bellum Olynthiacū an pertineat ad
remp. Athenien. Pertinet quia 1. ipsi saepe optarint
dissidium inter Olynthios et Philippum. 2. quia oc-
casio nunc est, dedecus ut tollatur, et hostis reprimatur.
3. quia Olyntho capta, Atticam inuadet Phi-
lippus: cuius industriā nō imitari turpe est. praestae
autē foris, q̄ domi bellum gerere. In facultate ur-
getur occasio. Sed obstat primū domestica inopia.
probatur esse pecuniā, si ex theatriali fiat militaris:
Item, eos antea etiam alijs opem tulisse. Deinde
hostilis potentia, quae refutatur. 1. quod omnibus
suspecta

suspecta sit. 2. inopinata Olynthiorum rebellionē:
 3. Perfidia Thessalorum. 4. barbarorum seruī-
 endi insolentia. 5. Tyrannico Philippi ingenio.
 PERORATIO constat adhortatione & or-
 ptatione.

EXPLICATIO SIN- GV LORVM.

Nomina
 ueterum.

 ΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.) ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ
 τῶν παλαιῶν ἐτέθεσαν προληπτικῶς
 καὶ τὰς ὀνομασίας τοῖς πασι. ἀφ'
 ὧν ἔμελλον οἱ πᾶσιτες ἐπιτηδεύειν πραγ-
 μάτων, inquit Homeri interpretes ἑλ. β. Veteres
 Græci pleriq; nomina principio liberis suis impo-
 nebant à rebus: in quibus ij postea operam studiumq;
 posituri essent. Demosthenes itaq;: tanquam à patre
 eius præuisum esset: qualis ciuis in patriam olim es-
 set futurus: dictus est πρὸ τοῦ θένος τοῦ δήμου,
 ut ait Theon Sophista. Verè enim hic uir consilijs
 suis robur ciuium suorum fuit, & aduersarius eorū,
 qui Græciæ libertatem oppressam cupiebant, acer-
 rimus. Hinc Philippum in hanc sententiam de De-
 mosthene dicentem Lucianus inducit. Triremes A-
 theniensium, Piræum, naualia, nagas ac fabulas iu-
 dico. Quid uerò facerent homines dissoluti, luxuq;
 diffuentes?

Demosthenes.

diffuentes? Vnus iste mihi obstat: omnes occasio-
 nes urget: omnes nostras petitiones & artes refu-
 tat. Excitat uel inuitos, tanquam mandragora so-
 pites, ciues suos: libertateq; dicēdi, uelut sectione aut
 uisione, aduersus socordiam utitur: minimeq; au-
 ram popularem in dicendo captat. Nec Amphipo-
 lin, nec Olynthum, nec Phocenses, nec Cherrhone-
 sum, nec oram Helleponti tenerem: quantum qui-
 dem in illo fuit. Idem dicebat: se magnas fortunæ gra-
 tias agere: quod dux belli non esset Demosthenes:
 quippe cuius etiam orationibus, tanquam arietibus
 aut catapultis ex Atheniensi urbe emissis, omnia sua
 consilia quaterentur perturbarenturq;. Ipse quoq;
 orator contra Aeschinem grauitur & uerè de se di-
 cit. Nō ego lapidibus, nec lateribus muniui urbem:
 neq; in his rebus maximè gloriōr: sed si meam munē-
 tionem rectè considerare uoles: inuenies arma, ur-
 bes, regiones, portus, naues, equitatum, harumq; re-
 rum defensores. Hæc ego pro Attica propugnacula
 obieci: quantum humano consilio effici potest: his a-
 grum nostrum cinxi: non Piræi tantum, aut urbis
 ambitum. neq; ego consilio à Philippo uictus sum:
 nequaquam: nec apparatu bellico: sed sociorum du-
 ces copiaq; à fortuna deserti. Αθλωαίου.) ἢ Α-
 θλωα, Minerva, dea sapiētiae. Αθλωα γὰρ, ἢ φρο-
 νησις, ait Homericus interpretes ἱλ. α. Eadem est

Athenienses
 à Minerva di-
 cti.

dea belli. Dicitur enim Pallas, ἀπὸ τοῦ πάλλειν
καὶ κραδ' αἰνεῖν τὸ δόρυ, à quatienda & vibran-
da hasta. πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός. Hanc primus ait
Stesichorus cum armis ex Iovis capite exulisse: ut in
scholijs est in 4. lib. Apollon. Argon. Iuppiter au-
tem apud Homerum μκτίτα Ζεὺς, & αἰθερώ-
πρωταμῖνς πολέμοιο, consilij & belli autor
ac præsēs. A Minerva porro Athenæ nominatæ
sunt. Nam quum Neptunus & Minerva de illius ur-
bis nomine contenderent: dijs placuit, ut eius nomen
huic imponeretur: qui melius munus obtulisset mor-
talibus. Tunc Neptunus tridenti littus percussit: ex
quoq; animal bello aptum, creavit. Minerva, iam
eta hasta, oleam produxit. Olea autem, ut pacis si-
gnum, melior iudicata est. Servius in .1. Georg.
Athenienses igitur, quorum urbi Minerva præsi-
debat, sapientiæ rei; militaris laude clari in pri-
mis fuerunt. Nam & prudentissimam eam, & res-
rum aliquando potitam fuisse, etiam Cicero scribit
in oratione pro Sex. Roscio Amerino. Idem in ora-
tione pro Flacco dicit: ab Atheniensibus humanita-
tem, doctrinam, religionem, fruges, iura, leges or-
tas, atq; in omnes terras distributas putari. De quo-
rum urbis positione, propter pulchritudinē, etiam
inter deos certamen fuisse memoriæ proditum sit.
Quæ vetustate sit ea: ut ipsa ex se dicatur cives suos
genuisse

genuisse: & eorum eadem terra parens, altrix, pa-
tria, dicatur. Itaq; Athenienses αὐτόχθονες, καὶ
γνήσιοι γόνω τῆς πατρίδος & πολῖται, indi-
genæ: non autem εἰσποικτοί, adoptiui, acciti, ur-
bi insiti ciues, habebantur. Demosthe. in funebri
oratione. ῥήτορες.) Nam fuit etiam alius De-
mosthenes, dux in Sicilia. Theon in progymnasma-
tis: et Iustinus libro 4. ῥήτωρ, αὐτὸς ἐὺ γνῶμων,
ὁ δὲ αὐτὸς εἰπεῖν: orator est uir bonus, dicendi
peritus. Duo enim in oratore requiruntur, probitas
& eloquētia. Δεῖ γὰρ τὴν μὲν διαίνοιαν προαι-
ρεῖσθαι τὰ βέλτιστα: τὴν δὲ παιδείαν τὴν τοῦ
ῥήτορος καὶ λόγον πείθει τοὺς ἀκρόντας.
Sed tamen τὴν ἐὺ γνῶμοσύνην αἰεὶ προτα-
κτέον τοῦ λόγου. Aeschines in Ctesiphontem.
Dicitur autem ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ ῥέω: quod uer-
bum non solum dicere, sed etiam fluere significat.
Pytho enim, in quo erat copiosa et uelut undans ora-
tionis profluentia: πολὺς καὶ ῥαβδωτός
ῥέων in oratione περισεφ. nominatur. Et Home-
ricus Vlysses ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικῶτα χεῖρας
ρίπσιν expectore emittebat. Poëtico σχηματι-
σμῷ ῥήτης dicitur. Ολυθιακὸς λόγος α.)
Callimacho prætoře, quo anno à Philippo bello pe-
titi, auxiliũ ab Atheniensibus Olynthij per legatos
petinerunt: has orationes Demosthenes habuit: qui

РѢТѢ.

Quando habi-
tæ orationes
Olynthiacæ.

Exordium.

tum 37. annos natus, auxilium ferendum esse per-
suasit. Plutarchus in Demosthenis uita breuiore.
Fuit is annus à condita urbe Roma 463. ante Chri-
sti diem natalem 348. Anno post, quo Plato mor-
tuus est, Olynthus à Philippo euersa fuit. Plut. ibid.

αὐτὶ πολλῶν αὐ.) Exordium ex opinione de
ciuibus suis concepta: quod ἔξ ὑπολήψεως Her-
mogenes uocat. Est ἠθικόν, morum bonorum: lau-
dem auditorum habens: ideoq; πρὸς εὐνοίαν, ad
beneuolentiam pertinens. πολλῶν.) ἔμφασις,
sententia acuta. Habet enim σύγκρισιν κεκρυμ-
μένῃ, comparisonem latentem. Si magnam pe-
cuniam, certè duos quoq; obolos præ reipub. com-
modis contemneretis. Ideo αὐδρατική τὸ συμ-
φέροντ κεφαλὰς ἐπαγωγὴ hîc est, ut in-
quit Vlpianus. Sunt enim earum rerum, quæ in con-
firmatione crescere debeant, semina in principiis
spargenda. Componuntur συγκριτικῶς τὰ δια-
φέροντα, res differentes, pecunia & incolumitas
publica. Cōplectitur enim duo hæc sententia: unum,
de theatrâli pecunia negligenda: alterum, de com-
muni salute, conseruatione Olynthiorum, tuenda.
utrunq; tamen proponitur ἀορίσως καὶ ἀσαφῶς,
infinite & obscure. Nam non statim initio boni ora-
tores, sed suo loco rem explicant. Id etiam, quod mo-
lestum auditori futurum est: in principio nō dicunt:
sed

sed tantum uerbis quibusdam obscure innuunt.

αὖ.) Elegans hæc particula est, & uarij usus: atq; de ea Budæus multa. Sed hoc loco cum aoristo constructa, ex præterito facit futurum: αὖν ἐλέσθι, pro αἰρήσεσθι. Particularum cum omnibus in linguis, tum præsertim apud Græcos, magna ac multiplex uis est. Principium enim τῆς λέξεως, elocutionis: quum sit ᾧ ἐλλωίζεμ: inter alia, quibus græca dictio conficitur: primo loco ab Aristotele lib. 3. Rhetoricorum ponitur ᾧ τοῦς σωδ' ἐσμεν εὖ ἀποδιδόναι. Quare huius rei, quamuis minuta uideatur, diligentia contemnenda nō est.

ὦ αὖδ' ἔσθ' Αθλῶ.) ὦ excitat minus attentos: αὖδ' ἔσθ' fortitudinis admonet: Αθλῶ αἶοι sapientie & felicitatis commonefacit. Hieronymus Volusius. χρημάτων.) χρηματῆς sunt pecuniæ: ab utendo, χρησθῆ, dictæ. Sed χρημα aliquando rei magnæ tribuitur in utranq; partem. In bonam, Lucianus in dialogis marinis: πρᾶγι γινετ' πρὸ γν' ὅ, πᾶγκαλόν τι χρημα. In malam, idem in Timone, quum uitiosum Philosophum exagitasset, postremo de eodē addit: καὶ ὅλως πάντοφον τὸ χρημα, ἔ' πανταχόθεν ἀκριβές. ὑμᾶς.) ἔμφασις. Vos, qui semper honestatem utilitati prætulistis: neq; Persarum regi, aut cuiquam tyranno, auaritia impulsī, seruire uoluistis: ut copiosè & grauissimè

χρηματα.

αἰρῶμαι.

siſſimè dicit orator in oratione ποδὶσεφ. Ελέ-
 δαι.) αἰροῦμαι τι ἀντί τινος, aliquid ali-
 cui antefero. Eadem sunt: οὐκ αἰρῶμαι τὰς χά-
 ριτας μάλλον, ἢ τὰ δίκαια: οὐκ ἀγαπῶ τὰ δῶ-
 ρα ἀντὶ τοῦ κοινοῦ πάνσι συμφερόντων, περὶ
 σεφ. προχρηματίζοντι ποιοῦμαι τινος, Dinar-
 chus in Demosth. Sic προϊμῶ, προκρίνω, προ-
 τάττω, ἐπίπροθερ ἄγω, περὶ πλείονος
 ποιοῦμαι τι τινός. πάντα πάρεργα πρὸς τὸς
 λόγους θέδω, Libanius. νομίζω.) Hoc προϊ-
 μιον habet ἑπαινον τοῦ ἀκροατῶν ἐκ πλεονε-
 χους δὲ πράγματός ὑποκειμένης. In re hone-
 sta obliquè laudat auditores: εἴ τινατ ἀσσεuerandi te-
 meritatem: cum dicit, νομίζω. Αντικρυσ, apertè,
 non titubāter, laudasset: si dixisset, ὑμεῖς αἰρεῖσθε,
 uos præfertis. Νομίζω dicit: εἴ ποῦ, πέπεισμαι:
 aut, ὑμεῖς αἰρεῖσθε. Illud enim facit, ut auditor li-
 benter assentiatur. Hæc uerò, quia habent ἀπόφωσι-
 σιν, apertam asseuerationem: eum φιλονεικῶντος
 repugnantem efficiunt. Dici potest etiam, hic ἑπαι-
 νοῦ ἀντὶ προκοπῆς poni, ut dicat: uos debetis mal-
 le publicam, quàm priuatam utilitatem. φανερόν
 γένοιτο.) φανερωθεῖν. φανερός perspicuus,
 manifestus. Sæpe personæ adiungitur: εἴ participi-
 um post se habet, ut ποδὶσεφ. θεβαῖοι φανεροί
 πάνσι πᾶσι ἀναγκαζόμενοι καταφέν-

γεν

γὰρ ἐφ' ὅμας: omnibus clarum erat, Thebanos
ad uos confugere coactum iri. τὸ μέλλον συνοί-
σας.) δ' ἡσυχίαν. Μέλλω cunctari signifi-
cat. Sæpius uerò, futurum esse: et cum uerbo aut
præsentis, aut futuri temporis iungitur. Ex istis uer-
bis intelligitur, hoc exordium esse συμβουλευτικόν
καὶ πραγματικόν: esse generis deliberatiui,
et negotialis status: ut et tota oratio est: nempe de
re futura. τῇ πόλει.) Res magna, pertinet
πρὸς τὴν φιλικοίαν, ad attentionem. Hic
tollit ἐναντιόμενον, καὶ δ' ὕπομνημα, ut nominat
Ulpianus: id est, quod causæ officit. et quod, ut pi-
raticus myoparō mercatoribus, sibi dicenti insidia-
tur. Poterant enim Athenienses cogitare: peri-
culum Olynthiorum non ad se pertinere. Nunc ora-
tor communem utilitatem in discrimen uocari osten-
dit. Artificiosum est, et acutum: non tantum in pro-
œmijs ponere, quæ nobis prosunt: sed ea etiam, quæ
causam lædunt, sanare. Hoc enim est, τὰ αὐτιπώ-
πτοντα καὶ ὑπομνηντα δεῖν ἀντιπρὸς. Ita est
hic ἡσυχίαν κρυπτική, uis occulta refutationis.
Dissimulato enim suo erga Olynthios studio: salutē
patriæ se consulere ostendit. id quod nec Ciceronem
rarò facere notum est: ut in unius hominis periculo
communem omnium causam agi demonstret. Esset
istā sententia prorsus σεμνή, ut Hermogenes: sen-

τὸ ὑπομνημα.

sententia grauis opinionibus hominum et moribus, ut Cicero uocat: si sic γενικῶς proposita esset. Αντὶ πάντων χρημάτων τὸ τῇ πόλει συμφέρον αἰρετέον: publica utilitas omnibus anteferenda pecunijs est. Sed quoniam tenuis in hac oratione figura dicendi est: σεμνότης illa aliquo modo abscondenda fuit. Id factum est primum τῇ ποδιστάσει τοῦ προσώπου: quum Atheniensium appellatione sententia facta est ὑποθετική. Deinde τῇ μειώσει τῆς ποσότητος: quum dicendo, πολλῶν, aliquas et multas, non omnes pecunias, ponit. Postremo τῇ ἐνδοιάσει, dubitatione: quum dicit, puto uos salutem reipub. multis antepondere pecunijs. Sententiæ enim, quæ σεμνὰ εἰπόμεναι dicuntur: ἀποφαντικῶς, καὶ χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, proferri debent. **Εννοιαὶ σεμνὰι.** Εννοιαὶ σεμνὰι apud Hermogenē sunt. 1. αἱ τοῖς θεοῖς: ut, deorum providentia mundum administrari. 2. φυσικαί, ut de terræ motu, aut defectione solis. 3. ἠθικαί, de rebus humanis: ut de animorum immortalitate, aut de iustitia. 4. ποδὶ ἀνθρώπων πραγμάτων, μεγάλων μὲν, μερικῶν δέ, καὶ ἡμίμονας, ut de pugna Cānensi. Sētētia huius loci est ex tertio genere. Ac tametsi ἡ σεμνότης πρὸς τὸ μέγεθος, καὶ ἀξίωμα pertinet: tamen in tenuitate quoque cadere potest. Nam cæteri oratores, inquit Hermogenes, uniusmodi ferè tantum dicendi genere

genere utuntur: sed Demosthenes omnes formas adhibet, easque commiscet. Etsi enim ubique utitur ijs: quæ perspicuam orationem faciunt: tamen subinde τὰ τοιαῦτα καὶ μέγιστα admiscet. Sed ista sententia re est magna quidem illa: uerum tractatione facta remissior. Ac quoniam in Hermogenem incidi: cuius de ideis doctrina ad Demosthenis explicationem perutilis est (serè enim ipse tantum Demosthenis exemplis utitur) non grauabor, quid is de dicendi formis scribat, paucis hic ponere. Sæpe enim uocabulis illius posthac utar. Is igitur septem, quibus Demosthenica oratio constet, esse tradit: σαφλέειν, μέγιστα, κάλλος, γοργότης, ἡθλόν, ἀλθειαν, δεινότης: hoc est, dilucidam, grandem, pulchram, uelocem, moratam, ueram, aptam figuram. In singulis autem spectari hæc octo: σύννοια, sententiam: μέθοδον, sententiæ tractationem: λέξις, uerba: σχήματα, figuras: κῶλα, membra: σύνθεσις, compositionem: ἀνὰ πᾶν, clausulam: ῥυθμόν, numerum oratorum. In partit. orat. apud Cicer. quinque genera sunt: dilucidum, breue, probabile, illustre, suaue. Alibi tria traduntur: tenue, medium, summum. Ista multum inter se uidentur diuersa: sed tamen cōsociari possunt. Cum tenuitate enim dilucidum, breue, uelox, coniungi: ad medium genus suauitas et pulchritudo accommodari: summo ge-

Ideæ Hermogenis.

Demosthenes
orationis va-
rietas.

neri grandis et illustris idea annecti potest. Probabilitas autem, quæ moratam et ueram dictionem continet: ut et apta, callidaque idea, per omnes illas tres formas fusa esse debet. Omnes uero istæ inter se miscentur: quæ μίξις τῶν ἰδ' ἐὼν dicitur, et κρᾶσις. Non enim ita inter se contrariæ sunt: quæ, ut uarij colores, inter se confundantur, et commisceantur artificiosè. Atque eò mirabilior est oratio: quò melius in ea id fit. Id optimè facit Demosthenes: quem in omnis ideæ mixtione τοικιλῶτατον Hermogenes: nihilque in eo μονοειδὲς esse scribit. Iam ista Hermogenea in tota aliqua oratione omnia monstrare: non solum magni iudicii, magnæque diligentiae: sed nimis longum atque molestum fuerit. Satis nunc erit, passim aliquid locis suis obseruare. Quibus placuerit, ad Hermogenem se conferent ipsi: eumque ad huius principis oratorum artificium intelligendum adhibebunt, quoad uolent. ποδὶ ὧν.) Antecedens omis- sum est: ut sit sententia: ὁ μέλλου σιωοίσειν τῶν πολλῶν γὰρ τῶνδε, id est, γὰρ τοῖς τῶν οὐλοθίων πράγμασι, ποδὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. περὶ αἰσῶν τοῦ πράγματος καὶ χρόνου. νυνὶ.) significanti- us est, quàm τὸ νῦν, hoc loco τὸ νυνὶ: quem- admodum etiam in pronomi- nibus demonstratiuis, quibus iota additur apud Atticos, ἐμφασίς maior est. Quasi Atheniensibus utile consilium nunc iam
necessa

necessarium sit: nec differri diu sine detrimento possit. Deinde, si νῦν posuisset orator: aspera consonantium concursio fuisset. Postremo minus pulchrum, duas monosyllabas dictiones cōiungere. σκοπεῖτε.) Βουλευέσθε. Σκοπεῖν, considerare, deliberare: sumptum à sagittarijs. ut illis ὁ σκοπὸς, ita Atheniensibus τὸ χέσιμον, delib. generis finis, propositū est. Apud Luci. in deorū iudicio σκοπεῖν idem est, quod ἰδεῖν, oculis percipere. Hactenus primus ambitus: in quo illa Hermogenea, quò aliquo modo intelligantur, considerare conemur. Sensus igitur hic est: maximè cupitis, Athenienses, scire: quid ex usu sit reip. nunc facere. Εὐνοία ista sic proposita, dilucida esset, et pura: σαφὴς καὶ καθάραι. Nihil enim hic abditi: sed quod ab omnibus sic cōiēretur. Itaq; ἀφέλειαν habet, simplicitatem: quæ ad τὸ ἁπλῶς pertinet. Nunc, ne nimis esset εὐτελής: sed ei μέγεθος aliquod adiungeretur: addita est πρόσληψις πομπητικὴ: quum δὲ διαφύρον κατὰ τινὰ σύγκρισιν accedit: atq; ita sententia paulò sit amplior. Est ἡ φαινομένη, non ἡ ὄντως καθάρως. Malletis audire, quid reip. nunc expediret, quàm pecunias habere. Quæ sententia σεμνότητα perfectam haberet: nisi ἡ μέθοδος eam minuisse: dum et Atheniensium personæ attribuitur: et pecuniæ magnitudinem habet imminutam: et si-

Hermogenia
præcepta in
prima perio-
do.

ne

ne asseueratione profertur: ut antea est dictum. Est
hîc etiam δ' ἀληθές. Nam sententiæ ἀφελείς καὶ
ἀθιλάαι omnes ad uerum referuntur dicendi genus.
Tractatio itē est καὶ ἀεὶ: quia τὸ πρᾶγμα ἀφ᾽ ἡ-
γυματικῶς εἰσάγεται: res quasi narratione
simplici proponitur. Est ἔτι καὶ ἐνδική, habens ὡνεί-
κειαν, æquitatem ἔτι moderationem: quum dicit,
νομίζω. Nā ὁ γὰρ οἰαοῖς morati generis est. Sed
ἔτι δ' εἰνότης hîc uerè est: etiamsi fortè non ita ap-
pareat. Quoniam enim postea de theatriali pecunia
dicendum est: quod ualde periculosum erat: statim in
ipso huius causæ uestibulo uiam eò sibi præmunit.
Sed id facit κενυπτικῶς, latenter. Magis enim in
primo aditu, quàm post, offendisset. Quanquam a-
liàs quoq; oratorum est, ἀπὸ τῆς ἀορίσως incipere:
ἔτι postea πρὸς τὰ εἰδ' ἰκὰ uenire. Quia etiam A-
thenienses minus periculum Olynthiorū mouebat:
non horum personam, sed publicam arripit: atque
rempub. in discrimine dicit esse: ut eos magis contra
Philippum excitet. Est hoc δεινῶς λέγειν: non
sententijs ex abdito erutis, aut tractatione exquisi-
ta, aut uerbis grandibus, ἔτι id genus alijs uti: sed o-
mnibus dicendi figuris, omnibusq; sententijs scire,
quando, ubi, aduersus quem, quomodo, quibus in re-
bus utendum sit: neque scire solū, sed etiam posse.
Atq; hæc est una etiam aptè rebusq; congruenter di-
cendi

Aptā idea.

cendi uia ac ratio: orationem conficere, quæ simplex, minimeq; acuta uideatur: quum interea nihil sit minus. Hic item sciendum: ueteres, quum utuntur cōmunibus sententijs aliorum: quæ καὶ οὐκ ἐστὶ κοινὰ ὑποθέματα ab Hermogene nominantur: solere, communis illius opinionis confessione, eas ad suam causam accommodare, ac suas facere. Sic Isocra. ποῦ δὲ εἰς ἡμῶν. Omnes, qui ex hoc loco uerba faciunt: dicere solent, eas res maximas esse: & dignas in primis, in quibus respub. elaboret: de quibus ipsi cōsiliū sunt daturi. Id si ulla de re alia præfari conueniebat: mihi certè in hac causa hinc exordiendum uidetur. Ali- ter hoc loco Demosthenes. Quam enim communē probabiliq; sententia utatur: scilicet Athenienses multis pecunijs commune commodum antelatu- ros: confessione ibi non utitur, sed callidè omittit. Vult enim in exordio uia sibi ad confirmationem præparare: theatralem pecuniam militibus reddendam esse. Si igitur communem opinionem approbasset: dixissetq; , sibi quoque sic dicere expedire: hoc modo, anteponitis pecuniæ salutem communem, benè facitis, ego idem sentio: res fuisset suspecta. Nunc communi duntaxat sententia utens: auditorumq; assensionem astutè sibi comparans: post eos eius rei apertius commune facit: quando de theatra- li pecunia id, quod antè imprudentes non refellerunt, iam ne-
gare

Communes
opinionēs.

ὠσφραγί-
σμος.

gare uerecundantur. Ideoq; mox eam sententiam
ὠσφραγίζει, id est, concludit, ac rem concessam
uelut obsignat: his uerbis, ὅτε ζῶνυρ τοῦ δ' ὅτως
ἔχει. Non enim prius desistere solet Demosthenes
quàm id, quod sibi utile est, tanquam sigillo impres-
so, ne aperiatur, clauserit. Hanc puto esse Hermoge-
nis de isto loco sententiam. Iam reliqua uidenda. Ver-
ba igitur omnia λευγα, εὐκρινῆ, ὠλεκῆ, ἀ-
φελῆ: quæ solent esse communia omnium, quotidia-
na, pura, propria. Neq; ulla hîc translatio est, nisi
in uerbo σκοπεῖν: quæ tamen ita moderata est: pro-
pè ut nihil à proprio differre uideatur. Vel enim ab
ijs id uerbum sumptum: quî sagittam ad signum col-
lineant: uel à sensu uidendi, ut εἰς uocabulum φανε-
ρόν, atq; ad deliberationem. εἰς cognitionem animi,
translatum. Sunt etiam λέξεις σεμναί: in quibus
est δ' α, κὴ τὸ ω: maximè in syllabis extremis: item
quæ plures uocales longas εἰς diphthongos habent,
πολλῶν, ὦ, αὐδιδες, ἀδλωαῖοι, χρημάτων, ὑ-
μᾶς εἰς. Hæ enim πλατεῖαι sunt: κὴ διογκῶ-
σαι ἢ τὴν πρὸς προφορὰν τὸ σόμα. Figura non ha-
bet ὀρθότητα: non incipit à recto casu, ut γνῆ κα
θαρότητι fit: sed conformata est πλαγιασμῶ,
obliquis casibus: qui magis sunt τῆς περιβολῆς.
Additi sunt tamen etiam recti, ὦ αὐδιδες, τὸ μέλ-
λον. Est pulchra omnium casuum in uno loco com-

mixtio

mixtio. Figura etiam est κατ' ὑπόθεσιν, de
quo antea. Quod ad membra attinet: circūscriptio
hæc est ἀνίσος, trium membrorum imparium. Pri-
mum enim χοινότερον, productum longius, et su-
niculi more extensum: cuiusmodi nonnunquam in
σεμνότης habet. Longitudo illa facta est ὅτι τὸ
τῆς προσφώνησεως ἐπεμβολῶν, quæ est, ὡς αὖ
ἄρα Αβλωαῖοι. Alterum, iuxta magnitudinis,
ὁρθὸν καὶ τεταμένον: cuiusmodi omne est, quod
excedens septem, aut octo, aut decem syllabas, uersu
iambico trimetro, aut hexametro καὶ quatur. Por-
ro stremum, breuissimum ἐκκομματικόν. Breuias
autem membrorum propria ferè τῆς καθαρότη-
τος ἐκ σεμνότητος. ista conuersio est αἰ τετραμε-
τρίας, inuersa. Nam ἀπὸ δ' οσῖς, quæ unius mem-
bri est, priore loco est posita: πρότασις uerò, quæ
δὲ κωλίαν habet, posteriore. Ordo enim est: Εἰ φε-
ρεῖς γένοιτο τὸ μέλλον σωοίσει τὴν πόλιν
ποῦ ὁρῶν νυνὶ σκοπεῖτε: αὐτὶ πολλῶν αὖ. Ἔτι.
Est autem in methodis τῆς περιβολῆς, τὸ αὐα-
ερέφει τὰ πράγματα: καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα
τα λέγει. Iam ἡ σωθήκη, uerborum colloca-
tio, simplex in pura figura: neq; de uocalium aut
consonantium concursu sollicita. Contrà fit ὅτι τὸ
κάλλει καὶ τῇ ὡμείλει. In qua præcipitur etiā
ut uerborum sit uarietas. Nam neq; ἰσοσύλλαβα
neq;

Compositionis
genera apud
Dionysium.

neq; ἰσόχρονα, neq; ἰσόβρα esse decet. In hoc itaq;
circuitu fortè duæ uocalium, & quatuor concursio-
nes consonantium reperiuntur: eæ tamen admodum
coagmentatæ & leues. Verba alia pauciorum, alia
plurium syllabarum: alia longorum, alia breuium
interuallorum: uocum item alia acutarum, alia
grauium, alia inflexarum: atq; hæc omnia inter se
uariè permista. Quare puritate & pulchritudine
constare structura hoc loco uidetur. Nam quum tres
compositionis uerborū ἁρμονίας καὶ χαρακτῆ-
ρας Dionysius Halicarnas. tradit: τὴν αὐστηράν,
τὴν γλαφυράν ἢ αὐθιγάν, καὶ τὴν μικτήν:
Demosthenem in eorum numero ponit: qui asperita-
tem lenitate temperauerunt: quem oratorem etiam,
ὄρεον ἐκλογῆς τε ὀνομάτῳ, καὶ κάλλους σιω-
δέσεως appellat. Mixta etiam ἡ ἀν᾿ ἀπαυσις.
In primo enim membro admodum est ea σεμνή:
quia uerbum νομίζω hypobacchium habet: in quo
spondeus, qui grauitatem efficit, continetur. Ulti-
ma porro uocalis est ω: quæ post α & η, tertio loco
inter uocales ob εὐφωνίαν à Dionysio ponitur. Se-
cundum & tertium membrum, ubi dictiones sunt
πολλὰ & σκοπεῖτε, remissius clauduntur: nec ita
ἐσθλαῖαν βάσιμ, ut illud primum, habent. In eis
enim est iambus & trochæus: quorum uterq; τῆς
σαφωσίας est. Ex constructione uerborum, mem-
brorumq;

brorumq; clausulis, oritur, quod postremum est, δ
 ῥυθμός. Dilucidæ igitur ideæ numeri solent esse, ut
 Hermogenes docet, ferè ῥοχαικοί τε ἰαμβικοί.
 Et quidem hîc tales multi sunt: si duarum syllaba-
 rum pedibus hanc periodum metiri uelis. Sed ita po-
 tius, ut Dionysius faceret, hîc pedes distinguendi: ut
 primum membrum constet primum duobus creticis,
 deinde dactylo, deinde molosso, rursus cretico, dein-
 de spondeo, postremò duobus hypobacchijs. Alterũ
 dactylo, cretico, anapesto, cretico, postremò epitrito
 tertio, aut bacchio σὺν κατὰ λήξει, postremũ da-
 ctvlo, spondeo: ἢ, si non multũ de extrema syllaba
 referret, hypobacchio. Hoc modo etiã clausularum
 aliqua dignitas esset: iambusq; trochæus, pyrrhichi-
 us, pedes deteriores, absconditi: atq; in omnibus δ
 σεμνὸν seruatum. Pulchra est hæc coniunctio nu-
 merorum. Parum enim abest, quin aliqui uersus ibi
 sint. Nam illud, αὐτοῖς Ἀδλωαῖοι, χρημάτων
 ὑμᾶς ἐλέσθι: hexameter esset, nisi duæ syllabæ, μᾶ-
 ες, impedirent. In illo, εἰ φανερόν γ γνῶντο τὸ
 μέλλον, quatuor heroici pedes sunt, una dempta
 syllaba. Dimetrum iambicum est, μέλλον σωοί-
 σεν τὴν πόλιν. Et dimetrum catalecticum anacre-
 onteum, si prior in uocabulo uun̄ breuis esset, δ,
 ποδὶ ὧν νυνὶ σκοπέτε: cuiusmodi est illud Theo-
 criti, Ἀδωνιμὴν κυθήνη. Sed numerus in oratione
 k ne,

ne, non uersus, esse debet. Vitiosum enim id admon-
 dum esset. Vix tamē aliquādo iambici effugiuntur.
 Hac ideo uerbosius & minutius: Ut simul in uno lo-
 co ista Hermogenis de formis elocutionis præceptio-
 ne aliquantū cognita: deinceps, quæ sparsim ex ipsa
 indicaturus sum, ab ijs, qui ea minus attigerunt,
 facilius percipiantur. Fortassis ita quoq; excitabun-
 tur: ut eos ipsos, qui hæc tradiderunt, legere uelint.
 Neq; enim postrema illa de literis, syllabis, pedibus,
 numeris, ut nugæ pueriles, contemnenda sunt: sed,
 si ob nihil aliud, hac certè de causa, utilia putanda:
 quòd ab Isocrate, Aristotele, Platone, Cicerone, Her-
 mogene, Dionysio, haud neglecta spretaq; fuerunt.
 Eadem quoq; non solum diligenter in schola Stur-
 mius monstrat: sed eruditè etiam in scriptis suis ex-
 plicat. Nec uerò me quis reprehendat: quòd in pri-
 mo hoc Demosthenis ambitu plures dicendi figuras,
 atq; aliquid etiam granditatis, ostendere conatus fue-
 rim. Est in tota hac oratione tenuis summissusq; sty-
 lus: si cum alijs orationibus comparetur. Sed si per
 se considerentur, & ipsa inter se conferantur singu-
 la eius membra: quædam humilia, nonnulla elatio-
 ra, ut in tenuitate, alia intermedia, uidebuntur. Ita
 que nihil mirum: si omnes etiam septem Hermoge-
 nis idæ in sublimi & pressa oratione inueniantur.
 Potest in temperato & graui genere idem fieri. Iam

**Figure dicen-
 di inter se mi-
 scentur.**

enim antea ex Hermogene ostendi: Demosthenem in
 omnis dictionis uarietate summum esse artificem.
 Quum igitur aliquid ornatus hic esse dicitur: com-
 paratione partium huius orationis, non orationum
 aliarum, nec generum dicendi, dicitur. ὅτε ζί-
 νου.) Hactenus ὁ ἡγεμὼν, antecedens: cupitis
 reipub. consultum esse. Sequitur iam δ' ἐπὶ μὲν οὖν,
 consequens: audite igitur. Particula ὅτε hoc loco
 αἰτιολογικὴ est, καὶ συλλογιστικὴ, significans ὅτι,
 ἐπειδὴ. ὅτως ἔχει.) Scilicet, uos præferre com-
 modo priuato communem utilitatem. Antea dice-
 bat, νομίζω, quod erat subdubitantis: iam, ὅτως
 ἔχει, quod est confidentis. Hic est ille, de quo antea,
 κενυπτικὸς primæ sententiæ ὡς σφραγισμός.

προθύμως.) θυμός est uerbum πολύσκημον. θυμός.
 Significat iram: unde pars quædam τῆς ψυχῆς
 θυμοειδὴς dicitur: ὅς θυμῷ, grauiter irasci,
 Matth. 2. Et impetum animi in actione uehemen-
 tem ac heroicum: quoniam Patroclus apud Home-
 rum in prælio dicitur ἔγχεϊ θύειν. Et habitum ma-
 gnanimum, ac labores ualentem patienter perferre:
 unde Græci μεγάθυμοι apud Homerum: ὅς Mu-
 sæi Leander καὶ τὸ πρόθυμος. Et furorem, uim, in-
 iustitiam: quia Briseidis ereptorem ὁλοῖσι φρεσὶ
 σὶ θυῷ Achilles dicit. Et animū, uel fauorem, ut:
 ἀμφὺ ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, καὶ λομδίη τε.

Et cogitationem, ὀρνῶν, ili. i. ἕως ὅγε ταῦθ' ὤρμαινε καὶ φρονέει, καὶ θυμὸν. Inde uerbum συνθυμείας. Et cupiditatem atq; intemperantiam: unde ὠθυμῶ: εἰς Odyf. 8. Venis δ' ἐχέθυμῳ, id est, non σώφρων. Et concordiam, ut ὁμοθυμαλλοι: εἰς, ὅνα θυμὸν ἔχοντες. Et uitam. ili. i. ἥς ὑπεροπλίσσεται ἄχ' αὖτε θυμὸν ὀλέσκει. Pro streu ὁ uoluntatem, alacritatem studiū, ili. 9. εἰ δ' ἐβίαια βῆ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥς ἐνέεσθαι, ἔρχεο. Hinc est compositum πρόθυμῳ, alacris, erectus, promptus. συμβαλέειν. Verbum huius orationis proprium, εἰς causae genus significans. Sententia istius periodi σαφὴς καὶ ἀφελής: tractatio σεμνὴ καὶ ἀπίφρων habet: figura δὲ ἡ: uerba propria εἰς usitata: circuius breuis εἰς ὀνομαστικὸς: compositio accurata: ἡ αὖ ἀπαισις grauis, εἰς βεβηκυῖα τέλειως. Nam εἰς sententiam perficit: εἰς πολυσύλλαβον uerbum habet: cuius ultima syllaba est longa. Numerus etiam dignitate praeditus. Est hic ἡμίμα, quod παρίσσει κατ' ἄρχας Hermogenes in idea τοῖς κάλλους καὶ ὠμείας uocat, in uerbis duobus, προσήκει πρόθυμους. ὃ γὰρ μόνον.) Genera oratorum, qui sint audiendi. in consultationibus maximè confitendum oratori est: se meditatū ad dicendum uenire. Non enim auditor eum fert: qui de re graui subitum consiliū

filium dare uelit. Si igitur subito Demosthenes dicit:
 significatur periculi magnitudo: quod tantum sit, uel
 etiam cuiusuis audienda sit oratio. Sin paratus ue-
 nit: non solum periculum ostenditur: sed etiam ora-
 toris ἡθικὴ ὑπερέκτα: qui neminem excludi, nec se
 plus alijs posse, uelit. Ita πρόσωπὸν ἢ στα uel πρὸς τὸ
 ἀναγκαστικόν tantum pertinet, atq; τὸ πρὸς τὸν
 αὐτὸν αὐγὰν etiam σύνταξις τοῦ
 ἰδίου προσώπου, et σύνταξις δημοκρατικῶν
 continet. Nam ἐν τῇ δημοκρατίᾳ debet ἰσότης
 esse. ἡμᾶς huius loci non modò εὐκρίνεια ha-
 bet: sed etiam πρὸς τὸν πόλεμον pertinet. Om-
 nis enim μερισμός, quia post se aliquid attrahit,
 πόλεμικός est. Eiusdem naturæ est τὸ εἰς ἀνα-
 γένεσιν συμπλετικὸν ἡμᾶς, remotio affir-
 mans, ut: non modò hoc, sed etiam hoc. ἔσκεμα
 μὲν.) Contraria sunt, ἔσκεμα μὲν λέγει,
 ὅτι τὸ πρῶτον εἰπεῖν. ἔσκεμα μὲν, id
 est, πεφροντικῶς μεμελετηκῶς, πρὸς κεν-
 ας μὲν: aut, ut Diodor. διερχόμενον λόγον
 πεφροντισμένον. Videtur Demosthenes medi-
 tatus uenisse. Rarissimè enim ex tempore dicere so-
 litus fuit. Vnde quum Epicles ei perpetuam cōnen-
 tationem ut probrum obijceret: puderet me, inquit,
 tanto populo consilium dantem, temerè, quod in buc-
 cam ueniret, dicere. Nec lucernam usq; et quinquaginta

gesimum ætatis annum extinxit. Plut. ἀκούσαντες
 λαβοῖτε.) ἀκούσατε καὶ λαβοῖτε. participium
 σωζομένης γνέσκει: quod tamen τάξις ha-
 bet. Prius enim est ἀκούειν, deinde λαβεῖν. Particu-
 la ἄν cum uerbo optatiui modi hoc loco τὸ προσ-
 κοῦν significat: decet aut conuenit uos accipere. Est
 gradatio in his uerbis. Primò audire: deinde res au-
 das accipere, et delectus habendi causa compor-
 tare: postremò ipsum delectū habere. Ita sunt tria,
 ἀκούειν, λαμβάνειν, αἰσθάνεσθαι. τύχης) εὐ-
 τυχίας, scilicet εἶναι. ὑπολαμβάνω.) existimo.
 Significat etiam respondere, subiicere, ἀπαμείβε-
 σθαι, ut poëta dicunt. τῶν πτόντων τις ὑπέλαβεν:
 eorum quidam, qui aderant, subiicit. Demosth. πα-
 ραγὰ πρὸς ἑλωόθεμι. ἐκ τοῦ παρὰ χῆμα.)
 Idem est, ὅς ἐστι πειθομένης εἰπεῖν, Plut. in Anto-
 nio. ὡς καὶ λέγειν, ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν λέ-
 γειν, ἐκ προχείρου εἰπεῖν, ταχέως λέγειν, Idē
 in Demosthene. ταχὺ καὶ τήμερον εἰπεῖν, Philo-
 lip. i. τὰ ὡνόντα λέγειν, αὐτόθεν λέγειν,
 σχεδὸν αἰετῶν, αὐτόθεν εὐρίσκων τι λέγω, Her-
 mog. in metho. δεινότητι. ὅς ἐστι ὑπογύου, A-
 rist. lib. i. rhetoricorum. γνῶσις.) Hyperidi,
 Nausicli, Polyeucto, Diotimo. Hi enim cum Demo-
 sthene Philippo aduersarij fuerunt. Plutarchus.

Subitò dicere.

ἐπελθεῖν.) ἐπερχεσθαι hoc loco idem est, quod
 πρὸς αὐτὸν

πρὶς αὐτὴν ἐπιγίγναι, in mentem uenire. αἰρε-
 σις,) αἰρεσις, secta. Dicitur etiam αἰρεσις, quā
 cadauera caesorum in praelio ad humanandum aspor-
 tantur. Diod. lib. 16. τὴν αἰρεσιν τῶν νεκρῶν
 ἡ κήρυξ ἢ τὰς αἰρεσεις. Hoc loco pro delecta et
 optione. γενέσθαι.) Hæc clausula habet ῥυθμόν
 τελείως βεβηκότα: propter eas causas, quæ in
 superiore proxima periodo dictæ sunt. Hermogen.
 ποδὶ κάλλος. ὁ μὲν δὲ.) Antè de pecunia thea-
 trali, item de communi periculo, obscurè dixit: quo-
 rum unum facultatis, alterum utilitatis est. Iam oc-
 casionis meminit: quæ facultatem utilitate necessita-
 teq; coniuncta habet. Utilitas enim et facultas sæpe
 in unam sententiā concurrūt. Hic locus est quodam-
 modo παθητικὸς: pertinet πρὸς τὸν ἀληθῆ, ὃν
 διαβέβηκεν, καὶ οἷον ἐμψυχον χαρακτῆρα. Sen-
 tentia enim tractata est quodam χετλιασμῶ, λυ-
 πῃ, ὃ ἐγὼ ἀνακτῆσαι: id quod ex sequenti perio-
 do satis apparet. Tres hinc sententiæ sunt, exq; sin-
 gulis membris absolutæ. Prima τὸ δὲ μὲν τὸ, τὸ
 συνεγόντῃ αἰτίᾳ, de occasione. Altera est
 καταστατικὴ: continet τὴν πρότασιν totius
 orationis, sed ἀόριστον, de ferenda ope. Tertia est
 τὸ τέλος, τὸ χησίδιον, ὃ ἀναγκάει: de salu-
 te communi: cuius etiam à principio, sed non ita ue-
 hementer, facta mentio. Valde est nervosa et attin-

ca collocatio. Propositionem enim utrinque duo uehementia κεφάλαια communiunt: non iecus, atque cum duo fortissimi satellites imperatoris sui latera tegunt. Καρὸς.) καρὸς, ὁ προσφύνης καὶ ἀρμόδιος ἐκασὼ χρόνος, Eustath. in 1. ethic. Arist. Tempus aut occasio est quidem causa nihil agens, et per se stolidia: sed tamen multum adiuvat recte utentes. Id autem, quod effici potest, ex causis in genere delib. spectatur. μονονυχί.) μόνον δὲ, περὶ σελ. μονονύχ, orat. prima κατ' Αἰσχυρίτου: sed hoc sequente consonante, illud uocali sequente. Latini etiam dicunt tantum non, id est, ferè. Ostenditur in necessitate, et commoditate magna, summa hominum ignauia. Est τολμηρὸν δεινότημα, audax sententia, dicere: occasio uocem mittit, tempus clamat. Sed βραχεία προδίκηει θεραπείαν et πρᾶμυνθίαν adfert, quum dicitur, μονονυχί. Hermog. in meth. τῆς δεινότητος. πραγμάτων.) pristinae dignitatis, imperij Graeciae. αὐτοῖς.) Emphasis. Desinite sperare, uos ipsos nihil facturos: alios autem pro uobis omnia suscepturos, 1. Phil. ἀντιληπτέον.) Olynthijs ope ferenda. Αντιλαμβάνειν et ἀντέχεσθαι cum genitiuo, causam suscipere, pro aliqua repugnare. Et uidentur haec uerba aliò referri, esse τῶν πρὸς τι: uicissim id mordicus tenere, quod ab alijs teneri

generi caeptum est. Prius tamen esse ἀντιλαμβάνεσθαι, αὐτὲς ἑαδὲς posterius. Differunt etiam inter se ἀντιλαμβάνεσθαι ἔσθ' φροντίζειν: quod hoc animi est, illud actionum. εἴπερ ὑπὲρ.) πρῶτης, καὶ πρῶσις καὶ τέλει, quod est χῆμα τοῖς κάλλους. σωτηρίας.) Non dicit: curate ipsi res uestras: εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψετε τὰ πράγματα. Hoc enim fuisset λυπηρόν. Hæc circuitio περιπλοκή ab Hermog. in meth. δεινότης. dicitur. αὐτῶν) ἐαυτῶν, id est, ὑμῶν αὐτῶν. ἡμεῖς δ' ὅκ.) Rursus περιπλοκή in remota. ἡμεῖς δὲ, ὑπακέεται, ἀμελῶμεν. Sed hoc sequentibus uerbis circumscribit. Nam uitat hic τὴν ἰσχυρότητα orator. Asperæ enim sententiæ sunt: quibus personæ superiores aperte à uilioribus obuiurgantur. Est Vlpiani ὑποσιώπησις: qui inter se ita differre dicit ἀποσιώπησιν ἔσθ' ὑποσιώπησιν: quod illa prorsus rem reticet, ut ποδισέφ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν: ὃ βύλομαι δὲ διυχερὲς εἶπερ ὁδὲρ. Hæc uerò ἀντίτεταται, obscurè quid innuit: quod περιπλέκει Hermogenes nominat. ἡμεῖς dicit orator, in prima persona. τὸ γὰρ ἐπαχθὲς βύλομαι φεύγει καὶ ἐαυτὸν ἐγκατέμιξε τοῦ ἐγκλήματι, Vlp. Dicit item, ὁ κῶλον ἔχειν: ἔσθ' non ἔχομεν: quoniam hoc ἀπόφανσιν, illud, γινώσκασιν habet. Ita, ne

Principia deli-
beratiui gene-
ris.

τὰ τὰ ἔθους
σωλωτικὰ.

τὸ πᾶθος, καὶ ὁ ὀδυρμὸς, esset nimis uehemens
triplicem medicinam adhibuit: χηματισμὸν τῷ
πρῶτῳ προσώπῳ, ὑποσιώπησιν ἢ περιπλο-
κῇ ἀόριστον, καὶ ἀποδείξιν ἢ γνώσισιν.
Sunt istæ sententiæ ex loco antecedentium, cōsequen-
tium, et repugnantium sumptæ. Antecedens enim
est: occasionem esse rei gerendæ, et salutem omnium
in periculo esse. Consequens, rempub. capeffere. Re-
pugnans, non commoueri nec occasione, nec pericu-
lo. Hactenus exordium. Principia deliberationis;
inquit Cicero, uel non longa, uel sæpe nulla. Sunt
enim, qui deliberant, ad audiendum sua causa para-
ti. Eodem modo Aristot. lib. 3. rhet. qui natura mi-
nimè in hoc genere exordia esse dicit. Nam in re no-
ta ijs opus non esse. Adhibenda tamen oratori, ἢ δὲ
αὐτῷ: ἢ δὲ αὐτὸς ἀντιλέγοντας: ἢ ἐὰν μὴ, ἢ
λίγον βούλεται, ὑπολαμβάνει τὸ πρᾶγμα:
καὶ κόσμου χάριν. Omnes hæ causæ uidentur
hic esse. Primum enim Demosthenis personam, in
tanta præsertim causa, decebat ostendere et alio-
quod auditoribus: ut eò facilius sibi in reliquis fides
haberetur. Tria autem sunt, quæ nobis in dicendo fi-
dem conciliant: ut idem lib. 2. scribit: φρόνησις,
ἀρετὴ, εὐνοία: quæ oratione indicanda sunt. Pru-
dentiam uno uerbo, ἰσχυμωλίῃ, significat. Vis-
detur enim fateri, se meditatam orationem adferre

re, ut antea ostendi. Virtutum indicia sunt: iustitiæ, quia patriæ salutis cupidus: prudentiæ, quod se consilium daturum ostendit: fortitudinis, quum ignavi-
am civium suorum carpit: modestiæ, quoniam alijs etiam dicendi locum concedit: & moderatè po-
pulum reprehendit. Benevolentia est, quod eum ad remp. defendendam, amissumq; decus recuperan-
dum, incitat. Deinde non modò Eubulum, sed ma-
gnum etiam civium numerum, habebat in pecunia
theatrali adversantem. Ideo ab illa statim exordi-
tur: ut ea sibi disputatio postea faciliior sit. Populus
porrò ille piger: omniaq; pericula ducens minora.
Quare à desidia eius animus ad aliquam rerum sua-
rum curam erat traducendus. Atq; duæ istæ causæ
ostendunt, esse insinuationem, ἐπεὶ τοῦτο, in hoc prin-
cipio. Postremò, si etiam nulla harum causarum fu-
isset: tamē capite aliquo, ne monstruosum esset, in hoc
corpore opus erat. Orationem enim, quæ exordio
caret, αὐτοκράτορα λέγουσι Aristot. ait: quod
verbum de farina temerè et utcunq; commixta sub-
actaq; dicitur. Quum autem argumenta, quæ τὰ
ἐνδεχόμενα lib. 1. rhet. Arist. nominantur, uel τὰ λόγῳ
sint, uel τὰ ἔργῳ, uel τὰ ὁμιλίῳ: omnium ho-
rum etiam in hoc exordio uestigia sunt impressa.
De moribus oratoris amabilibus modò dictum est.
Rationes, quibus ἡ ἀποκρίσις probatur, hoc
modo

αὐτὸς τὸν

Summa
exordij.

Propositio
orationis.

modo adumbratæ sunt. Succurrite Olynthijs. Pertu-
culum enim commune est: Res facile confici potest:
præstat pecuniæ, quàm reipub. iacturam facere. Mo-
tus quoq; asperius, sed moderatus: non solum ideo,
ne orator auditores nimium reprehendens offēdat:
aut quòd Atheniensis urbs erat una ex ijs: quæ εὐ-
νομήματα, ab Aristotele uocantur: in quibus ue-
tabatur δ' ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν: sed etiam
quòd minus in consilijs, præsertim in oratione bre-
ui, quàm in iudicijs, perturbationes animorum lo-
cum habent. Sex igitur hæcenus præcipuè fuerunt
sententiæ. Una, ἡ πρότασις τοῦ προοιμίου: cu-
pitis, reipub. quomodo prouideri possit, scire. Al-
tera, ἡ ἀπόδοσις, siue ἀξιῶσις: audite ergo ora-
torum consilia. Tertia, ἡ κατασκευὴ: non solum
meditatorum, sed etiam subito dicentium. Quarta,
ἡ βάσις, quasi conclusio: quæ ἔστω propositionem,
ἔστω petitionem simul complectitur: ut delectu utili-
tatis habere possitis. His partibus exordium constare
re docet Hermogenes. Quinta sententia, docilitatis
est: προβοπὴ uehemens, ἔστω γνικὴ propositio
orationis: capeßite rempub. Postrema, ἡ μέμψις,
querelæ: ignaui sumus. Quomodo uerò singule sint
tractare: suis locis indicatū est. Εἰ δ' ἢ ἅς ἐμοί.)
Iam sententiæ dictio, καὶ πρότασις τοῦ λόγου
ὡρισμένη, eaq; bipartita: πείτε τῆς βοήθειας,
καὶ

οὐ τῆς πρεσβείας. Sed hoc breuiter, illud per totam orationem. ἡ δὲ αἴσις igitur: auxilium Olynthijs ferendum est. ὁ αὐτίον, ratio: occasio nunc est. C. Philippus alioqui Atticam inuadet. ὁ σωτήριον firmamentum, & continens causa: Non ferendum auxilium. Olynthiorum enim periculum nihil ad nos: nec satis in illis fides. Philippi opes magnae, reipub. facultates nullae. ὁ κρινόμενος, iudicatio: an, quum occasio sit, Attica q; periculum à Philippo immineat: & illa referant aduersarij: Olynthijs subueniendum sit. Hæc est totius causæ delineatio. Est hic locus εὐμαθείας. Dociles enim facit, cum summam causam bipartita diuisione exponit. Σὺν γέννοια εὐκρίνεις, quia κατὰ σατικὰ. Δοκοῦντα.) participium loco uerbi. ἐστὶ τὰ ὅσα ταῦτά μοι δοκοῦντα, id est, ταῦτά μοι δοκεῖ. Sic in illo Eueni: ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑῦΤΑ ΔΟΚΟῦΝΤ' ὅτι, ἐμοὶ δὲ ΤΑῦΤΑ. Quo dicto litigiosi homines, pugnaresq; disputatores repelluntur. (ἡ φίσσα.) Prima pars, de subsidio: in qua sunt res quatuor. 1. decretum. 2. apparatus. 3. profectio. 4. finis. Est hic ἡ εὐκρίνεις μέθοδος: quia seruata τάξις φυσικῇ. Sed circumstantiæ sunt adiunctæ. Scitum statim ab hac concione faciendum: delectus ciuium quam primum habendus: quæ duo sunt temporis. Tertium est loci: ex ipsa urbe copie educendæ.

FINIS

Finis σύγκρισιν ἀόριστον, ὅτι πομπηλοκλή
 Hermogeneam habet: ne idem uobis, quod antè, acci-
 dat: hoc est, ne respub. detrimentum capiat. Sed non
 uult malè ominari. πρᾶσκευάσασθαι.) πρᾶσ-
 σκευάζεσθαι, parari ad bellum: συσκευάζεσθαι,
 uasa colligere: διασκευάζεσθαι γὰρ ὅπλοις, ar-
 mari. Sunt uerba militaria. τὴν ταχίστην.)
 subaudi, ὁδόν. Accusatiui foeminini generis alia
 quando aut ἐλσιωτικῶς, aut pro aduerbijs pos-
 nuntur, ut ἀπαγώγην τὴν ἐπὶ θανάτῳ, rap-
 tio aliquem ad supplicium. τὸ ἀρχὴν τοῖς τοῖς
 τοῖς ἀπὸ τῆς μὴ μετέχει τῆς συμβουλευ-
 prorsus à principio tales cōsiliū dare uetuit, κατ'
 ἀνδροτίων.) βοηθήσκει.) βοηθεῖν, θέειν
 πρὸς τὴν τοῦ ἐπικαλυμμένου βοήν, succurre-
 re. μὴ παύεσθαι.) semper ὑσερίζοντες τῷ
 καὶ τῷ ἐργῶν: τὸ δὲ διὰ τὸ ξένων
 μισοφόρων κατὰ τοὺς νόμους, Phil. i. πρότερον.)
 quum Pydnam, Potidæam, Amphipolim, ὅτι alias
 ciuitates amisistis. Idem accidit etiam in Olynthio-
 rum periculo. Plura enim auxilia singulatim Olyn-
 thum Athenienses miserunt. Sed milites postremo
 missi, audita Olynthi expugnatione: retrò iuerunt;
 atq; iterum in Thraciam discesserunt. Vlp. in ora-
 tione in Midiam. Ita etiam tunc nimium serò auxi-
 lium latum fuit. Terret eos exemplo recenti, sed pau-
 cissimis

eisimis uerbis. Nec enim in rebus notis immoran-
dam: *ἔτα λυπώσοντα τοὺς ἀλκασομένους*
συντομώτατα δεικνύειν, ut Theon præcipit.

πρεσβείαν.) Altera pars, in qua sunt tria. 1. mis-
tenda legatio, *τὸ πρακτέον*. 2. τελικὸν αἴτιον
διμερές: quæ *ἔ* indicet Olynthijs, nos eis opem la-
turos: *ἔ* intersit etiam rebus gerendis, confirmet
eos, consilio iuuet. 3. αἴτιον κινητικόν, causa ad
legatos mittendos impellens: nempe Philippi mali-
tia *ἔ* calliditas: quæ rursus fit αἴτιον τελικόν,
scilicet ne reipub. damnum inferatur. Illam astuti-
am nocentem, tanquam *ὁ καθόλου*, diuidit in tria:
en metus aut mansuetudinis simulationem, in minas,
in calumnias. *ἀέθ.*) id est, φοβητέον. Vide-
tur enim hoc nomen pro aduerbio θέσεως positum.

πανδρῆγος.) Non est metuendum, ut constan-
tes sint Olynthij: sed Philippica calliditas *ἔ* uersu-
tia metuenda. *ὧν.*) Causam significat hoc partici-
pium. Ista sententia est *ῥαχία* siue σφοδρὰ: at-
que πρὸς τὸ μέγεθος pertinet. Dicit enim orator,

πανδρῆγος: *ἔ* non tantum, *δαινός*. Significantia
us autem illud, quàm hoc, sine dubio. Nec dicit: uide-
tur mihi Philippus *πανδρῆγος*: sed aperte *παν-
δρῆγον* pronuntiat. Nec eum similem *τοῖς πανδρῆ-
γοῖς* ἢ *δαινοῖς* dicit, sed id ipsum esse. Hermogen.
περὶ ἐπιεικείας. Propriam uerò methodi *ῥαχύ-*

της

τητος εσ σφοδρότης, δ' ἀπαγκαλύνει
καὶ φιλῶς λέγει. sine ambagibus ullis, nude rem
dicere. Et sententiae asperae maiorum personarum,
reprehensionem habent: uehementes autem in secta-
tionem minorum, non maiorum, nisi ea res audito-
ribus grata sit. τὰ μὲν εἰκων.) Participia τοῦ

φύλου: πῶς αὐξάνει δ' εἰσθε μὲν ὁ Φίλιππος.

εἰκων.) ut, quum Athenienses nihil non facere
propter Amphipolin recipiendam uideret: ideoq;
Argæum uelle regem Macedoniae constituere: ul-
trò possessione eius urbis cessit, liberamq; dimisit.
Etc. Diodor. lib. 16. τύχη.) ubi ita necesse sit, aut
expediat. Verbum de rebus fortuitis. ἀπειλῶν.)
ut, quum 40. stadia Olyntho abesset: dicebat, alte-
rutrum esse necesse: aut illos in urbe, aut se in Ma-
cedonia non manere. Phil. 3. ἀξιόπιστος) exper-
ti nimirum sumus. Ratio ἐκ τῶ ἐκ' αὐτῶν κατ'
ἐπεμβολῶν. διαβάλλων.) ut homines igna-
uos, aut socios infidos. Quid homines isti facerent,
ocio luxuq; languentes? Lucian. in Demosthen.

ἀπ' οὐσίας.) Sic postea proditione Olynthum
cepit: quum quidem Atheniensium quinquaginta
triremes, duce Charete, hūcine excluderentur. Ora-
tione περὶ πρῶτης. Ioachim. Camerarius, &
Hier. Vuolfius. τρεῖς κτ.) in suam sententiam
Olynthios adducens: à nostra societate amicitiaq; ad
se

se cōuertens. Videtur in hoc uerbo esse ῥ' ἐκδύσιον, voluntas, persuasio. πρᾶσπᾶσσητ'.) Est τῆς βίας, uolentiae. Translatio ab ijs, qui ad aras confugientes, per uim inde abstrahuntur: aut à membro, quod à corpore ui auellitur. Vlp. Αἱ ῥοπικαὶ λέξεις aut mediocres sunt, μετρίως ἔχουσαι, εἰς σέμναι, ut σκοπεῖν, deliberare. Aut ὑπερβαίνουσά τι τὸ μετρίου, modum nonnihil excedentes: quæ sunt τῆς ῥαχύτητος: ut, αἰ πόλλεις γνῶσιν. Aut ὑπερβαίνουσά τι τὸ πλεον, ὅς sunt σιληραὶ: ut, δὴ μὲν ἐκνενευρισμῶος, λωποδύτων τινὲν ἑλλάδ' αἰσ' fortè istud ἀποσπᾶσσητ'. Aut περὶ τῶν τούτου προερχόμεναι: ut Sophistarum frigida ὅς ineptæ translationes: qualis est, quum Vulturius τὰ φθ' ἐμψυχῶν dicitur. Hermog. περὶ σεμνότητος.

Metaphorarum genera.

τῶν ὅλων πραγμάτων.) τὰ ὅλα πράγματα, summa rerum, summa reipub. quæ etiam τὰ ὅλα dicuntur, περὶ σεφ. τῶν ὅλων τικινδύων ἐνέσταται τῇ πόλει. Οὐ μὲν, ἀλλ'.) Επαύοδ' ad primam partem, de ope ferenda. Est autem hic ἀνάσκειν ἢ difficultatis bellum cum Philippo gerendi. Simul etiam implicita est κατὰ σκευὴ de constantia Olynthiorum in susceptis cum illo inimicijs futura. Vt autem antea propositio ex ipso exordio: ita nunc hæc refutatio ex altera propositionis par-

Confirmatio.

Οὐ μὴν
ἀλλά.

te nascitur. Illic quia dixerat, causam reipub. susci-
piendam esse: mox, quomodo deberet id fieri, senten-
tiam suam subiecit. Hic quoniam callidas Philippi
in bello gerendo rationes exposuit: metusq; inde po-
pulo oriebatur: statim ex animo eius hunc scrupu-
lum eximere aggreditur. Ita est λύσις προληπτι-
κή, contra δὲ τὸ χαλεποῦ κεφάλαιον. Οὐ
μὴν, ἀλλ'.) μόριον ὑπαντιωματικόν, quod sic
exponendum uidetur. Ο Φίλιππος ὅστις πανούρ-
γος καὶ δεινὸς ἄνθρωπος. Οὐ μὴν ἄγαρ αὐ-
τὸν φοβητέον: ἀλλ' ὅπερ ὑπ' αὐτοῦ δυνάμαχό-
τατον, ὅσον ἡμῶν βέλτιστον. Vt sit ὁ μὴν par-
ticula: quæ κατ' ἑλπίαν, aut ἀποσιώπασιν
alicuius sententiæ, quæ præcesserit, aut addi possit,
ponatur. Quare distinguenda à particula ἀλλά. Ita
ex istis particulis apparet: quomodo hic locus ex su-
periore proximo connexus atq; aptus sit. ἐπιει-
κῶς.) hoc uocabulum inter alia significat etiam τὸ
πανύ, ἢ τὸ πρᾶδλόφος. Suidas. δυνάμαχότα-
τον.) χείριστον, φοβερώτατον. Mira extenuatio.
Non dicit: ὁ Φίλιππος ὅστις δυνάμαχότατος:
sed id uerbum ipsis rebus attribuit: nec omnibus il-
lius rebus, sed uni rei tantum: scilicet τῇ αὐτοκρα-
τορικῇ ἐξουσίᾳ. Alioquin aliquod ἄδύνατον
ostendisset: omnemq; spem resistendi, ac deliberatio-
nem hanc totam, sustulisset. Κεφάλαιον ὑπαν-
τιόν,

τίον, καὶ ὑποφορὰ: difficile est cum Philippo
bellum gerere. ἢ κατασκευὴ esset: quia ipse est
unus et solus suorum dominus: omniaq; facit arbi-
tratu suo. ὁ συμπερασμα: ergo ne feramus O-
lynthijs opem. καὶ βέλτισον.) ἀνθυποφορὰ ἢ
λύσις. Non ponitur hic ὕψασις: scilicet, non est
difficile cum Philippo bellum gerere. Cōfitetur eti-
am τὴν κατασκευὴν, nempe τὰ πλεονεκτή-
ματ' αὐτοῦ Φιλίππου. Sed adfert ἀντιπρόστα-
σιν καὶ ἀντεπιχείρησιν: illæ res, quibus Philip-
pus plurimum valere putatur, nocent ei: quia pro-
pter eas ipsi non confiditur. Potest tamen esse ὕψα-
σις, hoc modo. Philippi tantas esse commoditates,
malum nobis est. Non est malum. Ista est ἀντίθε-
σις προβληματικὴ, καὶ ἀοριστῶς. Po-
test enim aliquid non esse malum: non tamen ideo
bonum, sed mediæ naturæ. Ideo Demosthenes aliam
pugnam instituit, ἀντίθεσιν κατασκευασί-
κῳ, ὅτι ὠρισμένῳ. Non est malum, quia est bo-
num. Et ut maiorem πεποίησιν ostendat: non
dicit, est bonum: sed, est optimum. Talis fiducia dicen-
tis est ὅτι λαμπρότης καὶ ὅτι ἀκμή: quæ sunt
species τοῦ μεγέθους. Acriter enim istud proposi-
tum. Est γῆμα, quod ὁ παρὰ προσδοκίαν ἢ
ἀπρόσδοκον nominatur. Est ὁ βίαιον ἢ ἀν-
τίστροφον: malum est, imò bonum est. Est ὕψος

Εὐστασις ἢ ἀν-
τιπρόστασις.

πρᾶτος, βαθεῖα, βίαιος, ἢ ποδινενοπιλῆς,
 sententia ualde acuta: quæ pertinet ad eam δεινότη-
 τος formam: quæ non modò re ipsa, sed specie quoq;
 subtilis, apta, ἔ acuta est. Hermog. ποδὶ δεινότη-
 τος. ὅ γὰρ εἶναι.) Iste res Philippi nobis non
 cent: iste res Philippi nobis non nocent: non est uera
 oppositio. Fit enim κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο: ideoq; De-
 mosthenes διακρίσει, distinctione, refutat. Ista ei
 multum ad bellum gerendū profunt: sed compositio-
 nem cum Olyntijs impediunt. Est dissimile: non si
 ista illic plurimum ualent: ideo hīc etiam magnam
 uim habent. ὅ γὰρ ὄντα.) μονάρχην ὄντα. Par-
 ticipium causæ, est rex. Consequens, ergo est αὐτῷ
 κράτωρ: habet in omnibus rebus summam potesta-
 tem. Est descriptio Regis ex consequentium enume-
 ratione. Omnia ista habent latentem comparisonē.

ὅ γὰρ.) ille est unus: at uos habetis multos duces.
 ὅ γὰρ ὄντα πολυκοιρανίη: εἰς κοίρανός ἐσσι,
 Iliad. 2. κύριον.) ille est dominus omnium: ad
 uestros duces nulla utilitas redit, præter pericula:
 imò stipendio etiam deficiuntur. Olynth. 2. ὅ γὰρ
 τῶν.) solus ille nouit, decernitq; omnia: uos uerò
 dissentitis, dum aliud alijs placet. ibidem. στρα-
 τῶν.) ille est dux ipse: uos non modò non ipsi mili-
 tatis: sed ne ciues quidem aliquos, qui obseruēt, quid
 mercenarij milites agant, emittitis. Phil. 1. ὅ γὰρ
 ὄντα.)

σπότης.) ille est dominus: uos in iudicium duces uestros, cum quid offensum est, adducitis, Olynth. 2. eosq; , ut plagiarios & fures, plectitis. Phil. 1.

τάμιον.) ille abundat pecunia. uos ducibus nullam datis, non uultis conferre, nec theatralem dimittere. πᾶσινα.) ille semper in exercitu adest: uos mercenario militi omnia committitis: ideo, quum nemo, qui eū in officio cōtineat, adest: ad Artabazum, aut aliò nauigat: eumq; sequi dux cogitur. Phil. 1.

Ταχύ.) Ille celeriter & tempore res conficit: uos occasiones omnes amittitis. Ibidem. πολλῶν προέχει.) πρὸς τὰ λεκκᾶνκότεα πάθη ὅδ' αὐτὸς τῶνδε, ἀλλ' εἰκόντα πᾶσα μὲν δὲ: ueritati malorum resistendum non est, sed medicina adferenda. Hermog. in methodo δ' ἐνόταται. Ideo ista orator fatetur. Dicitur πολλῶν προέχει, pro πολὺν προέχει: sicut πολλῶν uel πολὺν μείζων.

πρὸς δὲ.) αὐτῆς αὐγῆς, uel αὐτῆς ἐπιχείρησις, à consequenti. Ostendit enim, cur illud sit βέλτιστον. Eadem illæ res ei nocent in Olynthiorum causa. ἔχει.) Antea προέχει, nunc ἔχει: hoc est χῆμα τῆς ἐπιμελείας καὶ πάλους: & αὐτὸς τῶνδε ab Hermogene uocatur: quia contrarium τῆς ἐπαναφορᾶς: fitq; , quum eadem dictio in fine diuersorum membrorum ponitur. Δι' ἡλὸς γὰρ.) ἐπιχείρημα à finali causa: Olynthijs exitium à

Philippo imminet: hoc sciunt ipsi. Vnde conficitur, quod in societate & fide Atheniensium sint mansuri: & non facile credituri Philippo. Duo enim coniunctè hoc in loco probantur: & Philippi infirmitas, & constantia Olynthiorum: id quod ualde ingeniosum est. Οὐ περὶ δόξης.) Αἰσὶς καὶ δέσις, ἡμᾶς προδελκτικόν. ἡ ἴσασιν.) Ἐργασία προδελγματικὴ, quæ refertur ad uocabulum, δῆλον. unde sciunt sibi interitum imminere: uident eius perfidiam in alias urbes. Αμφιπολί.) In Amphipolitanum bellum talenta mille & ducenta Athenienses insumpserunt. Vlpianus. ὑποδέξαμεν.) Hos in orat. πρὸς λεπτίς θῶν uocat προδόντας: & prodidisse eam ciuitatem Philippo spe munerum dicit. De Pydna & Amphipoli in Diodoro. καὶ ὅλως.) γνώμη. Ex loco adiunctorum: tyrannus est, ergo liberæ ciuitati non fauet. ἡ δὲ ἡμᾶς εἰς, ὅτι ἀναγκάσθω: quia dicit, οἱ μὲν. Particularia re uniuersa ἐπισφραγίζει. Ταῦτ' ὅν.) Συμπέρασμα: quoniam Philippi commoditates illæ nobis non officiunt: & Olynthij sunt in officio mansuri: decet uos alacriter ad res gerendas incumbere. Ita ad propositionem redit. ἐγνωκότας.) ὁ πλεγμασμός: ἡμᾶς ἐφέλλε ὁ μὲν, καὶ δὲ ὅτι προδελκτικόν Participia sæpe multas sententias inferunt: & idoneæ sunt

sunt τῆς πῶδ' ὁλῆς. γνῶναι μὲν.) ut maiorum uirtu-
tem, iniurias Philippi, consuetudinem laborantibus
opitulandi. &c. Non oportet auditores tantum ex
oratoris uerbis pendere: sed multa etiam cogitare
ipsis. Est hic χῆμα ἴσον: ut Hermog. in meth.
δαινότητος uocat: quod complectitur τὰ ὁμοίως
πρωτὰ & ὁμοίως τελευτᾶ. Id autem est ἀγωνισ-
τικόν, uehemens & acre. non ἐπιδεικτικόν, aut
ἐφιστικόν. Non enim studiosè quæsitum: sed à re-
rum ipsarum natura oblatum. γνῶναι πῶδ' ὁλῆς
habet. Non enim simplex ista conclusio, ποιῆτε
τὰ δέοντα: sed ἐμπερίστατος, circumstantijs dila-
tata. Re, gerite bellum: persona, ipsi uos militantes:
causa, uidetis Olynthiorum fidem, & Philippo re-
sisti posse: tempore, nunc maximè: modo, conferen-
da pecunia. Locus etiam latenter significatur: ex
hac ipsa urbe exercitus comparandus. Tractatio
σεμνὴ, quoniam ἀποφαντική. Verba item gra-
uia, quia multarū syllabarum, earumq; longarum:
propriatamen, ut γνῶναι σαφωσίαν, atq; usitata.
Membra breuia, & coniunctionibus ita distincta: ut
habeant σάσεις ἰχυράς καὶ ἀξιολόγους: ut sint
ἐν σύννοπια: ut unumquodq; eorum ἐκ πῶδ' ὁλῆς
πείσας ὁρᾷ possit: quemadmodum Dionysius lo-
quitur. Compositio item, clausulae, numeri satis acie-
rati atq; graues. εἰς φέροντας.) terna ternis rela-

ta. Sunt participia modi. αὐτὸς ἐξιώντ.) callidè
 hæc orator congerit: ut, si res malè eueniat: excusa-
 re se possit: et in illos, qui non ista omnia fecerint,
 culpam conferre. Οὐδὲ γάρ.) Nullum est αἰ-
 τιον κωλυτικόν, nulla πρόφασις. uehemens er-
 go cōclusio, quia ratione approbata. Hactenus una
 refutatio. Propositio oratiōis fuit: Olynthij sunt ab
 Atheniē. adiuuādi. τὸ ὑποκείμενον est, Olynthij:
 δὲ κατηγορεύμενον, adiuuandi ab Atheniensibus.
 Est ζήτημα, ut uocat Hermogenes, ἐξεταζόμε-
 νον, quod in controuersiam uenire potest: habens
 πρόσωπα ὥρισμένα καὶ κύρια: quod genus ἰχυ-
 ρώτατον esse ab illo dicitur. In prædicato additur
 τὸ πρᾶγμα, esse adiuuandos. Iam utraq; in parte
 uitium erat. Neq; enim Atheniensibus facile, cum
 Philippo bellum gerere: neq; tutum, confidere Olyn-
 thijs, uidebatur. obstabat et δὲ δυνάμει, et δὲ συμ-
 φερον. Sed utrunq; simul orator refutauit: idq; eo,
 quo dixi, modo: scilicet ὑποφορᾷ, ἀνθυποφορᾷ,
 ἐπιχειρήματι, ἐργασίᾳ, γνθυμήματι, συμ-
 πέρασματι προτρεπτικῶ καὶ κατεσκευασ-
 μῶν. Nunὶ γάρ.) occupatiuncula τοῦ ἀρχαίου
 σου: pertinens ad priorem propositionis partem.
 Quid ad nos Olynthij? Refutat breuissimè ex loco
 coniunctorum, à dicto Atheniensium. Cur ergo sæ-
 pe optastis inimicitias inter Olynthios et Philip-
 pum?

rum? hoc pertinet etiam ad locum causarum, πρὸς
 τὸ τέλος, ἢ τὸ χρέος. ἐκπολεμῶσαι.)
 ἐκπολεμέω, exugno: ἐκπολεμῶ, πολεμίσ-
 θς ποιῶ, εἰς πόλεμον παροξύνω. πάντας
 σὺν ἐλευθεπολεμωμένοις πρὸς Φίλιππον,
 Plut. in Phocione. αὐτόματον.) Emphasin ha-
 bet. Si enim etiam laborem de ea re suscipiendū pu-
 tastis: multò magis occasionem ultrò oblatam acci-
 pere debetis. Venit enim iam ad κεφάλαιον τῆς
 δυνάμεως, siue ῥαδίς, scilicet πρὸς τὸν καιρὸν:
 cuius in principio meminerat. Istud refertur ad po-
 steriorem propositionis partem, πρὸς τὸ κατηγο-
 ρῆμα. Pulchrè hic locus verborū et sententia-
 rum collocatione cum superiori coniungitur. Et hoc
 artificiosum est in Demosthene: quòd partes oratio-
 nis et argumenta ita contexuit: uix ut aliquando se-
 parari possint. Ita oratio fit, ut Hermog. ait, quasi
 ὡς σῶμα καὶ ὑφ' οὗ, μηδ' αὖτ' ἀμῶς διασπώμε-
 νον. Hoc autem loco non tantum facultas, sed etiam
 τὸ συμφέρον probatur. utile nunc est bellum con-
 tra Philippon suscipere: quia Olynthios habebi-
 mus nobiscum coniunctos: Philippi iniurias et po-
 tentiā minuemus: dedecore infamiaq; liberabimur.

συμφέροι.) ἢ πρότασις fuit, succurramus. τὸ
 κεφάλαιον, opportunitas iam in ista Olynthio-
 rum defectione nobis oblata est. Iam αὖξιν τῆς

καί, καὶ,

καρῶ, à causa efficiente: ultrò, non à nobis persuas-
si, defecerunt. unde concluditur, eos constantes fore
socios. Redit enim καὶ πρόληψις hîc ad refuta-
tionem illam: qua putabatur, eis minus esse confiden-
dum: ideoq; periculosum, subuenire. Et hoc est τὸ
ὑποκειμένον. Εἰ μὲν γάρ.) Fideles erunt, quia
1. sua sponte eum deseruerunt: ἔσ' ob crimina ab eo
obiecta oderunt: 2. malè tractati sunt, ἔσ' grauiora
metuunt. Hoc posterius est τὸ ἐκβαίνον ἔκ-
βαίνον. Tractatur hæc amplificatiuncula occa-
sionis ὑποδιαίρεσις πλεονάζουσα, ficta diuisione. cau-
sas enim defectionis duas ponit, τὴν τε τῶν ἐξ ἑαυ-
τοῦ ἐθέλοντων: quarum alteram remouet, alteram
retinet. Pertinet autem τὸ καὶ ὑποθέσιν ἡμῶν
πρὸς τὴν πρὸς βολῶν. sententiæ sunt ex cōtrarijs.

Αναγνώστῳ.

τῶν ἐξ ἑαυτοῦ.) αἰτίον ψευδές. Participium
causæ efficientis. αὐτίλοντο.) αὐαγείδῳ πό-
λεμον, bellum suscipere. αὐαγείδῳ νίκῳ, ui-
ctoriam consequi, Plut. in Antonio. αὐαγείδῳ
παῖδας ἐκ γυναικὸς τινος, liberos ex aliqua
procreo, ibidem. αὐαγείδῳ παιδίον ἐκτεθε-
μένον, infantem expositum tollo: lib. 19. Diodori
à principio. αὐαγείδῳ τὰ σώματα, caesos affor-
tare. μέχρι του.) του ἔσ' τῶν sunt nomina in-
finita ἔσ' enclitica, pro τινός et τινί. Οὐκ ἐν δὲ
μονικός, εἰ τῶ πάγκακοι παῖδες εἴναι, Arist.

primo

primo ethicorum. ἐκ τῶν.) τὸ ἀληθὲς αἴτιον.
 præpositio ἐκ causam hîc significat, id est, ὥνεκα:
 sic ἔστω ὑπὲρ. ἐγκλημάτωρ.) perfidians
 enim obijcit. οὐ δέ.) συμπερασματικόν,
 ergo non prætermittenda occasio: nec constantium
 hominum periculum negligendum. ἀφέναι.) **Αφίημι.**
 ἀφίημι φωνῶν, vocem mitto. ἀφίημι καιρὸν,
 id est, ὀλιγωρῶ καιρῶ. ἀφίημί τινι δεινὰ, atro-
 cia scelera alicui condono, πῶς πῶς. ἀφίημι
 δ' ἄκρυα, lachrymas profundo, πρὸς πολυ-
 κλέα. ἀφίημι ψυχῶν, animā efflo, ibidem. ἀφίη-
 μι ὀργῶν εἰς τινά, irā in aliquē effundo, Phil. 2.
 ἀφίημί τινά τι αἰτίας, culpa libero, Plut. in
 Alex. ἀφίημι τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἐλπίδα,
 spiritus ἔσπεμ depono, ibidem. ἀφίημί τινά εἰς
 σφοδρῶν, tributum alicui remitto, Diod. lib. 20.

ἐπὶ πόνθατος.) Idem uerbum bis posuit: τὴν μὲν
 ταυτότητι ὀνομάτωρ utimur: quando rei ali-
 cuius unum nomen est maximè significans, ut hoc lo-
 co: τὴν δὲ ποικιλίαν, cum omnia sunt per æquē illis
 stria, u in principio Isocrat. ad Demonicum, γνῶ-
 μη, διόνοια: τιμῶν, ἀγαπῶ. Hermog. in meth.
 δεινότητι. Ponit iam κατ' ἀντίθεσιν τὸ ἐκ
 ἐκσώματος κακὸν καὶ τὸ σύγκρισιν: Si hanc occa-
 sionem neglexerimus: idem nobis accidet, quod an-
 tea sæpe accidit. Vt enim antè nostra negligentia Phi-
 lippi

Bellum Eu-
boense.

lippi potentiam auximus: ita nūc etiam augebimus.
Ex iisdem enim institutis ijdem ferè exitus quouis
tempore existunt. Ideo causas rerū, earumq; pro-
gressus homo uidet: similitudines comparat: rebus
præsentibus annectit futuras, ut inquit Cicero: quæ
observatio *συμπάρεσις* dicitur. Eὐβοῦ
σι.) Quum Euboea dissensionibus intestinis pertur-
bata esset: quumq; nonnulli suaderent Atheniensi-
bus, Plutarchum adiuuare: bellumq; sumptuosum
et minimè gloriosum suscipere: Demosthenes pri-
mus ac solus, aduersarijs id ualde ægrè ferentibus,
dissuasit. Paulò post Athenienses, turpißimè ac in-
dignißimè ab ijs, quibus opem tulerāt, tractati, tum
demum fidele Demosthenis consilium cognouerunt.
Orat. de pace. De hoc bello, et quomodo Atheni-
enses à Chalcidensibus malè accepti fuerint, Aeschi-
nes in orat. in Ctesiphontem Demosthenem accu-
sans, multa narrat. Vide et in Diodoro: qui uni-
factioni Euboeensium à Thehanis, alteri ab Athe-
niensibus auxilium latum scribit. Βεβού.) ad-
uersus Thebanos, ibidem. Participium temporis et
ordinis. Prius enim opem tulerunt, quàm domum
redierint. Orator hoc loco non tantū est *παροισα-
ματικός*, sed etiam *ἐνθυμηματικός*. Enthyme-
ma est ex comparatione similium causarum et effe-
ctorum. Si nō utemur hac occasione: Philippi opes
magis

magis crescent, nostræ diminuentur. Hoc probat exemplis ἐπαγωγῇ ῥητορικῇ. Amphipolis, Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ neglectæ, nobis nocuerunt, illum amplificarunt. Ergo idem nunc etiam, nisi cauebimus, accidet. Sed tractatio huius loci item est ὑποθετικῇ, ut illa superior de Olynthiorum constantia. ἡκω βεβονθῆκαὶς dicitur, ut apud Latinos, obsonatu redeo, per posterius supinum. utrumque enim motum de loco significat. Est hîc ἀφ' ἑνὸς exempli separatim: habens σωτομίαν καὶ σαφάνειαν. Pertinet item πρὸς τὴν ἀλήθειαν, quia ἐμπερίστατον: et propter easdem illas circumstantias, ἑὶ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἐμπερίβολον. Quis aderat? Hierax et Stratocles Amphipolitani. quando? quum ex Euboea redissemus. Vbi? in hoc subsellio. Quamobrem? ut uos reciperetis. Quid? Amphipolin. Quomodo? cum classe uenientes. Quid factum? negleximus, est τὸ παραλειφθῆναι. Quid consecutū? multa postea perrepsi sumus, et Philippus creuit, τὸ ἐκβαλῆναι.

ὑμᾶς ἐκπλεῖν.) Pulcherrimus casuum ἁρματισμός. Solet Demosthenes rerum malè administratarum se quoque participem facere: ne populum nimis accusare uideatur: laudem uerò omnem illi concedere. Hoc mutatione personarum, consequitur. Itaque primum dicit: post auxilium Euboeensibus

Conformatio
casuum.

bus latum reuerſi ſumus: quaſi ipſius quoq; culpa
res in Euboea malè geſta ſit: quum tamen opem illis
ferri à principio diſſuaſerit. Deinde: Hierax et Stra-
tocles uos iubebant Amphipolin recipere: tanquam
ea laus populi ſolius ſit. Poſtea: ſi noſtræ utilitatis ra-
tionem habuiſſemus: iterum uitium ne gligentiae ſe-
cum facit commune. Poſtremo ad populi perſonam
redit: teneretis Amphipolin. *πρεχόμε.) πρέχομαι*
προθυμία, praſto alacritatem. πρέχομαι
Τινι μεγάλας χρείας, magna alicui adiuuēta ad-
fero. Sed πρέχω Τινι πρᾶγματι, moleſtiam exhi-
beo. ὅς ἀγαθὸν ἀνδρὸς εὐλαβέσεσθαι Τινὰ πᾶ-
ρεχω, ex bono uiro cautiorē aliquem reddo: aut, ut
Caeſar loquitur, redigo. Demoſth. γὰρ προοιμίῳ.

ὅτι τὸ Εὐβο.) Athenienſes alijs, quàm ſibi, pro-
uidendi ſtudioſiores: et communis Græcorum liber-
tatis deſenſores: honeſtatemq; ſemper utilitati præ-
ferentes, Orat. πρὸς Σεφ. ἐν Οὐλυνθ. 2. εἶχετ'
αὐτὸν.) Particula αὐτὸν γὰρ τῇ ἀποδοῖσιν τὸ πᾶ-
σεω cum præterito indicatiui, nō aliorum modo-
rum, iungitur. Eſt hīc τὸ ἡπὶ συσροφῶν χῆμα:
figura contorta ὅς rotunda, facta ἐπεμβολαῖς
plurium ſententiarum: de qua Hermog. γὰρ τῇ πε-
ριβολῇ, δεινότητι, καὶ γοργότητι. Καὶ
πᾶσι.) Iᾶ σιωαθροισμός exemplorum. τὸ αὖ-
σύνδετον χῆμα, καὶ τὸ μετὰ σιωδίσμων,
ambo

ἀσύνδετον
καὶ πολυσύν-
δετον.

ambo μέγεθος καὶ πλῆθος efficiunt, sed nō eodem modo. Hoc enim, πραγματικὸν πλῆθος καὶ μέγεθος, rerum multitudinem aut magnitudinem separatim positarum: illud uerò ἡθικόν, remissius, et quasi familiarius: quum omnia contorta simul feruntur, ut hoc loco. Itaque potius hoc δεσμευμένον, colligatum: illud λελυμένον, dissolutum, uidetur. coniunctiones enim res distinguunt: ut singulae per sese conspici possint: Vbi uerò eae absunt: res, et si multiplex est, tamen ob celeritatem incisorum connexa, et quasi una uidetur. Sic Hermogenem sentire arbitror in methodo διδόνεσθαι.

πύδνα.) oppidum Macedoniae in Thermaico sinu, Plin. libro quarto cap. decimo. ποτίδνα.) In Macedonia quondam in Pallenensi Isthmo Potidea, nunc Cassandria Colonia, ibidem. μεθώνη.) Methonen esse in Messenia dicit Mela: hodie Modona. In regione Magnesia Methone oppidum situm est: quod quum obsideret Philippus: oculum ictu sagittae amisit: quam iecerat Aster oppidanus inscriptam his uerbis: telὺ Philippo hoc Asteris mortem dabit. cōtrὰ Philippus telum, in quo scriptum erat: tollet Philippus Asterem captum in crucem: coniiciens, aberravit. Vlp. et Solinus in Polyistore cap. 14. παγασαί.) Pagasam in sinu Pagaseo Mela ponit: In Thessalia oppidum Pagasa, postea Demetrias

Philippus oculum amisit.

metrias dictum, Plinius libro quarto capite octavo.

ἵνα μὴ.) τὸ καὶ ὑποστροφῶν, ἡμᾶς γὰρ
γὰρ, κατ' ἐπεμβολῶν τῆς πρᾶξις. uale
de aptum narratiunculis. Fit autem hoc modo. Pri-
mum ponitur ἀφῆκσις, ut: τῷ γὰρ φωκικῷ συ-
σαντὶ πολέμῳ. Deinde ἐπεμβάλλεται ἡ
ὑποστροφὴ, ut: ὃ δὲ ἐμὲ (ὃ γὰρ ἔγωγ' ἐπολι-
τευόμην πωτότε). Tertio fit reditus πρὸς τὴν
ἀφῆκσιν, ut: πρῶτον μὲν ὑμῖς ὅτω δέκα-
δε. etc. est locus ex oratione πόλις φαίνεσθαι. Quod
celeriter, et sine coniunctionibus, dicit: indicat, eum
metuere: ne potentem faciat hostem. Quod uerò cæ-
tera uult omittere: non uult terrere auditorem.

ὅτι τῷ.) occupatio, ne dicant, se non potuisse
omnibus simul succurrere. ὡς προσῆκεν.) προ-
σηκόντως: ἀλλ' ὁ ξένος, ὁ ψήφισμα κενόν,
καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπίδας ἐκπέμ-
ψαντες, Philip. 1. τὸ μὲν προθύμως, ὅτι αὐτῶν
δὴς: ὃ δ' ὡς προσῆκεν, ὅτι πρᾶσκειν.

ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς) auxilia fortè tulerunt,
sed mercenario, nō urbano milite: ideo dicit, αὐτοῖς.

ἡμᾶς.

ἐχώμεθα.) Sic Cicero pro Sex. Roscio Ame-
rino de parricidarum supplicio. Noluerunt feris
corpus obijcere: ne bestiis quoq;, quæ tantum scelus
attigissent, immanioribus uteremur. ἡμᾶς τινι,
familiariter aliquo uxor, orat: in Midiam. Οὐκ

οἶδεν.

οἶδα, ὁ, τι χρώμεται ἐμαυτῷ, id est, ἀμνηχανῶ,
pendeo animi: nescio, quid agam: Lucianus γὰρ τῆς
νεκρομαντίας. Εὐδελεύοντο, πῶς χρησέσθω εἰς
πρὸς τὸ πρὸς νικάνορα πολέμῳ: deliberabant
de bello contra Nicanorē administrando: Diodorus
libro decimo octavo. ἐχρήσατο φιλανθρώπως
πᾶσι, cum omnibus humaniter egit, Plutar. in A-
lexandro. χρησάμενος ναῦς πρὸς αὐτῷ, ἀπέ-
στρεψε: naues quum ab eo utendas sumpsisset, ab-
stulit: idem in Antonio. Nam χρησέμεν utendum dare
significat Demostheni in orat. πρὸς Τιμόθεον.

Νῦν δὲ.) Post δὲ πλεονάζον, καὶ τὰ πρὸς αὐτῷ
θνήσκοντα, sequitur δὲ ἀληθές. προῖεμενοι.) τὸ
πραχθέν. αὐτόματα.) αὐτομάτως. οἰόμε-
νοι.) ἐλπίσματα. Sunt participia τῷ ῥό-
πῳ, μετὰ διαίρεσιν τῷ χρόνῳ: quomodo au-
xerint Philippon. ὑπογραφή καὶ χαρακτηρισ-
μός τῶν ἀργῶν, ignavorum hominum descriptio.
Ulpianus. ἐνζήσαντες.) δὲ ἐκβαλόντες, ἢ τὸ αἰτίαν
τοῦ, euentus aut effectus. Rursum χηματισμῶ
primæ personæ, ὅς ἐστιν appellatione, lenit τὴν
βραχύτητα: tametsi alioqui sententia tractatur
ἀποφανῶς. ἡμεῖς.) μονονοχὶ συγκατασκευ-
άσαντες αὐτῷ πάντα, Olynth. 3, δὲ ποικί-
λῳ αἰτίῳ. Magna uis in hoc pronomine: ideo
extremum in isto membro positum.

μιν.) καθίστημι τινα μέγαν, alicuius vires augeo.
 καθίστημι τινα ἄρχοντα, ἢ ἱερέα, creo aliquem magistratum: in sacerdotum collegium coopto:
 Demosthenes in proemijs. καθίστημι τινα εἰς κρείσιν πρὸς τοῖς δικασαῖς, in iudicium adduco:
 in oratione πρὸς Σεφάνδ. Est etiam uerbum neutrum,
 ut idem Philip. 2. ὁ Φίλιππος κατέστη κύριος τῶν πυλῶν, Philippus Pylas occupauit.
 Et in orat. pro Megalopolitanis, ἐν φόβῳ καθίστασθαι
 περὶ ἑαυτοῦ, in metum venire de sua salute. Cui contrarium
 est illud in orat. in Neeram: τὸν μοι χὼρ εἰς φόβον κατασῆσας, πράττεται μὲν ἄς
 φράσσονται: metu adultero iniecto, triginta minas
 exigit. Idem in exceptione aduersus Apaturium: εἰς
 λόγον κατασῆς, δίκαια ἔλεγε: quum ab eo rationes
 poscerentur, equa dicebat. τὴν λικύδον.) τὸ πηλίκον,
 ἢ δὲ πόσον, μετὰ προσληπτικῆς συσκευέσεως,
 ἢ οἷον εἰ παραδοξολογίας. Periodus hæc est ὀνομασικὴ,
 habens ὀρθότητα. Hactenus illa fictio de damno et dedecore futuro,
 nisi caueatur: cuius in parte priore διὰ τὴν παραδειγματικὴν
 ἀπαρίθμησιν copiosus fuit: et, ut Hermogenes dicit, μέσος.
 In altera ualde lenis. Tantum enim de superiorum temporum
 uitijs locutus est: quid uerò iam esset futurum, nondum planè
 dixit: coniectura tamen facillè Athenienses assequi poterunt.

potuerunt. Sed postea apertius dicet. Νυνὶ ὃ καὶ
 εἰς.) Quædam exemplaria habent: νυνὶ δὲ καὶ
 εἰς ἢ καὶ. τίς δ' ἐστὶ; ὁ δ' ὦ Ολυνθίων: αὐτόμα
 τ' ἐπὶ τῇ πόλει. Vt illud, τίς δ' ἐστος, sit interroga-
 tio. Est ἐπὶ πανάληψις τῶ καίρου τῶ ἅδι παρόν-
 τος, ὡς περ κατ' ἀντιπαράβολον. Antè enim
 fuit quasi παρ' ἐκβάσις: siue, ut Lucianus uocat,
 παρὰ πρὸ π' : εἰς τὰ παρ' ἐληλυθότα ἅμα
 τήματα, ἐπὶ τὸς ἡμελημένους καίρους. Iam er-
 go est ἐπὶ πάντοδ' ἐπὶ πρὸς τὴν αὐξήσιν præsens
 occasio: ὅς ἐστι παρ' ἀμυνθία, consolatio ciuium
 suorum: adhuc posse damna illa sarciri: si modò ipsi
 sibi non uelint deesse. Amplificatio uerò sumitur
 ex circumstantijs. ὁ δ' ὦ Ολυνθίων.) prima πα-
 ρίσις, ὅτι, habens personam finitam. Quæ est
 illa occasio? Olynthiorum: qui maximè Philippum
 ὅς oderunt, ὅς metuunt: ut antè dixit. αὐτόμα
 τος.) altera, ὅτι πῶς, pertinēs ad causam efficientē.
 Quomodo uenit? sua sponte, ἢ πῶς τύχης. Vltro
 enim Olynthij ab illo deficientes, nostrū auxiliū im-
 plorant. ὁ δ' ἀπὸ τῆς δ' ἐστίν.) tertia, ἢ πρὸς ὅτις
 ἡ συνῆκισιν. Quanti momenti est? non mino-
 ris facienda, quàm superiores occasiones. Fideles
 enim erunt Olynthij: ὅς iidem opibus ualent. Nam
 non modò nobiscum, sed cum Lacedæmonijs etiam
 aliquando bella gesserunt. Vide Xenophontem li-

bro quinto de rebus gestis Græcorum. ἑλάντω
 τωρ.) Ponit hoc tanquam αὐτόπισον. Οὐ γὰρ
 εἰ τὰ προτάσεων ἢ λόγων κατασκευασέμεν
 ἀλλ' ἐφ' ἑτορὰς ἡννοίας μεταβατέμεν. καὶ
 ἔμοιγε.) Επίκρισις, iudicium oratoris, comple-
 ctens quartam circumstantiam: quæ est causæ con-
 ficientis: & ex ijs, quæ præcesserunt, ἡ συλλο-
 γισμὸν, ratiocinatione rhetorica, σοχαστικῶς
 concluditur. Quia enim istud periculum est Olyn-
 thiorum: & ij sua sponte auxilium petunt: eaq; oc-
 casio magnificianda: nulla res alia, nisi deus, autor
 & huius & aliorum commodorum uidetur: præ-
 sertim cū Athenienses hætenus in summa desidia
 mirabiliter tamen conseruati sint. Diuinum autem
 munus reiicere: animi est nimium superbi atque im-
 piij: sed gratiæ potius maximæ habēda. Οὐδὲ ἀπὸ
 βλαπτ' ὅτι θεῶν ἐρικυδέα δ' ὦρα, ut est in libro
 Iliad. tertio. δοκεῖ.) ἡννοία ἠθικὴ tractatur
 etiam ἡννοία ἡθικὴ: ne temerè de dijs asseuera-
 re uideatur: sed loqui πιθανῶς, probabiliter. Ideo
 dicit etiam ἔμοιγε: non autem, τοῖς ἄλλοις, ἢ πᾶ-
 σι. τὰ παρὰ.) τὰ δεινὰ ἐν ἐργεσιῶν. κα-
 τὰς αἰς.) Participium ὑποθετικόν: id est, εἴ τις
 κατασάιν. καίπερ δὲ.) πρόληψις πρὸς
 τὸ ἀντιπίπτον, quod est: Si dij nobis ita fauent:
 quī fit, quòd res pub. tantam rerum suarum dimi-

mutationem fecerit? Orator concedit, res non in opti-
 mo statu esse: sed horum malorum non deos, uerum
 ipsos sibi Athenienses autores esse dicit. Itaq; τὸ ἐπὶ
 βαυῖ est uitiosus reipub. status. Διακρίσις τῶν
 ποικιλικῶν αἰτίων est: non dī, sed nos in cul-
 pa sumus. Hominibus negligentia, beneficentia
 dīs attribuitur. Est αὐτίθετορ ῥητορικὸν, fa-
 ctum rebus inter se differentibus. Particulam καί-
 περ adhuc semper cum participio, neq; cum geniti-
 uo tantum, uerum etiam cum alijs casibus, constru-
 ctam inueni. Ei respondet ex altera parte τὸ ὁμῶς.
 Aliquando tamen subaudiuntur, ut Aristot. libro
 primo, capite sexto ethicorum: ἀμφοῖν ὄντων φί-
 λου, ὁσίου προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν. ὁμῶς.)
 Etia in rebus aduersis benè de dīs sentiendū et loquē-
 dū. αὐτῶν εἶναι.) Αὐτῶν εἶναι προσήκουσιν significat: id
 est, ὁφείλουσιν εἶναι. Et nota eam hoc loco, quoniam
 quaedam fuerunt interiecta, κατ' ἐπαναλήψιν
 iterari. εἰκότως.) ostendit τὸ δίκαιον εὐ-
 χαρισίας. τὸ μὲν γὰρ.) Iam illa distinctio cau-
 sarum et effectorum. πολλὰ.) illa, quæ antè
 enumerauit. ἀπολωλεκγῆαι.) passiuè hoc lo-
 co accipi uidetur, pro ἀπολωλεκγῆαι. Sic ἡλωκῶς
 ab ἀλίσσω, libro 20. Diodori. Eos enim, quos ca-
 ptos ex ciuitate Ityca machinis Agathocles alliga-
 uit: quò facilius oppidani misericordia erga suos,

καίπερ.

Præterita
uerborum.

commoti, ciuitatem tyranno traderent: τοὺς ἄλλοι
 λότας δὲ Ἰφύκην nominat. Cōtrὰ praterita pas-
 sua aliquando aetiuè usurpata inueniuntur, ut in
 orat. πῶς σε φάνε, πεποίημένον. Ἰς ἡμᾶς
 τὰ ἡπὶ τὴν φωκίδα ὑφ' ἐαυτοῦς πεποίη-
 μένους: scitote, nos Phocidem occupasse. Et κατε-
 λημμένους libro decimosextimo Diodori: οἱ μὲν
 οὐ βάρβαροι τὴν ὑπὸ ὄρεα κατελημμένοι,
 τὴν ἡσυχίαν ἤγουν: Barbari, qui subter montem
 confederant, non sese commouebant. (Ὁ ἡμετέ-
 ρος.) Iterum illa ὡς εἰκεία, qua se quoq; accusat.
 Est δὲ φθαρτικὸν αἰτίον ἢ ἀμέλεια: καὶ δὲ ἀ-
 λυθὲς αἰτίον τῶν δυσυχνημάτων. (δείκ.) Ὑ-
 πολαμβάνοι, ut ab initio dixit: ἤγούτο, ut Lu-
 cianus γὰρ τῇ τῶν θεῶν κείσει dicit: τὸ φθαλμῶν
 ἡγείσθαι τὴν διαμαρτίαν, oculis errorem in ui-
 dendo assignare. τὸ δὲ μήτε.) Ο θεὸς εὐεργε-
 τητικὸς, καὶ τῶν συμφορῶν ἀναιτίος. Iste sen-
 tentiæ pertinent ad proprium δὲ πρὸς ἐτόρτον.
 quod in comparatione positum est. Hominum est er-
 rare ἢ negligenter agere: dei uerò hoc minimè, sed
 mortalibus prodesse. Sentētia grauis, μήτε γὰρ ἀμαρ-
 τειν δὲ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. μήτε
 πάλαι.) Dilatio poenarum, quas hominum so-
 cordia ἢ improbitas meretur, etiam in beneficijs
 diuinis numeranda. (τοῦτο.) τὴν τῶν πολλῶν ἀ-
 πώλειαν.

πῶλαια. πεφηνγῆαι.) γεγενῆσθαι dicit in
 exordio secundae Olynthiacae: ubi eadem ferè de dijs.
 παρὰ πίπτειν, φαίνεσθαι, γίγνεσθαι, uerba sunt
 bonae fortunae, aut beneuolentiae diuinæ: non laboris
 aut industriae humanae: quemadmodum etiam ibidem
 οἱ ὑπὸ φιλότητος παρὰ σκευαδύντες σύμ-
 μαχοι dicuntur. ἀντίρροπον.) Translatio à
 bilancibus: in quibus uni ῥοπή altera ῥοπή, ut ut-
 trinq; momenta sint paria, opponitur. ΚΑΙ ΠΗ-
 ΜΑ καὶ νεῦμα μόνον αὐτὸς ἀγαθῶν, μυρί-
 οῖς ἐνθυμήμασι καὶ πόδεσσι ἀντίρροπον
 ἔχει πῶσι: Plutarchus de Phocione. ἀνὲρ
 δῶμεθα.) Quid iuuant occasiones, si nolis uti? De-
 us est τὸ ἀπλῶς ποιητὶ καὶ ἄλλοις τῷ ἀγαθῶν:
 sed nostra diligentia, ὥς σπουδαία debet accedere.
 εὐεργετήμ.) Apparet in hoc loco, uerbum τίθε-
 ναι, cum acceptum referre significat, cum genitiuo
 solo positum, de re mala dici, ut: τίθημί τι φιλῶ-
 μελείας τινός. Sed si in re bona usurpari debeat:
 addendum esse nomen eius rei in casu accusatiuo, ut:
 τίθημί τι φιλῶντι καὶ θεῶν εὐνοίας εὐεργε-
 τημα. Nisi quis dicat, etiam bonum fuisse, si dixis-
 set orator: φιλῶντι καὶ θεῶν εὐνοίας εὐεργετήμα
 ἀμάρτημα ἢ ἀφροσύνη. Sed eum, ne nimis es-
 set durum, hoc omisisse. ἔγωγε.) Ego quidem:
 sed de aliorum iudicio nescio. καὶ πῶς est. Hoc loco

τίθημα

Concinnitas
Isocrateæ.

esset ἢ πρὶς ὧσις, figura Isocrati amicissima: si talis ambitus fuisset. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλεκέναι καὶ τὸ πόλεμον: φησὶ ἡμετέρας ἀμελείας αὐτὸς εἶναι δικάειν. τὸ δὲ μήτε πάλαι ὅτε πεπονθέναι: φησὶ πρὸ ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτην ἄρ' ἔγωγε εἶμι. Sed Demosthenes, qui τῇ πιθανότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ studet: ornatum autem sophisticum fugit: interponit τὸ, πεφηνέναι τίναν ἡμῶν συμμαχίαν ἰσχυρῶν αὐτὶς ἔσοπον, ἄρ' βουλώμεθα χεῖρα δῆ: atque ita circumductionis illius concinnitatem τῇ κατ' ἐπεμβολῇ διακοπὴν vitat. Vide Hermogenem περὶ τοῦ κάλλους. Hinc Isocratis orationem, propter uoluptatem theatro accommodatam, pugilibus: Demosthenis uerò, ob uim et acrimoniam, militibus, Philippus comparabat. Plutarch. in Demosthene. ἄλλ', οἶμαι, illustratur hominum stoliditas, et ingratus in deum pro beneficijs oblati animus, pulchra similitudine. Est ἐπεξεργασία ὁ δυνετική, καὶ ὑποτιμητική φησὶ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν θεῶν εὐνοίαν ἀναίδης, καὶ ἀχαριστίας. Est τόπος κοινός, θέσις, ἢ πρὸς τὴν κοινὴν: dehortans Athenienses ab eiusmodi uitio: et ad uigilantiam, diuinæque benignitatis agnitionem, adhortās. Tractatio eius constat quatuor partibus, propositione, simili, re proposita, sententia generali.

ii. ὅπερ (C.) ἡ πρότασις φησὶ ὁμοιωσεως.

Αὐμὴν γάρ.) τὸ ὁμοιον, ἡ πρόσληψις τοῦ ὁμοίου, κατ' ἀντίθεσιν. ἀναλώσας.) λαμβάνω ἀναλώσας, paulatim ἔσ' imprudens consumo. Licet quoque dicere, ἀναλίσκω λαμβάνω. Lucianus enim in dialogo Apollinis ἔσ' Mercurij: ἔτα ὁ μὲν ἄρ' ἐς εἰσέρχεται λαθῶν. Sed uidetur tamen esse discrimen: ut uidelicet τὸ λαμβάνω ἄρ' ἀναλίσκω significet consumere per imprudentiam: ita ut ipse non sentiam meum uitium. Sed τὸ λαμβάνω ἀναλίσκω sit cōsumere ignorantibus alijs, clam alijs. Itaque illud imprudentiae ἔσ' stultitiae: hoc fraudis ἔσ' insidiarum est. In necyomantia Lucianus: ἐλελήθει δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνὸς βιαζόμενος. Et in dialogo Apollinis et Vulcani: C. τὸ γὰρ ὅς ἐλκυσσεν λαθῶν τοῦ καπνὸς τὸ ξίφος. Frequens uero est λαμβάνω σὲ ποιῶντι, clā te aliquid facio: ἔσ' tunc eiusmodi additio pronominis facit: ut id uerbum ad alias etiam personas referatur. σωμανάλωσε.) ἀναλίσκει τὸ χάρι, ἄκνυρόν δ' ἐκ κατὰ ἄλλους. Hoc tamen loco σωμανάλίσκει τὸ χάρι, δὴ τὸ συζυγίαν τῆς τροπῆς πρὸς τὸν ὁμοιωσιν: quae adiunctio ex praepositione συν intelligitur: magnam habet elegantiam. Solent boni scriptores, quum uerbis translatis uti coeperant, eas

Translationes
continuas.

continuari: id quod summam laudem semper habuit. Sic hoc loco sunt, χημέϊα, κτήσις, λαβῆν, σῶζεν, ἔχεν, χάριν, ἀναλῶσαι, σιωπᾶν ἀλῶσαι τὴν χάριν: quæ uerba omnia ad eandem rem pertinent. Nota uerbum ἀναλίσκω in aoristo primo usurparsi sine augmento. τὴν χάριν.) Figura ἀντιπροφῆ: quia in fine duorum membrorum idem uerbum χάριν ponitur. Hermog: περὶ ἐλάλδς. κὺ περὶ.) ἢ ἀπὸ δόσις τῶ προτε-
 θέντῳ. πρὸς γάρ.) ἢ καθολικὴ γνώμη, κὺ οἶον ὑπὸ φωνήμα. προὔπρξάντων.) aliàs πρὶν ὑπαρξάντων. κέινεται.) Cicero pro Rabir. Posthumo: hoc plerumq; facimus, ut consilia euentis ponderemus. Et epist. 7. lib. 1. fam. ex euentis homines de consilio existimant. Et ibidem: iudicium factorum non tam ex consilio, quàm ex euentu homines faciunt. Διὸ (C.) συμπερασμάτιον, C. ἐπανάληψις τῆς προτάσεως τῶ λόγῳ: ὅτι βοηθητέον τοῖς Ολυθηίοις: cuius loco ponit Ἰεὺ ἐπὶ μὲν α. Ita conclusiuncula est ἀέρις C, non εἰδική. Nō enim Olynthios nominat: τῶν λοιπῶν.) τῶ μελλόντων. ταῦτ' ἐπαγορῶν.) τὴν αἰγὰν ἀμέλγειν ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις. ἀδολφίαν.) Hactenus, ubi de occasione oblata dixit, τὸ δ' αὖτε: ubi superiorem ignauiam reprehendit, τὰ ἐκβαύτα κακὰ: ubi presenti opportunitate

venitate uti adhortatus est, δ' ἐκ βυσσοῦ μὲν ἀγα-
θὸν ostendit. Hoc loco meminit etiam τὸ γινώσκειν.

ἀπορροῦ ὡμεθα,) tanquam rubiginem aut aeru-
ginem exteramus. Nostra enim negligentia nobis de-
decus, ut situs ferro rubiginem, induxit. Videtur en-
nim à ferro, aut ære, aut similibus rebus, hoc uerbū
sumptum: quæ exacuuntur: & expoliuntur, ut rur-
sum splendescant. Cicero pro lege Manilia, maculam
superiore bello susceptam delere, dicit. Εἰ δὲ πρὸς
ὁμεθα.) Dixit de occasione: quam non esse amit-
tendam, hortatus est. Concurrerunt ibi plures loci
status negotialis, facultas, utilitas & detrimentum,
honestas & turpitudine, euentus. Venit nunc ad id, ut
ostendat: nisi ista occasio teneatur: fore, ut in agrum
Atticum inuadat Philippus. Habet hic locus δ' τῆς
βλάβης ἐκ βυσσοῦ μὲν explicatius & illustrius
propositum. Tametsi est ibi quoq; τὸ αἰχρόν. Tur-
pe enim pati hostem in Atticam irruere, non mo-
dò detrimentosum. Aristoteles in ethicis duo gene-
ra tradit hominum: quæ à Cicerone in partitiones
oratorias translata sunt: unum τῶν πολλῶν, καὶ τῶν
φρονητῶν: alterum τῶν χαριζντων, & τῶν φιλο-
κάλων: quales sunt, qui uel ad rempu. se contule-
runt: uel in contemplatione rerum se totos abdide-
runt. Diligenter uerò in consilio dando uidendum:
inter quos homines uerseris: doctos ne & elegan-
tes,

Genera hominum.

tes, an rudes atq; impolitos. Illos enim honestas delectat: hi rebus omnibus anteponunt utilitatem. Hoc etiam uidit hic prudentissimus orator. Quum enim in populo Atheniensi, etsi is egregius esset: tamen non omnes eruditi expolitiq; essent: sed magnus aggregitū illiberaliumq; hominū numerus: ad utriusq; generis opiniones orationem accommodauit. Itaq; propter illos antea inter alia etiā locū honestatis attingit: cū τὸ ἀδολφίαρ nominauit: etsi ea mouet etiā indoctos: propter hos aut iam damnū ac detrimentū cōmemorat. Nemo enim tā agreftis: qui nō, si minus honestate, periculo tamē rei et uitæ amittendæ, moueatur. Sæpe tamen etiam homines bene instituti languent: uiriq; boni dormitant: præsertim Athenienses, quorum tarditatem in rebus gerendis ubiq; Demosthenes accusat. Quare his quoq; faces hoc loco admouet: ut excitet, alacresq; reddat. Ita utrisque non separatim modò, sed etiam coniunctè consulit.

προσόμεθα.) ἢ πρότασις, feramus auxiliū. τὸ κεφάλαιον πραγματικὸν τὸ βλαβεροῦ τοῦ ἐκδοσολύου: aliās Philippus nostram ditio-
nem uexabit. Tria sunt hic ordine posita καὶ μέθο-
δος καὶ ἐνκρίσις: Olynthiorum destitutio, ur-
bis eorum euersio, licentia Philippi quoquò uersus
proficiscendi. προίεσθαι τὸς συμμάχους, etiam la-
tine dicitur proijcere socios: hoc est, ἐγκαταλε-
πεῖν

παρ τοῖς δεινῶις, destituere, negligere. Sic τὰ
 κοινὰ συμφέροντα προΐεσθαι, in orat. πρὸς Σε-
 φάοντα, salutem communem negligere. προΐεσθαι πρὸς
 λεμον εἰς τὴν χώραν, bellum in agrum suum ad-
 mittere, orat. 3. Philippica. προΐεσθαι ἑαυτὸν δι-
 citur in orat. περὶ παρὰ πρὸς βείας de prodito-
 re, qui pecunia se redimi patitur: aut de eo, qui ad
 quamvis rem inhonestam auro aut rebus alijs addu-
 ci se permittit. προΐεμα ἤ μὲν τινὶ ἐναντίον,
 contra uoluntatem alicuius loquor, ibidem. Sic προ-
 ἔεσθαι φωνῶν libro decimosexto Diodori de capris
 dicitur, id est, φθέγγεσθαι. προΐεσθαι τὰ ἑαυτοῦ,
 est liberaliter impendere, orat. πρὸς φορμίωνα
 ὑπὲρ δανείου, ὅτι περὶ σεφάοντα τῆς βασι-
 λείας. φρασάτω.) περὶ τῶν πρὸς τὰς ἀκρό-
 τας περὶ τοῦ λόγου ἀποδείχθη μὲν οὖν.
 Percontatio ad auditorē de re, quam mox probatu-
 rus est. De qua figura γὰρ τῆς δεινότητι. Βασι-
 λείᾳ) significat exercitū ducere, cū copijs proficisci.
 ὅποι.) quocunq; libido eius feret: ergo etiam in
 Atticam. Est τὸ ἀόριστον ἀντὶ τοῦ ὁρισμένου.
 Ostendit, non Olynthiorum, sed Atheniensium, sa-
 lutem agi. Ἀρὰ γε.) ὑπὸ χεῖρμα σοχαστικόν
 ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ φιλιπποῦ: uolet in
 Atticam uenire Philippus. Quare? quia omnes eius
 curae et labores, haecenus semper in amplificando
 regno

regno suo elaborarunt. Ita probat τὴν βέλυσιν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νυνὶ χρόνου πεπραγμένων. Est er-
 go ἀπαρίθμησις rerum à Philippo gestarū, sum-
 pta ex loco adiunctorum: ἔσ' argumentum coniectu-
 rale, habens compositionem superiorum temporum
 cum tempore futuro. Vt haecenus Philippus fecit:
 ita etiam deinceps faciet. μέγας γέγονεν.) με-
 γίστω κατεσκεύασε τὴν καὶ τὴν εὐρώπῳ ἀδ-
 υασιῶν τὴν ἰσθμὸν βασιλείαν. ἀδυνάτης.)
 ἐλαχίστας ἀφορμαῖς χρησάμενος. Multis uer-
 bis Diodorus, ut historicus, hanc sententiam πρὸς
 φρασσε, circumscripsit: quam, ut Atticus orator,
 paucis Demosthenes effert. Est propositio enumera-
 tionis, tractata ἐρωτήσεως φιλικοῖας ὕνεκα.
 Omnes autem sententiae κατὰ ἀσάτι καὶ referuntur
 ad ideam τῆς εὐκρινείας. Et est interrogatio lo-
 co πρὸς αὐνέσεως, admonitiῶς: uidete, quomodo cre-
 uerit. τὸ πρῶτον.) ἡ ἀπαρίθμησις, continens
 quasi τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴς τέλους in rebus gestis Phi-
 lippi. ἡ ἀπαρίθμησις pertinet πρὸς τὴν περὶ
 βολῶν, ἐπειδὴ ἐφέλκεται ἄλλας ὕνοιαις: sed
 ista enumeratio, quoniam breuibus membris ἔσ' in-
 cisis distinctè absoluitur, potius τῆς εὐκρινείας ἢ
 ἀφελείας est. Methodi uerὸ εὐκρινέως, ordinem
 rerum in exponendo seruare. Figura etiam τὸ πῶς
 σκετῶν ad eam pertinet: hoc est, cū interrogat-
 ionē

ioni responsionem ipsi subiycimus. *Αμφίπο-
λις.*) Quam Philippus oppugnans, aiebat se ideo
obsidere, ut Atheniensibus traderet: postquam eam
cepit, etiam eis Potidæam eripuit. Orat. in Aristogi-
tonem. Amphipolim autem suo decreto Philocrates
perdidit, orat. de pace. Hic locus est numerosus, et
tamen breuissimus: numerosus rebus, breuissimus
uerbis. *Δετταλίας.*) cōtra Pitholaum et Lycophrone-
m. Philippus, de bellatis Lycophrone, Pitho-
lao, et Tisiphono Thessaliæ tyrannis: ciuitatibusq;
in libertatem uindicatis: deinde semper Thessalos
sibi beneuolos, dictoq; audientes, et in maximis re-
bus adiutores, ipse et Alexander habuit: Diodorus
libro decimosexto. Notentur particulae ordinis hoc
loco: τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, αὖθις,
εἴτα, μετὰ ταῦτα, εἴτα, πάλιν. ἐπέβη.)
Επιβάλλειν τῆς Δετταλίας, pedem in Thessalia
ponere, inuadere Thessaliam: uerbum militare, et
principij, atq; introitus in regionem: minus signifi-
cans, quàm ἐμβάλλω εἰς χώραν τινά. Sed ἐπεμ-
βάλλειν τινί, in epistola Basilij, ὀνειδίζειν τινά
significat, obiurgare, conuicium facere, Asperè ali-
quem incessere Quintilianus dicit. *χῆμα γοργόν*
ἑταμητικόν est, τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν,
ut: *Αμφίπολις, πύδνα, πολίδαινα, μεθώ-
νις, παγασάς. Καὶ αἱ πύκναι, καὶ αἱ δὲ ἐ-
λαχίαι*

Res uerbis ex
pressa.

Ἀαχίς δ' ἄλλα γὰρ: quū illa incisa crebrò et p̄u-
cis immutata dilatantur, ut hoc loco: τὸ πρῶτον
Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα πύδναν,
etc. Hermog. περὶ Ἀδύοκτους. Tarditatem hic,
βραδύτητα, significat orator. Quum enim uel-
let Philippi infirmas uires ostendere: fecit oratio-
nem ὑπίαν, remissam & languentem, τῇ μὲν
εἰῶν προδῆκκ. Imitatur enim semper naturam
rerum, etiam in uerbis. Vlpianus. Debet autem, ut
poëta, ita etiam orator, μιμητικὸς εἶναι τὰ πράγ-
ματῶν, non solum in delectu uerborum, sed etiam
in compositione, ut scribit Dionysius Halicarnasse-
us. φεράς.) Pheræ, colonia Lacedæmoniorum:
ut ait Aemilius in Conone. Huius tyrannus fuit Ale-
xander Pheræus: de quo in Pelopida Plutarchi, &
libro decimosexto Diodori. Olympiadis. 107. anno
tertio in ciuitatem Thessaliæ Pheras ueniens Philip-
pis, eius principē Pitholaum eiecit, Diodor. ibidem.
Quo tempore quum ille Græciam quateret, cœli
fuit sanguinea species: & quo nihil terribilius mor-
taliū terrori est, incendium ad terras cadens: Plin-
nius libro secundo, capite uigesimo septimo. Negā-
bat se Pheræorū hostem esse Philippus: priusquam
in mœnia impetum faceret: Demosthenes orat. de
Cherrhonesitanis. Hac ciuitate occupata, præsidium
in arci imposuit: Idē in oratione de Haloneso. Hoc
loco

loco coniunctionum omiſſio ταχὺ τῆς τοιῆς τοῦ λόγου. Μαγνησίαν.) Magnesium cōstituit Mela in Macedonia. Hāc Philippus Thessalis pollicitus, eos sibi amicos fecit, Olynth. 2. Idem tyrannis Thessalorum expulsis, Nicæaq; ac Magnesia data: decemviratum eis præter expectationem imposuit, Phil.

2. εὐφρεπίσας) εὐφρεπὴς τοιοῦτος ἄνθρωπος, oratione πρὸς σε φανῶν. Ab εὐφρεπὴς, id est, παρρησιασμένος, paratus. Philip. 1. θάρσυν.)

Quam Philippus subinde vexabat: ut ex Diodoro intelligi potest. De Thracia plusculum hīc ponam: quod, etsi nō ad hunc locum ob temporum rationem omne pertinet: fortè tamen proderit ad alia loca Demosthenis intelligenda. Huius igitur reguli fuerunt

plures. Mortuo enim Coty rege, tres ei successerunt, **Thracia:** Berisades, Amadocus, Cersobleptes. Berisade mortuo, Cersobleptes, uiolato fœdere, quod cum Atheniensibus habebat: contra Berisadae liberos, & Amadocum, bellum suscepit: cupiens rerum solus potiri. Amadocum Simon & Bianor erat adiuturus: Liberos Berisadae, Athenodorus: qui & ipsi reguli Thraciæ erant: & horum, quibus auxilio futuri erant, propinqui: amiciq; ac socij populi Atheniensis. Charidemus autem dux, Cersobleptem imperare cupiebat. De ipso Aristocrates scitum fecit: qui eum occideret, ex omni Atheniensium ditione ad suppli-

cium licere euocari. Quo decreto impediabantur ij: qui contra Cersobleptem illis, qui oppugnabantur, laturi erant auxilium. Orat. in Aristocraten. Cersobleptes deinde, odio Philippi, Atheniensibus omnes Cherrhonesi ciuitates, præter Cardiam, concessit: ideo colonos eò miserunt. Diodor. libro decimo sexto. Horum dux erat Diopithes, orat. de Cherrhonesitanis. Cum Athenienses diu cum Philippo de Amphipoli certassent: Thebani item cum Phocensibus bellum gererent: in quo defatigati, opem Atheniensium, etsi non amicorum, imploraturi erant: Philippus, metuens harum ciuitatum inter se reditum in gratiam: Thebanis cupientibus auxilium contra Phocenses promisit: Atheniensibus per Aristodemum histrionem se cupidum pacis ostendit: à qua nec ipsi, ut qui à cæteris Græcis destituerentur, abhorrebant. Itaq; eam concesserunt: copias omnes dimiserunt: Legatos Demosthenis decreto emisserunt: qui quamprimum à Philippo iusiurandum acciperent, uicissimq; darent: socios etiam utrorumq; in pacis conditionibus comprehenderent. Verum legatis tres menses in Macedonia desidentibus: Philippus antè, quàm pax hoc modo constitueretur, loca Thraciæ opportuna Cersobleptæ, populi Atheniensis amico, eripuit: post in Macedoniam reuersus, pacem suo arbitratu confirmauit: exclusis ab eius con-

ditio

ditionibus Phocensibus. Iisdem legatis secum retentis, mox Thermopylas ingressus, per Aeschinem, qui unus ex legatis erat, nuntiari Athenas curat: se non Phocensibus, sed Thebanis, hostem uenire: nihil debere populum commoueri. Ita Atheniensibus deceptis: Phocenses, discedente duce eorum Phalæco, in potestatem suam nullo negotio redegit. Quo bello cōfecto: iterum in Thraciam inuadit: praelia complura secunda facit: decimas pendere Thraces cogit: propugnacula in eos extruit. Vide orat. *περὶ Σεπάρων*, *περὶ Περσέως*, Plethonem libro secundo, & Diodorum decimosexto. Athenienses scripserant, Philippum debere Teren & Cersobleptem sinere reges Thraciæ manere: ut qui essent socij & amici populi Atheniensis. Id Philippus in sua ad Athenienses epistola negat. Cardianos Philippo socios scripserunt Aeschines, Philocrates, & cæteri legati: Cersobleptemq;, Alenses, & Phocenses foedere excluderunt: *περὶ Περσέως*. *ἐκβαλὼν*.) Cersobleptem & Teren. *κατὰ νόμον*.) fortassis Amadocum & Berisaden. *ῥαῖσας*.) ὥστε καὶ πόρον ἔχων ἐκ τοῦ νόμου, ὃν ὕγιανας. Videtur ἅπὸ τοῦ ῥαῖσας: quasi ῥαῖον ἔχων: cōualescere incipiens. Magna Philippi ad imperiū grassandi cupiditas: qui uix dum à morbo releuatus, continuò se ad studiū belli retulerit. *ῥαθυμείν*.)

esse animo inertī ac dissoluto: opinor ἀρὰ δὲ ἰώσας ἔσθ' ὅθεν μὲν dici: quasi ἀρὰ δὲ ἰώσας τὸ δὲ μὲν ἔχειν: ἔσθ' idcirco habere iota subscriptum. ἀπεκλίνω.) ἀποκλίνω absolutè ponitur: ut orat. in Aristocraten, ἀποκλίνειν πρὸς κερσεבלέπῃω: quod inclinatione uoluntatis in Cersoblepten propendere Cicero libro secundo de oratore dicit. Ολιωθίσις.) Quibus initio negabat se hostem uenire: nec prius id ostendebat, quàm cum exercitu in eorum agro esset. Orat. de Cherrhonesitanis. ἑπεχέειν σε.) ὡς χεῖρ ἔσθ' ὡς τίθεμαι sunt uerba militaria: construuntur cum datiuo: ἔσθ' adoriri hostem significant. Ἰλλυρίδης.) Illyris regio, nunc Sclauonia, occupans latus Adriatici maris. πᾶσιονες.) Pannonia superior, est Austria: inferior uerò, Ungaria. Bella Philippi cum istis gentibus uide in Diodoro ἔσθ' Iustino. Ἀγύμβας.) Regem Molossorum in Epeiro: quem Vlpianus θεῖον, patrum aut auunculum, Olympiadis Philippi uxoris nominat. Hūc Iustinus libro septimo Arisbam uocat, sic de eo scribens. Philippus Olympiada Neoptolemi regis Molossorum filiam uxorem ducit: conciliante nuptias fratre patruele, tutore uirginis, Arisba rege Molossorū: qui sororem Olympiadis Troada in matrimonium habebat: quæ causa illi exitij, malorumq; omnium fuit. Nam dum regni incrementa affinitate

te Philippi acquisiturum se sperat: proprio regno
ab eodem priuatus, in exilio consenuit. Nec barbaris,
nec cognatis, barbarus Philippus parcit: usque
eò ardens fertur cupiditate imperandi. Ergo profe-
ctò nec Atheniensibus parcat, cum primum poterit.

ὅπν τις) ut cum nobilissimam Thessaliæ ur-
bem Larissæam cepit: et Thessalia improuisò op-
pressa, robur equitum eius sibi adiunxit. Iust. libro
septimo. παραλείπω.) hinc figura πρᾶξι-
ς, præteritio. τίς δὲ.) πύσμα ἐκ ἀποκρι-
σις, καὶ πρόκλησις, pertinens πρὸς τὴν ἐν κρι-
ναι, καὶ τὴν φιληκοίαν. Tollit δὲ ἀντιπί-
πτον. Differt autem δὲ ἀντιπίπτον ab ἀνθυπο-
φορᾷ: quod in illo orator sciens sibi occursum iri,
se ipse clam emendat: in hac autem partem auditor
cōcedit, de parte dubitat. Ἰνα μὴ, inquit Vlpianus,
προσκορῇ τὸν λόγον ἐργάζεσθαι ἀποτάξις
λέγων: ἐπάγει τινὰ ἢ δὲ ἐν τῷ δίσκῳ πλάσεως
προσώπῳ τὸ ἀντιλέγουσθαι. Vt ne fastidio
sit oratio, semper eodem modo prolata, suiq; perpe-
tuò similis: uoluptatis aliquid affert: cum personam
inducit cōtradicentem. Κόρον ἔχει πάντα, καὶ
βαλὰ, καὶ ἡ δία ἡ, μόνον ἴαγ' ὅτι τῇ ταυτο-
τητι. ποικιλόμηναι δὲ μεταβολαῖς, ὥς ἂν
καενὰ μόνον. Post enumerationem rerum à Philip-
po gestarum, sequitur ἡ ἀπόδοσις, accommoda-

tio ad rem præsentem: sed γενικὴ, generalis. Ergo, si Olynthij deserti & capti fuerint, non quiescet Philippus. Considerate ipsi uos, quis futurus sit exitus. Excuscat autem prius Athenienses ad hunc exitum animis prospiciendum. Simul occupatione sese excusat: cur illa nunc commemorauerit. Orator etiam hoc loco est διδασκτικὸς: docet populum suum. ἡμῖν.) qui antea nouimus. νῦν.) cum ista omnia præterierunt, nec reuocari queunt: est nobis μάταιος ὄχλος ὁ περὶ τούτων λόγος: ut est in orat. περὶ σεφάνου. ὑκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἀτυκτόν, inquit Phocylides.

Ἀμφότερα.) Εὐνοία ἐν κρινῆς, quia διατυπῶσα τὰ μέλλοντα ῥηθῆσεαι. Distinctè enim dicere, est res, de quibus dicendum est, numero proponere. Respondet hoc loco orator obiectioni: & duas res contrarias docet ciues suos: ipsorum negligentiam, & Philippi alacritatem. Est πρός ἀνεσίς uel πρόσῳπὸν ad similem diligentiam, facta κατ' αὐτίθετον. προίεαι.) significat, per negligentiam amittere. Ἀορίσως dicit: & προίεαι τὰ πρόγματα, ὅτιν αὐλοσιτέλεις. Idē mox ὠρισμῶς dicitur. Omnino in hoc loco semper orator in primis ponit τὰ γενικὰ τῶρα: quæ post εἰδικῶς expositurus est. καθέκαστον.) Quotidiana desidia atq; pigritia, ut in uita priuata, ita etiam in publica re,
non

non affert earum rerum, quæ singulatim amittuntur, sensum continuò: sed, cum summa reipub. in periculo uersatur, tum demum occurrit. Videte Serphium & Doriscum. Hæc enim oppida initio post pacem neglecta: quæ fortasse multis uestrum ne nomine quidem nota sunt: tamen ea tum omissa atque contempta, Thraciam perdiderunt, amicumq; ac socium uestrum Cersobleptem. Vide Philip. 4. Vbi eadem sententia, quæ hîc, tractatur. Rectè igitur Phocylides: qui ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ Δ' ΚΑΚΟΝ ΚΟΠΙΕΥ, ἔλκος τ' ἀνέσσει, præcipit. Et Ouid. principiis obsta. Verùm omnium malorum, quæ Atheniensibus et Græcis acciderunt, causa fuit eorum inter ipsos discordia & inimicitia. Harum autores præcipuè fuerunt Thebani: qui post prælium secundum Leuctris factum: cum Lacedæmonios arcis in aduciarum tempore occupatæ, Phœenses Boeotiæ uexatæ, in communi Græciæ concilio accusassent: bello sacro, quod Aeschines decem annos durasse dicit: & in Phocicis Pausanias, Olymp. 105. anno quarto ortum describit: causam dederunt. Ita Philippus omnium libertati insidiatus: seruitutem subire coëgit: uictores iuxta ac uictos. Non enim Græciæ ciuitates, quid amitterent singule, nisi oppressæ, sensere. Vide in Iustino ac Diodoro. τὰ πρᾶγμα τῶν. ἢ πρᾶγμα hoc loco sunt facultates reipub. Sæpe

Diffensiones
Græcorum.

etiam molestiam significant, ut *παρέχδιν πράγμα*
τα. Qua in significatione ponitur etiam numero sin-
 gulari, ut Philip. 2. *εἰ γὰρ μὴ παρέκδιδετε*
τόδ' ὑμεῖς: ὅθεν ἂν ᾤ τῇ πόλει πράγμα.

ἀλυσιτελές.) *liptote*: pro eo, quod est, *βλαβερὸν, ὀλέθριον.* *φιλοπραγμοσύνη.*) *φιλοσίμια* τῶ ταῦτα διαπράττειν: ἃ μὴ εἰς
ἄλλῳ πώποτε μακεδόνων βασιλεύς. O-
 lynth. 2. Philippus, oculo eruto, iugulo fracto, ma-
 nu ac pede mutilato, regnandi atq; imperandi gratia:
 insuper quoduis membrum corporis libenter fortu-
 nae concessurus erat: ut cum honore gloriaq; reli-
 quam uitam agere posset. Orat. *περὶ σεφάνου.*

συχῆ.) sicut pro Sex: Roscio Amerino: in cæde
 ex cæde uiuere: omni tempore in præda et san-
 guine uersari. *ὅλ' ἐσιν, ὅπως.*) id est, ἃ δ' ὕνα-
 τὸν ὅσιν αὐτὸν ἡσυχάζειν. Οὐ σήσεται πάντας
 ἀνθρώπους ἃ δ' ἐκῶν, καὶ πάντα ὑφ' ἑαυτῷ
ποιοῦμεν Φίλιππῳ. Philip. 4. ἀγα-
 πήσας.) ἀγαπᾶν, σέβειν, ἀρεσκείῃ, cum da-
 tiuo, contentum esse, boni consulere, æqui boniq; fa-
 cere. Lucianus in Menippi et Chironis dialogo:
ἀρεσκείῃ καὶ ἀγαπᾶν τοῖς πρῶτοι. σέβειν
ἡναγκάζει τῶ τοῖς, orat. in Aristocraten. Senten-
 tia hæc, quāuis est brevis: circumstantijs densa fuit,
ἢ μετ' ἡ. Habet enim τὸ *πράγμα*, ἢ τὴν δ' ἰα-
 θεσιν

Θεσιγυτῆς ψυχῆς: est magna diligentia. τὸ πρό-
 σωπον: in Philippo aduersus omnes. τὸ ὑλκναι
 τὸ ὑποκαίειν: in regno augendo. τὸν χρόνον:
 perpetuò. τὸν ῥόπον: singula paulatim eripiente.
 δι' αἵτιον: propter dominandi libidinem. τὸ πρᾶ-
 χθην σόμνον: nec quiescet. Contraria sunt in A-
 theniensibus. Moribus autem Philippi populum,
 non uiribus, terret: quorum unum desperationi resi-
 stit: alterum ad imitationē exuscitat. Εἰδ' ὁ μὲν.)
 Vt proxima superior, ita hæc quoq; sententia, tria
 cōplectitur: studium Philippi, Atheniensium otium,
 euentum. Verūn hæc dissolutè illic posita erant: hic
 uerò contorquentur καὶ συσροφῶν: magisq; in
 quadrum ἐνθυμηματικῶς καὶ συγκριτικῶς,
 rediguntur. Est etiā ἀνασροφὴ καὶ τάξεως. An-
 tea primo loco posuit negligentiam Atheniensium:
 deinde euentum, uno uerbo ἀλυσιτελές: tum Phi-
 lippi uigilantiam: postremò iterum euentum. Hoc
 uerò loco primum locum industria Philippi: alte-
 rum, Atheniensium desidia: postremum, euentus oc-
 cupat. Ista pertinent etiam πρὸς δι' αἰχρόν: turpe
 est, industria esse inferiorem hoste. τὸ ὑποαγ-
 χόντων.) τὸν πεπραγμένον. ἐγνωκὼς ἔ-
 σαι.) Discrimen est inter ista duo: γινώσεται, ἢ
 ἐγνωκὼς ἔσαι. Γινώσεται enim tantum est tempo-
 ris futuri, statuet, deliberabit. ἐγνωκὼς uerò ἔ-
 σαι,

scæ, præteritum futuro coniunctum habet: non modo statuit, sed etiam statuet: hoc est, statutum ac deliberatum habebit. Philippus autem et in ea sententia mansit: et quæ senserat, etiam perfecit: ut cum Euboeam faciens suam, eam Atticæ, ut murum, opposuit: Orei Philistidem, Clitarchum Eretriæ præfectum constituit: Athenienses ad Cheronem fudit. *Εἰς ῥωμύως.*) ueniunt etiam à participijs aduerbia: non à præsentis tantum, sed etiam præterito tempore: ut *διόντως*, *καταπεφρονήκως*, *ἀπολελυμένως*. *σκοπεῖτε.*) ἀνακοίνωσις siue συγχώρησις. Ego non dicam, quis exitus sit futurus: uidete ipsi. *τελευτῆσαι.*) absolute, id est, *τελεθῆναι*. *Τελευτῶ*, finio: morior, quod etiā *τελευτᾶν τὸν βίον* dicitur. Nondum exitum specificum posuit. *πρὸς θεῶν.*) θαυμασμός ἢ χετλιασμός *ἡ δὲ δέειξαι* *Θεοῦ* *ἐμψυχοῦ*: admiratio siue indignatio plena affectus atque spiritus. *Δεῖ δὲ τὰ πᾶσι μὴ προλέγειν:* ἀλλ' *ἄλλως* *εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν*: non utendum præmonitione in affectibus mouendis: sed in eos subito incidendum. Hermog. *ποδὶ ἀληθείας*. Postquam exitum generalem proposuit: eumque à uoluntate et factis Philippi probauit: hic iam τὸ ἐκ βυσσοῦ μύρον εἰδικῶς ponit: scilicet in Atticam uenturum esse Philipbum. *ἀγνοεῖ.*) quasi dicat: nemo est tam

simplex

Simplex, qui id ignoret. Ερώτησις διονεί μερικὴ
 ἐν τῇ καθόλου ἀποφάνσεως. ἤξοντα.)
 pro eo, quod est, πολέμιος ἤξοντας. Αἱ τοιαῦται
 μεταλλάξεις τῶν λέξεων καὶ νοήματα
 τοῦ λόγου παρέχουσι: tales immutationes nouam
 quandam orationi afferunt elegantiam. Vlpianus.

Αλλὰ μὲν εἰ.) Magis in speciem contrahit exitum.
 Non solum bellum huc transferetur: sed periculum
 quoque erit, ne agro nostro priuemur. Hoc tractatur
 ἐπεξεργασίας siue ἐποικαδ' ομήσεις ὁμοιωτικῇ.
 δ' ἐσλοικα.) Difficilimum est, de rebus
 futuris aliquid affirmare certi. Ideo dicit ἠδιστα
 κῶς: metuo, ne nobis hoc eueniat. Non autem hoc
 euenturum affirmat. καὶ τὸν αὐτὸν.) Similitudo
 egregia: cuius inter se partes ita comparantur.

Primum οἱ δ' ἀπαντῶντες ἄνθρωποι, καὶ οἱ φιλόδοξοι
 Ἀθηναῖοι: homines profusi, et Athenienses uoluptatis
 studiosi. Deinde τὸ δανείζεσθαι, καὶ τὸ ῥαθυμῶς
 θυμῶν: mutuū sumere, et negligenter agere. Deinde
 τὸ δανείζειν, καὶ ἡ ῥαθυμία: es alienum, et negligentia.
 Deinde οἱ δ' ἀνεῖσαι, καὶ ἡ ἡδονή: fœneratores,
 et uoluptas. Deinde οἱ μεγάλοι τόκοι, καὶ τὸ ἐπὶ πολλῷ
 magna usura, et magnum malum. Deinde τὸ μικρὸν
 ἐν πορνεύῳ χρόνον, καὶ τὸ βραχέως
 καὶ ἡδονῆς ἀπολαύειν: breue tempus abundare,
 breue item tempus uoluptate frui.

Deinde

Deinde τὰ ἀρχαῖα, ἢ τὰ ἐν τῇ χώρᾳ: fors uel pi-
 gnora, ἢ ἀγρί facultates. Postremo τὸ ἀφιστάναι,
 καὶ τὸ μετὰ πολλῶν κακῶν κινδυνεύειν πρὸς
 τῆς χώρας: cedere possessionibus, ἢ cum multo-
 rum malorum perpeffione de agro in periculum ue-
 nire. Δανειζόμενοι.) δανείζειν, mutuum dare:
 δανείζεσθαι, mutuum sumere. τὰ ἀρχαῖων.) ἐν-
 εχύρων καὶ ὑποθηκῶν, pignorum. Debitores
 illi tandem paternis etiam bonis, quæ oppignerave-
 rant, euertuntur. Alij non exponunt de mutuum su-
 mentibus, sed de creditoribus: propterea quòd uer-
 ba passiva saepe pro actiuis ab Atticis ponantur: ἢ
 ἀρχαῖα uocant τὰ κεφάλαια: ut sit sententia:
 creditores saepenumero sortem ipsam, pecuniam cre-
 ditam, uel patrimonium amittere, non tantum usu-
 ras: debitoribus uidelicet, quum soluendo non sunt,
 domo aliò profugientibus. Vlpianus. Vtraq; senten-
 tia bona est. Οὕτως.) Dixit ante, μή τ' αὖτ'
 ῥόπον: ἰὰ uerò, ὅτ' αὖ: quæ est ἐπαναλήψις ἐν
 κρινεῖας ὅτι κα, non eiusdē uerbi, sed uerbi ἰσοδύ-
 ναμοντ' ὅ. Ημῖς.) rursus τῷ χρηματι-
 σμῷ τῷ πρώτῳ προσώπου se quoq; cū alijs con-
 sociat: ut, dum commune peccatum, ἢ calamitatem
 omnibus communem ostendit, minus populum offen-
 dat. Συνεθε γὰρ τῷ ῥήτορι, τὸ μὲν λυπη-
 ρῶν καὶ ἑαυτὸν μετέχοντα δεικνύναι: τῶν
 ῥ'

δ' ἀγαθῶν τὴν πείραν, ὁλόκληρον ἀπονέ-
 μειν τῇ πόλει. Vlpianus. Hoc pertinet πρὸς τὸ
 ἡθῶς, καὶ τὴν ἐπίεικταν. ὡς πολλῶ.)
 Potest ista similitudinis ἀπόδοσις duobus modis
 exponi. Vno sic: ita ἔσθ' nos, ubi diu fuerimus negli-
 gentes: omniaq; ad uoluptatem referentes: tandem
 multa ἔσθ' graua, quæ nollemus, subire cogamur:
 ἔσθ' de agro nostro periclitemur. Tunc particula αὖ
 erit ὑποθετικὴ ἢ uel ῥητικὴ: pro ἔσθ' si, postquā:
 ἔσθ' participium ἔσθ' τὸν τὸν ad uerbum φανῶμεν
 referetur. Ita ἔσθ' ἡ πρότασις, ἔσθ' ἡ ἀπόδοσις,
 in hac ἀποδοσει τῆς ὁμοιώσεως, δίκωλον
 erit. Opponentur item tum inter se τὸ ῥητικὴ
 ἔσθ', ἔσθ' ὡς πολλῶ. Altera uerὸ ratione in hanc
 sententiam. Ita etiam nos magno nostro damno ne-
 gligentes fuerimus: ἔσθ', quum omnia ad uoluptatem
 retulerimus: tandem multa quoq;, ἔσθ' graua, quæ
 nollemus, subire cogamur: atq; etiam de agro nostro
 periclitemur. Nam uocabulum ὡς πολλῶ, Vlpia-
 nus exponit, ὡς τὸ κω: ἔσθ' Vuolsius, ὡς βλάβη. **Επὶ πολλῶ.**
 Et sic accipitur in orat. de Cherrhonesitanis. Εἰς
 τούτων πολεμικῶν ἡμῶν μὲν ἡ χολή: καὶ τὸ
 μηδὲν ἡδὲ ποιῆν: ἀδύνατον, ὅπως μὴ
 ποδ' ἡγήσονται ὡς πολλῶ γεγενῆσθαι: τούτοις
 δὲ, αἱ χάριτες, καὶ ὁ μισθὸς ὁ τούτων. Hinc
 (cum improbi oratores uetant cum Philippo bel-
 lum

lum gerere) nobis quidem otium, et nullius iam rei
 susceptio sit reliqua: quæ metuo, ne quando magno
 nobis detrimento stetisse existimetis: istis autem gra-
 tia, et ob has res merces à Philippo. Et in orat. το-
 ρὶ πρὸς ἀπρεσβείας. τὴν εἰς ἡμῶν δέδοικα, ὣς
 αὐτὸς ὁ θεὸς ἡμῶν αἰοί, δέδοικα, μὴ λελύθαι μεν,
 ὡς περ οἱ δαυειζόμενοι, ὡς πολλῶν ἄγοντες.
 Pacem metuo, Athenienses, metuo, ne per impruden-
 tiam, ut illi, qui pecunias mutuatur, magno nostro
 malo colamus. Ita conferentur hoc loco inter se τὸ,
 ἐπὶ μεγάλαις τόκοις, καὶ τὸ, ἐπὶ πολλῶν: et
 particula αὐ more suo addetur subiunctiuo uerbo,
 uel abundans uel utique aut certè significans: atque
 participium ζῆτοντες causam indicabit: et ad se-
 quens uerbum ἔλθωμεν pertinebit. Si enim ad φε-
 νώμεν referretur: ἐζήτηκότες orator dixisset,
 ut ἐξ ἑαυτοῦ κότες. Ita eadem sententia κατ' ἐπε-
 ρονὴν ter uerbis commutatis efferetur: ut illud ἐκ
 θεσώμεν sit τὸ, ἐπὶ πολλῶν ἑαυτοῦ μεν: πολ-
 λὰ καὶ χαλεπὰ ποιεῖν ἀναγκάζει: κινδύ-
 νους ποδὶ τῆς χώρας. φανώμεν.) ὅτε
 λεγχόμεν: nostra ignauia omnibus patefacta fue-
 rit. ἅπαντα πρὸς.) ἅπαντα τῇ ἡδονῇ με-
 τροντες: ut περὶ σεφάνου, τὴν εὐδαιμονίαν
 τῇ γαστρίᾳ τοῖς αἰχίσοις μετρεῖν: felicitatem uen-
 tre, omniq; turpitudine metiri. Et Herodianus, τὸ
 εὐδαι-

ἐν δὲ λαμὸν γαστρί, καὶ τοῖς αἰχίσοις μεθεῖν.

πολλὰ, ὦρ.) πολλὰ τούτων τῶν λυπηρῶν,
 ἃ δὲ κ. ε. κ. ὦλον κομματικὸν κατὰ πρῶτον
 σιν ἐπεμβεβλημένον: ut Hermogenes περὶ τοῦ
 πάλους vocat. Metum orator civibus suis affert.
 τῶν γὰρ αὐτῇ τῇ χώρᾳ.) etiam περὶ τῆς πόλεως
 ὡς καὶ τῆς ἐλευθερίας. Sed graviora ista reticet.
 Istud satis longum fuit πῶς οὐδὲν. Attamen uno
 spiritu à Demosthene pronuntiari potuit. Scribit
 enim Plutarchus: eum, quum spiritu esset imbecillo,
 decies mille drachmas, hoc est, mille coronatos, Neo
 ptolema histrioni dedisse: ut integras circumductio
 nes citra respirationem proferre ab eo disceret. Ha
 etenus igitur illud κεφάλαιον τοῦ ἐκ βραχυλόγου
 in quo omne genus τῶν ἀριστοτελικῶν πείσεων.
 Argumentum enim τοῦ λόγου: succurramus Olyn
 thijs, ne Philippus huc veniat, Hoc ad τὸ κατηγο
 ρῆμα propositionis spectat. Eum habere vo
 luntatem veniendi, ex actionibus eius superiorum
 temporum ostenditur. Ad perturbandum pertinet
 ὁ φόβος, metus: quem Atheniensibus inijcit. Ea au
 tem sunt, ut Aristoteles libro secundo rhetoricorum
 docet, φοβερά: quæ magnos dolores aut damna im
 portant: ut est patriæ ἢ libertatis amissio: item, vo
 luntas improba ἢ iniqua, præsertim viribus con
 iuncta. Bonorum oratoris moris est: præferre sol
 licet

licitudinem suam et studium erga patriam: excitare
 ciues ad hanc conseruandam: modeste, non petulan-
 ter, eos reprehendere. Et c. Ita Demosthenes est ua-
 rius: modò προρεπτικός, modò γνθυμηματι-
 κός, modò πρᾶξιματικός ἢ ἰσορικός, mo-
 δὸ διδασκτικός, modò ἠθικός, modò ὑποπλα-
 κτικός. Omnia uerò πρὸς τὴν τῆς πατρίδος
 εὐδαιμονίαν, ad salutem et otium ciuitatis, refe-
 runtur. τὸ μὲν δὲ. Quæ huc usq; fuerunt: om-
 nia pertinent ad partem illam τῆς σοφιστικῆς σά-
 σεως: quæ est τῆς βουλῆσεως. Habet enim status
 negotialis quiddam cum coniectura cōmune. Debe-
 tis uelle Olynthios conseruare: quia Philippi com-
 moditates bellicæ ei nocent: quia Olynthij non deci-
 pient nos: quia inimicitia, quas semper uoluistis, in-
 ter Philippum et Olynthios iam sunt: quia non a-
 mittenda hæc occasio: quia de nostra incolumitate
 periculum est. Hæc enim fuerunt τὰ τῆς κατὰ
 σκευῆς μέρη. Iam, quasi uelint Olynthijs subue-
 nire: nesciant autem, quomodo: ita hoc loco suam
 sententiam orator dicit: et duos exercitus mitten-
 dos censet. Potest hoc idem ad uoluntatē pertinere.
 Ita est hic διδασκτικός ἢ πρᾶξιματικός, Osten-
 dit enim τὸ τρόπον, modum auxiliij portandi. Et
 hic locus item, ut reliqui insequentes, ad postero-
 rem propositionis partem refertur: et πρὸς τὸ κε-
 φάλαιον

φάλαρον τὸ δλωατὸ, itemq; τὸ χρησίμου,
 spectat: utile esse, binas copias mitti: ita posse Philip-
 po noceri. Discrimen est, ut Vlpia. docet, inter hæc
 tria: συμβαλὼν, προῖοπλὼ καὶ πρὸ αὐνεσίμ. Sua
 sio enim est oratio: quid faciendū sit, subiiciēs: in qua
 et utilitas, et modus agendi, dubia et cōtrouersa esse
 possunt. Adhortatio uerò oratio, res affirmatas et
 cōcessas suscipere iubens. Admonitio autem oratio,
 et res agendas subiiciens, et modum complectens.
 Antè igitur συμβαλὼν, nunc πρὸ αὐνεσίμ.

Partes huius loci sunt quinque. Prima, transitio ad
 sententiæ suæ dictionem: Altera, promissio eiusdem:
 Tertia, propositio de duplici exercitu: Quarta, cō-
 firmatio: Postrema, conclusiuncula. ἐπιτιμᾶν.)
 Verbum hoc aptè hic positum. Significat enim re-
 prehendere aliquem ob honorem neglectum. Nam
 ἀτιμῆ dicitur. Demosthenes uerò hætenus Athe-
 nienses multum sanè reprehendit: quòd nihil susci-
 perent: sed omnes occasiones negligerēt: ideoq; par-
 uam ducerent honoris sui rationem. Hæc est ἡ με-
 τὰ βασις: quæ et superiora concludit: et, quid
 deinceps expectandum sit, præmonet. Hætenus re-
 prehendi: nunc meam sententiam exponam. Sed tra-
 ctatur προληπτικῶς, occupatione: scio me uobis
 molestum esse, dum reprehendo: et consilium poti-
 us à me peti. Est quædam quasi ἀπαγόρευσις, de-
 sine

sine reprehendere: ἔσ' ἀξίωσις, da consilium. Sed
 utrunq; alijs modis καὶ γενικῶς ponitur: ἔσ' ha-
 bet διασολῶ τῶν διαφερόντων: ἐκ τοῦ συγ-
 κριτικῶ, ἢ τοῦ πρὸς ἑτοῖον ἰδίῳ. Distinguan-
 tur inter se res diuersæ: eo priorū genere, quod
 in comparatione uersatur. Obiurgare cuiusuis ma-
 ledici est: consilium uerò dare, proprium orato-
 ris. ὑπὲρ τῶν.) ποῦ τοῦ προτεθέντος
 πράγματος. ὑπὲρ saepe pro τετί positum in-
 uenitur. ἀποφάινεσθαι.) disertè dicere, et asseue-
 rare: non ὑπολοίπειν, dubitare, ἔσ' titubanter lo-
 qui. Εγὼ δὲ.) ἢ ὑπόθεσις: dicam, quod sen-
 tio. Ea tractatur τῇ αὐτῇ σαγωγῇ: quam liceat
 mihi relationem nominare. Huius pars una, ἢ ὁμο-
 λογία καὶ πρόληψις, confessio facta occupatio-
 ne: habens quandam τραχύτητα, asperitatem, li-
 beram oratoris uocem, modestam tamen: scilicet, ta-
 met si scio, iram uestram ἔσ' iniquitatem non in au-
 tores malorum: sed in bonos uiros, qui res ab illis an-
 tea malè administratas, posterius reprehendunt: e-
 rumpere solere. Altera pars, ἢ ἀφάρεσις ἢ ἀν-
 τίθεσις, oppositio promissionis: tamen exponam
 sententiam meam. Accedit ὁ ἀέτιον γνωμικὸν
 καὶ θετικὸν, ratio ex communi sententia sumpta:
 in patriæ salute non est priuatæ securitatis habenda
 ratio. Sed eam sententiam fecit ὑποθετικῶ: dum

ad suam personam accommodauit. Ita est μίξις τῆς
θέσεως σὺν τῇ ὑποθέσει: est νόημα, sententia
ad locum cōmunem alludens: ἔστι δ' αὖτις οὖν mixtum
μετὰ τῆς ὑποθέσεως. Hic autem locus est ue-
lut nouum exordium ante sententiæ suæ expositio-
nem.

Sunt enim duo exordiorum genera: ut ex
Vlpiano intelligitur. Vnum γυνικόν, quod est ue-
stibulum totius orationis: seminaq; eorum, quæ in
oratione tota dicentur, cōtinet. Alterum εἰδικόν,
singularium partium ἔστιν ἑκαστοῦ locorum: quod ea tantum,
quæ ei parti aut loco obstant, amolitur. Ad hūc mo-
dum in isto loco εὐνοϊκόν ποιεῖ τ' ἀκροατῶν:
beneuolentiam auditoris captat: nō modò iram eius
à se amouet: dum significationem duarum egregia-
rum dat uirtutum, fortitudinis ἔστιν ἰσχυρίας iustitiæ: quibus
periculum in dicendo præ patriæ charitate contem-
nit. Ita est παρρησία quidem in hoc loco: sed παρρησία
δ' εἶναι: ἔχουσα τὸ ἰδίον προσώπου σὺν-
τασις: καὶ τῆς ὀργῆς εἰς εὐνοίαν μεταβολή.
Τῆς προδοχῆς, attentionis, est: quòd periculi pri-
uati, ἔστιν ἑκαστοῦ communis utilitatis mentionem facit.

αὖτις.) Sententiæ istæ sunt διπλᾶ, duplicæ
tæ. Primum autores malorum, ἔστιν κακοποιῶν bonos uiros: de-
inde priuatum otium, ἔστιν ἰδιώτην commune commodum in-
ter se opponit. Sunt res inter se contrariæ αὐτῶν
differentes. Etiam sunt antecedentia hoc loco ἔστιν

Duo exordia
rum genera

consequentia. Bonus est ciuis: ergo rei publicae salutem spectat. Est autor malorum: igitur suis utilitatibus studet. Tractantur autem ἀφαιρέσει καὶ θέσει. ὅτι ὁρῶν ποιῆσαι.) Sic Philip. 2. ὅτι εἰς τοὺς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλισσά τινι ὁρῶν ἀφίετε. ποιῶμαι τινά ὅτι ὁρῶν, id est, ἀφίημι εἰς τινά τινι ὁρῶν: elegans formula: qualis ferè illa libro primo Cyropædiæ Xenoph. Ἰὰ πλείους ἀξία ὅτι ἀσφαλές ἄτω ποιῆσαι, preciosissimas res in loco tutissimo reponere. Et orat. περὶ σεφάνου, ὅτι αἰχρύνει ποιεῖν τινι πόλιν, dedecore afficio rempub. Sed ποιῆσαι ἑαυτὸν ἐπ' ὅτι δόξα, opes ὅτι potentiam sibi comparare, Herodianus libro primo de Cæsaribus. Ἰὸς ὅτι ἄτους.) τοὺς ὑπὸ χεῖρα, proximum quenq;. Magna iniquitas, innocentes pro fontibus plecti. Magna item cupiditas ὅτι cæcitas: ut quisq; recentissimè dixit: ita calumniæ et poenis proximum esse.

μηδὲ γινώσκω.) ἀλλὰ πρὸς γινώσκω, Philip. 2. Ingrata ὅτι crudelis sæpe bellua, fortuna commutata, populus erga viros optimè meritos. Vnde Theognis: ἀκρόπολις ὅτι πύργος ὅτι κενόφρονι δ' ἡμῶ, Κύρην', ὀλίγης τιμῆς ἐμμορεῖν ἐδλὸς ἀνὴρ. Et Phocylides: ΛΑΩ ΜΗ ΠΙΣΕΥΕ: πολλὸν τροπὸς ὅτι ὁμιλεῖ. λαός τοι, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, ἀκατάχετα πάντα. Sic Olynthij

Apollo

Apollonidem, populus Eretriensis libertatis propugnatores, eiecerunt in exilium: apud Oritanos, Euphræus indignè à ciuibus suis tractatus, sua manu se interfecit. Philip. 3. οὐ μὲν.) Non semper particula μὲν respondet δὲ δέ: sed aliquando οὐ μὲν: uel, οὐ μὲν, ἀλλὰ. σκοπεῖν.) participium causæ. ὑποσείλας.) contrahi animo, demittiq;: et ideo reticere. Μηδ' οὐκ ὑποσέλλεσθαι πρὸς ὕβριν, non uereri iniuriam facere. orat. in Midiam. Sumptum fortè à uelorum contractione: aut è cingendis uestibus. Nam à σέλλω est σολή, uestis: et σόλη, classis. φημί δὲ.) Pars tertia, ἡ δ' ἑκαστὴς πρότασις, ποὺ τῆς διττῆς βοῆς θείας. Sententia habet aliquid splendoris: cum fidenter affirmat, quid sit faciendum. τῆς γὰρ λαμπρότητος, ἢ πεποιθήσεως. Cæterū non solū hæc pars, sed etiā totus iste locus de bipartitis auxilijs, distinctionem sententiarū dilucidā, atq; puritatem habet. τῶ τε τὰς.) ἢ κατ' ἀθροισμὸν πρόσληψις: de qua Hermogenes γν' τῆς ποσειδωνίας. In ea primum ponitur totum, ut hoc loco, τὸ δὲ χη: deinde partes subiiciuntur, τῶ τε τὰς. etc. Similis est τῇ τ' γραμματικῶν πρόσληψι. τὰς πόλεις.) triginta duas ciuitates. κακῶς ποιεῖν.) κακῶς, δὲ κακῶς, ἀγῶν καὶ φέρειν. Duplicis exercitus mentionem orator facit: ut uel unum à populo

extorqueat: et ut facilius ita theatralem pecuniam exprimat: illo scilicet metuente: ne, si binis copijs opus sit: neq; dimittere pecuniam theatralem uelit: de suo conferre cogatur. Quos enim scimus longo torpere otio: nec uelle officium facere: ijs duæ res proponendæ sunt: ut uel unam earum obtineamus: et metus adferendus: ut, quod grauatè primò facerent, postea libentius concedant. Vide Vlpianum.

Εἰ δὲ.) Quarta pars, ἡ κατὰ σκευὴν, eaq; etiam bipartita. Confirmatur enim, et Olynthum copias ducendas, et exercitu regnum Philippi infestandum esse. Hic primùm est confirmatio ἀσαφὴς: in qua τὸ τῷ ἀρχέσῃ κεφάλαιον: καὶ δὲ ἐκβεβήκει νομγενικῶς τεθῆναι. Dicit enim, se uereri: ne, nisi ita fiat, uanum futurum sit negotium. Eam uanitatem iam exponet (ἀφῶς. δατοῦ.) τῷ ἐτέρῳ. Ολιγωρήσωτε.) ολιγωρεῖν, paruam gerere curam. Cura enim libro primo Herodoti ὧρα dicitur. τὸ μὲν ἀρεπάζειν γυναικας, αὐδ' ὧν ἀδίκων ἔργον: τὸ δὲ ἀρεπαδίσεισιν παρδ' ἡμῶν ποιήσας τιμωρεῖν, αὐοήτων: τὸ δὲ μεθ' ἡμῶν ὧν ἔχουσιν ἀρεπαδίσεισιν, σωφρόνων. Δὴ λούει δὴ: ὅτι, εἰ μὴ αὐτὰ ἐβουλεύατο, οὐκ αὖ ἐρεπάζοντο. Vxores alienas rapere, iniquum est: raptores ulcisci studere, stultum: raptarum curam nullam habere, temperantia prudens.

Nisi

Nisi enim uoluissent ipsæ, raptæ non fuissent. Con-
 trarium est πολυωρεῖν, multum curare. Diodorus
 lib. 18. οἱ δὲ ἀθληταῖοι πεπολυωρηκότες οὐ γὰρ
 οἱς ἔμπροσθεν χρόνοις τῇ Ὀλυμπιάδῃ. etc.
 Plurimi fecerant Olympiadem. Οκνῶ.) Vereri
 se dicit, non affirmat. Εἴτε γάρ.) ἢ ὥρισμένη
 καὶ εἰς τοιοῦτος κατασλευνῆ: cuius ἀνάλυ-
 σις potest fieri talis. Vel unus exercitus mittendus,
 uel duo. Non autē unus. Mittendi igitur duo. συλ-
 λογισμὸς διαζευκτικὸς ἐκ διαίρεσεως: ha-
 bens unius ἀφάρεσιν, alterius θέσιν. Confirma-
 tur propositio secunda διλημματικῶς, comple-
 xione. Si unus exercitus mittendus: aut is in Philip-
 pi agrum, aut Olynthum traducendus. Si ducetur in
 agrum Philippi: primum ille id patietur: deinde in-
 terim Olynthum expugnabit: tum, hoc negotio con-
 fecto, domi succurret. Sin Olynthum: primum in
 regno eius erit pax et otium: deinde ipse omnes suas
 vires in illa urbe capiendâ periclitabitur: postremo
 ea potietur. Ita erit τὸ αὐτὸ ἐπὶ μὲν οὐ: utroq; mo-
 do Olynthus amittetur. Ergo non unus tantum ex-
 ercitus mittendus. πᾶρας ἡσέτῃ.) ὑποχρεῖ-
 ον ἢ ἐπὶ πᾶσιν τοῖς ἡσέτῃ: in potestatem suam redi-
 get, aut sibi conciliabit: ut ea urbs sibi quasi ad ma-
 num sit: et adiumento ad res alias maiores gerē-
 das: sicut cap. 13. ἀκτορὺν dicitur, κατὰ τὴν πᾶσαν
 ο 4 σαι,

Dilemma.

πᾶρας ἡσέτῃ.

σας, iumenta ad servitium præbere: ut verbum hoc à mobilibus rebus ad urbem trāsferatur: facilitasq; qua Philippus astutijs suis eam facere suam possit, significetur. Sic Agathocles libro 20. Diodori φιλαυθρώποις ἐπαγγελίας στρατιώτας πρᾶσσει(σθαι) dicitur: hoc est, milites, quos, Ophella interfecto, reliquos ceperat, conciliasse sibi atq; adiunxisse. Ita πρᾶσσει(σθαι) est efficere: ut præsto sit et paratus aliquis ad aliquid: quocunq; id modo fiat, vel vi, vel persuasione. ἀμυνεῖται.) iniuriam propulsabit. Εἰς οἶκον ἄριστον, ἀμύνεσθαι πόλιν πάσης, inquit Hector Homericus. Optimis auspicijs ea geruntur: quæ pro patriæ salute fiunt.

Βοηθασάντων.) Participium conditionem et fictionem significans: pro eo, quod esset: ἐὰν βοηθήσητε μόνον ὑμεῖς εἰς Ὀλυμπον. Sic prius δ, κακῶς ποιεῖν των. Istæ enim duæ comprehensiones: ex rebus compositæ differentibus: conformatione verborum, et ferè quoq; membrorum magnitudine, inter se pares sunt. Opponuntur enim inter se primum, τὴν ἐκείνου: et, εἰς Ὀλυμπον. Deinde κακῶς ποιεῖν των: et, βοηθασάντων. Deinde ὑπομείνας ὄντα: et, ἀκινδύνως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἶκοι. Deinde Ὀλυμπον πρᾶσσει(σθαι): et, προσκαθελεῖται, et προσεδεύσθαι τοῖς πράγμασι. Deinde ῥαδίως, καὶ τὴν οἰκίαν ἐλθὼν, ἀμυνεῖται.

νῆτ: εἰς, ποδῆσαι ἔσ' χρόνῳ τ' πολιορκυμέ-
νω. Eiusmodi concinnitas orationem ornat: εἰς est
index diligentiae. Dicimus non solum βοηθεῖν τινε
αὐθρόπῳ: sed etiam βοηθεῖν εἰς τινὰ τόπον:
quod etiam βοηθεῖν ποιεῖσθαι dicitur. ὁρῶν.)

Participium causae. Verbum ὁράω, ut εἰς alia, quae
ad sensum aliquem, aut cognitionem pertinent, εἰς
quaedam alia uerba: adhuc ferè semper, si bene memi-
ni, cum participijs, non cum infinitiuis, constructa

inueni. Ea autem participia multis uerbis in casu
nominatiuo adiunguntur: si scilicet εἰς uerbum, εἰς

Verba αἰδοῦ
Τικὰ εἰ γνω-
σικὰ.

participium, ad eandem referatur personā. Quod
si ad diuersam personam transitio fiat: participium
in accusatiuo ponitur. Patebunt haec ex ijs, quae ad-
feram, exemplis: Ορῶ, Philip. 2. τοὺς ὑπὲρ ἡ-
μῶν λόγους καὶ δικαίους εἰ φιλαυθρόπους
ὁρῶ φαινομένους. Et ποδῆσε φάνος, ἀγανακτῶ
εἰ μὴ τ' ὅτις ἐωρᾶτο. φαίνομαι, ibidem: ὁρῶν
ἐφάνηται ἐγνωκότῳ. Οπτομαι, ibidem: θρα-
σύς ὡς ὑφ' ἀπάντων ὦψαι. Πιυθάνομαι, au-
dio, in orat. ποδῆ πρῶτα πρεσβείας: ἐπνυθεῖτο αὐτ'
τεθνεῶτα. Etiam Αἰδῶ, ibidem: ἐπειδ' αὐτ' ἡ ἀ-
κρόσι λέγοντας. Εὐρίσκω, περὶ σε φάνος: εἰ δ'
ὅτι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία διαύτης:
ταύτῳ μὲν εὐρήσετε πάντες γήδης κοινοῖς
ἔξεταζομένῳ ὑπὲρ ὑμῶν αἰεί. ἔξελέγχω,

Philip. 2. ὅσῳ τις αὐτὸν μάλλον καὶ φανερώτε-
 ρον ὀζελέγχε Φίλιππον, ἢ τὴν πρὸς ὑμᾶς
 εἰρῶν πρᾶττονοντα: etc. Et περὶ σεφάνου,
 μηδεπώποτε δὲ ὀζελέγχεσθαι ἀδικῶν. etc.
 Γαῖομαι, ibidem: παῦσαι λοιδοροῦν. etc.
 Apud Plutarchum tamen in libello περὶ παίδων
 ἀγωγῆς: ὁ δευτέρως ἐρωτηθεὶς: τίνες εἰσὶν
 οἱ ἡπιώτατοι δευτέρως: ἔφη, οἱ παυόμενοι
 πολέμου. Μνημονεύω, Plato epist. 3. μνημο-
 νέω κελευσῶν σέ. Et Demosth. πρὸς Αφροδί-
 ψευδομαρτυριῶν: ἴδμεν ἐμνημόνευεν ἅκρι-
 βῶς μαρτυρήσαντα. Αἰχνύομαι, Plato epist.
 7. ἡχύνετο φανερός γιγνώμενος ὁ δὲ ἀκρί-
 βως. Λαμβάνομαι, Demosthenes in Timocra-
 tem: ὁ σὺν νῦν εἰληψαι ποιεῶν. Δείκνυμι, πε-
 ρὶ σεφάνου: παρ' ἐμοὶ τὰ δίκην ἅμ' ἐδεί-
 κνυσθ' ὅν. Et ibidem: καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς, ὅτι
 πρὸς πάντας δὲ ἐν πλείστοις φυλακῇ, παύσας ἢ
 γυναῖκας, ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες: σφραγισ-
 ντες τοῖς περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Et
 περὶ πρᾶττονος: συλλογίσαντες δὲ διὰ βύλο-
 μαί τὰ ἡμέτερον μὲν ἀπ' ἀρχῆς: ἵνα, ὅσα
 ὑμῖν ὑπεχόμενα ἀρχόμενοι τοῦ λόγου, δεί-
 ξω πεποικῶς. Επισδείκνυμι, orat. in Aphro-
 ditum 1. ἐπιδείξω ὑμῖν ἔχοντας. Φωρᾶω, in Ste-
 phanum falsi testimonij orat. 1. ὅτι δὲ φωραθεῖν
 τὰ

τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότας. Γινώσκω, περὶ
 ῥί παραπρεσβ. ἔγνω τὴν τιμὴν ὅχι τοῦ
 εἶω τῶν πραγμάτων διεδωκώς. Εἶδω, ibidem:
 τὰυτὸ δύνῃ τὸτ' ἄν ἐποίησε φίλιππος:
 εἴ τινα τούτων εἶδε δέλω διδόντα. Plato 7.
 epist. οἶδεν δ' ἐργασμένος. Et Lucianus in ma-
 rino quodā dialogo: ὅκ οἶδ' ἔγωγε καλλίω παῖ
 δαῖδ' ὦρ. Σωίημι, idem in dialogo ἔρωτ' αἰ
 δῖος: ὅδε σωήκα ἡδ' ὕς γυναικὶ διὰ σε γε-
 γεννημένος. Μανθάνω, in dialogo ἥρας καὶ λη-
 τῆς: ἔμαθεν ὀφθείσα ὑπὸ τῷ Ακταίοντι.
 Νομίζω, Xenophon libro sexto ἀναβάσεως:
 νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνῃς δὲ αὐτὸς
 δειλόν τε καὶ πονηρόν, ἀγαθὸν ἀποκτενών.
 Καταμανθάνω, idem libro quinto ἀναβάσ. Εμ-
 γὰρ τοῦ ἰχυρῶ χειμῶνι καὶ αὐτὸς ποτε ἀνα-
 μάνωρ τινὰς συσκευαζομένους: καθεζόμε-
 νος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀσάς μόγισ,
 καὶ τὰ σκέλη μόγισ ἐκτείνας. Sic Αἰδοῦμαι
 ποιῶν τι: εἴ αἰδοῦμαι σε ποιῶντά τι.
 Quid enim plura necesse est adferre? Satis hæc erunt
 admonendi causa ijs: quibus à Græco sermone ani-
 mus non abhorret. Apponam tamen hoc quoq; ad-
 ditamenti loco: quædam etiam nomina, quæ notitia
 sunt, cum participijs construi: ut est καταφανής,
 δῆλος, γινώσκων, φανερός. In oratione ποδὶ
 σιφῆς

τεφάνδρ. ὃ σὺ πεποιηκὼς εἶ φανερός. Et ποῦ
 παρὰ πρεσβείας: μετὰ ταῦτα δ' ἡλός ὅστις,
 ἑὰρ περ ἐκφύγεν ὕμῳ, καθ' ὕμῳ ὑπάρξω
 ἐκείνῳ. Et in Midiam: ἧ δ' ἡλοί τινες ἡσάρ ἀ-
 χθόμωοι. Et orat. i. in Onetorem: ὡς καταφα-
 νῆς εὐθὺς ἀδ' ἐκ μὲν Θ. ἀκινδ' ὕνως ἔχον-
 τα.) Id est, ἀκίνδωτα ὄντα. Sic enim Græci no-
 men ἔσ' uerbum substantiuū circumscribunt. εὐνοῖ
 κὼς πρὸς τινὰ ἔχω, id est, εὐνοϊκός τινι εἰμί.
 Similia sunt illa Ciceronis: apud aliquem rectè esse:
 aliquem belle se habere: id est, τὰς τινος καλῶς ἔχ-
 ει. Τινὶ καλῶς ἔχει τὸ σῶμα. προσκαθεδίσ-
 τ.) futurum. 2. medium, ἀ προσκαθέζομαι.

προσεδιρεύει.) ab ἐδρεῖα, sedes. Vtrunq; uerbum
 à sessione sumptum: ἔσ' ad moram diuturnitatemq;
 obsidionis translatum. πορεύεσθαι.) περὶ μί,
 præsto, supero. Nam ποῦ apud poëtas, ἔσ' in com-
 positione, ὅς οὐχ ὡς significat. πολιορκῶ μὲν.)
 πολιορκῶ, obsideo urbem: ἀ πόλις ἔσ' ἔρκος.

Δεῖ δ' ἢ πολλῶ.) Postremo loco ponitur τὸ
 συμπερασμάτιον: in quo nihil est, nisi simplex
 ἔσ' breuissima propositionis huius loci repetitio: et
 additio ὅτι πᾶσι. Vult enim non tantum
 duos, sed duos magnos confici exercitus. In 1. Philip-
 pica quoq; binas comparari copias uult: sed alteras
 in urbe remanere: alteras facere excursiones in Ma-
 cedo=

cedoniam. Verum de eo multò ibi copiosius, quàm
 hic, disputatur. Καὶ ποῦ μὲν.) Postquàm sen-
 tentiam suam dixit de ope bipartitò ferenda: uenit
 iā πρὸς τὸ δ' ὡς τὸ κεφάλαιον: ad partem
 eā status negotialis, quæ est facultatis. Probat enim,
 posse milites ali. Nam esse pecuniam: si theatralis
 ad militarem usum transferatur. Hic locus rectè su-
 perioribus subiungitur. Posteaquam enim Atheni-
 ensibus ex uoluntatem huius belli gerendi attulit: et
 rationem, quemadmodum geri deberet, explicauit:
 proximum erat ostendere, posse sustentari eas, quæ
 opus essent, copias. Et hoc est præceptum apud Her-
 mogenem τακτικόν: τὸ παρακλητικώτερον
 τὸ ἐξ ἑκὸς κεφαλῆς, τελευτᾶν οὐκ ἔχον: ita
 partes ponere, ut una ex alia nata aptaq; uideatur.
 Est autem propositio huius loci. Militi stipendium
 suppetit. Vnde? si ei theatralis pecunia detur. Cur
 danda sit, duæ præcipuè ponuntur causæ. Vna ἐκ
 τῶν συντίων ἐπομύων, ex consequentibus cons-
 trarijs. Si hæc pecunia militibus dabitur: non opus
 erit alia: si non dabitur: conferre opus erit. Altera
 item ex consequenti. Fruimini theatrali pecunia?
 Suscipite igitur etiam labores. Turpe, cum nihil la-
 borare uelit, illam accipere. τὸ πῶν δ' ὅτι ἢ ὡς
 φέλλαι ἰδίον ἐπομύον, δ' τῆς ἀεγυίας. Senten-
 tiæ huius loci sunt fortè decem: quas suis locis anno-
 tabo.

Præceptum
 collocationis.

tabo. Καὶ πρὸς μὲν.) Prima sententia est μετὰ
 βατικῇ. Concludit superiorem de bipartita ope di-
 sputationem: et ad caput facultatis transit. γινώσκω.) Verbum consultationis, uerbum senato-
 rium: ut et superius φημί. Dixit etiam ἢ γῶμαι.
 Sed γινώσκω et φανῶ sunt uerba ἀποφαν-
 τικὰ καὶ ἀξιωματικὰ: disertè quidpiam et cum
 dignitate affirmant. ἢ γῶμαι autem est ὑποδοχὴ
 καὶ ἀπορητικόν: habet dubitationem hæsita-
 tionemq;. χρημάτων πρὸς.) significat facul-
 tatem pecuniariā: quam Aristoteles lib. primo rhe-
 toricorum τὰς πρὸς nominat: eamq; primo loco
 inter ea, de quibus homines deliberant, ponit. Om-
 nino enim quinque de rebus omnem consultationē in-
 stitui tradit: de pecunijs, de bello et pace, de agricul-
 tura, de rebus exportandis, et importandis: de legi-
 latione. De bello gerendo Demosthenes multa dixit: quid
 utile sit et necessariū: et quomodo administrandū.
 Differit igitur iam de facultate rei pecuniariæ: quæ
 nisi esset, oratio omnis superior uana fuisset. Tolli-
 tur enim deliberatio, si res aut prorsus non potest,
 aut difficulter fieri. Εἰ μὲν αὖ δὲς Ἀθηναῖοι.)
 Altera sententia, quæ continet δὲ κεφάλαιον τοῦ
 δυνάσθαι: habetis pecuniam pro militibus. Vnde
 uerò illam habeant, non dicit: primum ne nominan-
 da ea pecunia, offendant aures populi, quem inuitissi-

num sciebat illam dimittere: deinde nemo tam impetratus erat: quin, qua de pecunia orator loqueretur, intelligeret. Oportet oratorem, ut docet Aristoteles, scire, quas habeat respub. pecunias: ut, si quid desit, addatur. Item reipub. sumptus, ut si quis superuacaneus, dematur. Εσιμ.) Επαναληψις ὡς ἀποδοξας Βεβαιώσεις: de qua Hermog. in methodo δ' ἐν νότῳ. Est resumptio uerbi, facta ideo, ut orator suam prudentiam, et amorem in patriam asseueret atq; commendet. Vos habetis pecuniam militarem: ego scio, negare non potestis: hanc, communi utilitati ut seruiat, debetis concedere. ὅσα.) πρόσληψις τοῦ πελίκου καὶ σύγκρισις: magnitudinem pecuniae comparatiuncula indicat. εργατικὰ.) occupationis causa positum, ne dicant. Habemus quidem pecunias, sed ipsis ea nobis necessariae sunt: nec exercitui dare possumus. Imò, inquit orator, pecunias habetis ad militem alendum. Tria igitur in hoc loco sunt: δ' γενικὸν πρᾶγμα, est uobis pecunia: ἢ ποσότης, plurima: καὶ εἰδικὸν πρᾶγμα, δηλῶς, eaq; militaris. ταῦτα δὲ.) tertia, ἢ ὡς τὴν ἐμνήσιν, reprehensio uitiosae consuetudinis. Hanc autem uos ad libidinem uestram accipitis.

ὡς βάλειν.) ἀνευ πραγμάτων, εἰς τὰς ἐορτὰς. ὑποσιωπήσει, rem ingratam lenit.

λαμβάνετε.) διανέμετε, διασπάζετε,
αὐτὰ

ἀναλίσκετε. Εἰ μὲν ὅν.) Quarta, ἡ ἀξίωσις, ἡ προφορὴ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος δ' ἐπαυνετόν. Restituite eam militibus. Addita est ratio ex contrarijs consequentibus: ita nulla opus erit alia pecunia. Si non restituetis, opus erit. Verum ipse una comprehensione utrunq; complexus est, et postulationem, et rationem: idq; ὑποθετικῶν ῥήματι, forma conditionali. Τοῖς στρατευομένοις.) urbanum militem significat. Si enim dixisset, τοῖς στρατιώταις: τοὺς μισθοφόρους, ut historici: τὰ ξενικά κ' τοὺς ξένους, ut Demosthenes uocat: significasset. ἀποδώσετε.) Ergo tenebant id, quod suum non erat. ἀποδίδομεν enim id, quod nostrum nō est: δίδομεν, quod iuris est possessionisq; nostrae. Hinc Demosthenes uolebat: ut Philippus insulam Halonesum Atheniensibus ἀποδοίη, non δίδοι. Eam enim non Philippi, sed Atheniensium esse: ideo debere eos eam ἀπαιτεῖν κ' ἀπολαμβάνειν, non αἰτεῖν κ' λαμβάνειν. Hoc enim donationis et munificentiae: illud antiqui iuris atq; possessionis. Μᾶλλον.) ἐπ' ἀνόρθωσις τῶν ῥήματων. Facile apparet idea huius loci. Omnia sunt breuia, simplicia, aperta, et uerborum quotidianorum. Est tamen etiam hic acumen et subtilitas Attica: ut in ista uerborum distinctione, προσδεῖ, et ὕδρι. Deinde in alijs duobus uerbis, γράφειν,

φειν, εἰς ἡγεμονίαι. Et illa superior uerbi resum-
 ptio grauitatem habet. ὅτι δ' εἶ.) ἐν δὲ εἰς signifi-
 cat, prorsus non habere: προσδ' εἶς, habere partē,
 sed adhuc alia quapiam ad perfectionem indigere.
 Hoc χῆμα, προσδ' εἶς εἰς ὅτι δ' εἶς, πᾶσι τοῖς in me-
 thodo δ' εἰνότητος & appellatur, id est, πᾶσι χῆμα-
 σις: cūm idem uerbum alia syllaba assumpta, aliud
 etiam significat. τί δ' εἶς.) Quinta, ἡ προκατα-
 ληψις, occupatio. Quia enim in disputationem in-
 uidiosam, periculosamq; orator descenderat: propte-
 rea quòd capite sancitum esset: si quis quicquam hīc
 nouare studeret: tempore sese recipit, ne nimium pro-
 grediatur: & duorum uerborum distinctione eua-
 dit. Non, inquit, ea de re legem ferri uolo: sed tan-
 tum, quid mihi uideatur, dico. Proponitur autem ἡ
 ὑποφορὰ ἐρωτήσεως. Fers ergo legem? μὴ
 οἶμαι,) ἡ ὕψασις καὶ ἄρνησις: non fero legem. Sed
 ὁρκῶ conformatur: de quo ὅτι τῇ ἀφελείᾳ καὶ τῇ
 μεθόδῳ δι' εἰνότητος &. ἐγὼ μὲν γὰρ) ἡ
 λύσις καὶ διὰ κρισιν. Videtur hīc esse ἀφέ-
 λεια, simplicitas: cūm tamen sit summa εἰνότης,
 calliditas. Ea fit præcipuè collocatione. Non enim
 dicit: ego dico hac pecunia militem alendum esse. Ne-
 cesse enim est militem hoc tempore habere: decet, qui
 pecuniam accipiunt, ut ijdem labores subeant: alio-
 qui opus erit conferre. Non sic. Hoc enim esset ἀγῶ

ὡς αὖτε, contendere. Sed primum dubitanter affir-
 mat: deinde primum ponit unam rationem: deinde
 propositionem interponit: postremò duas rationes
 subiungit. Milite opus esse puto: et hanc pecuniã eẽ
 dandam esse: & qui frui pecunia uelint, etiam peri-
 cula subire debere, quod uos iam nõ facitis: ideo con-
 ferre oportebit. Ita propositionem inter rationes
 abscondit: easq; sine ullis particulis causã significã-
 tibus proferens: καὶ προσύναψιν καὶ ὡς σύνα-
 ψιν cum propositione confundit: nisi quòd postre-
 mã, de pecuniæ collatione, scorsim καὶ χωρισμὸν,
 cum particula συλλογισικῇ, ἀλλ, collocat. στρα-
 τιώτας.) prima ratio, τὸ ἀναγκαῖον. καὶ
 ταῦτ' εἶν.) ἡ πρότασις. καὶ μία.) altera
 ratio, ex pari consequenti. Particula etiam καὶ hoc
 loco facit remissam orationem. σύνταξιν.) id
 est, μίαν χώραν, ἣν γυνῶ, μίαν συζυγίαν
 utrunq; , & accipere, & laborare, eodem loco, &
 cõiugata esse debere. Extat oratio Demosthenis πε-
 ρὶ σωτηρίας: de ueteri disciplina reuocanda: de
 cõstituenda republica: de pecunia theatralli in locum
 antiquum restituenda: de officijs à singulis ciuibus
 praestandis. Ibi orator dicit: Hortor, ut uos conside-
 retis: & cum uestris animis reputetis: istam pecuni-
 am, de qua deliberationem instituistis, paruam esse:
 consuetudinem uerò, quæ inde in rempub. introdu-
 citur,

eltur magnam. Si igitur etiam officium uestrum fa-
 cere, non solum pecuniam accipere, decernetis: non
 modo non nocebitis, sed maximè etiam iuuabitis et
 tempus. et uosmetipsos. et c. ὑμεῖς δὲ.) Sexta
 sententia, ἐπ' ἀνάλυσις καὶ τοῦναντίου, καὶ
 ἀποσοφῶν, τῆς ὠντιμίας: quæ hîc etiam,
 ut antea, modesta est. ὅτω πως.) μόριον δει-
 κτικὸν τῆς ἀργίας: particula, qua pigritia quasi
 manibus monstratur. Aut significat prorsus, omni-
 no, planè. Homerus dicit αὐτως. φαῖης κερζα-
 κού τινά ἔμμεναι, ἄφρονά δ' αὐτως. Ulys-
 ses, cum ad dicendū surgit: principiò, oculis demis-
 sis, tacitus, atq; immotus stat: ita ut diceret eum ira-
 cundum hominem, et desipientem prorsus. Postea
 instar hybernæ niuis uerba fundit. αὐτοπραγ-
 μάτωρ.) ὧρ δὲ, ποιῶν τὸ. εἰς τὰς ἐορτάς.)
 Apertius dicit, quæ sit illa pecunia, quæ militibus de-
 beatur. Chares dux Atheniensium uoluptatibus de-
 ditus, piger, in exercitu psaltrias et mimas circum-
 ducens: pecuniarum, quibus bellum gerendum erat,
 partim in illum luxum insumebat: partim Athenis
 psephismatum scriptoribus et oratoribus dabat.
 Neq; id populus unquam agrè tulit: quippe qui to-
 tus similem degeret uitam: plusq; in comessatio-
 nes et epulas publicas, quàm pro communi salute,
 expenderet. Vide Athenæum in Diognosiphist. li-

ὅτω πως.

Chares.

bro duodecimo. *Εσι δὲ.*) Septima, scilicet ἐκ
 πληξίς ἐκ τοῦ φόβου ἀνάγκης. Non re ue
 ra uult tributum pendere: sed maiore metu proposito,
 postulatū suū de theatraī pecunia obtinere. Et
 hæc est tertia causa: quam ob rem eam concedere de
 beant militātibz. *Οἶμα.*) Temperat tamen
 illam necessitatē conferendi, ἐπὶ τῷ εἶναι τὸ ἀπο
 ρητικὸν ῥήματι, *οἶμα.* *Δεῖ δὲ.*) Octava,
 συμπερασμάτιον δὲ γνώμης τὸ ἀναγκά
 ζον σημαίνουσας. Agite, ut libet: certè tamen opus
 est pecunia. *ἀνευ τούτων.*) Τὰ ῥήματα δὲ
 πάντων τῶν πρακτέων αἰτίον σωεργού: δὲ
 δίχα μηδ' ἐν δὲ πρακτέῳ ἀξιόλογον δυνά
 τει. *λέγουσι.*) Nona, πρόληψις ἠθικὴ. Si
 qua facilius pecuniæ faciendæ ratio ab alijs monstra
 ri potest: non ueto, quin ea utamini. *Καὶ ἔως.*)
 Postrema sententia, προφορὰ ὑποφωνηματικὴ.
 Quicquid agere uultis, ita agite: ut modò reipub.
 consulatur: dum est tempus opportunum. Ita iste lo
 cus breuiter absolutus est. Non enim uideri uult ora
 tor Eubulo aduersari: sed necessitate rerum urgeri.
Αξίον δὲ συνυμνεῖν.) Transit iam ab Athe
 niensium facultate pecuniaria, ad Philippi poten
 tiam diminuendam, κατ' ἀντίθετον. Non enim
 tantum, quid nos possimus, in suadendo bello uiden
 dum: sed hostiles etiam uires, quantæ sint, conside
 randæ.

randa. Quæ causa est, cur hic locus rectè superiori
 attexatur. Diceret igitur aduersarius: ne laceſſamus
 Philippum. Est enim $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Refert ora-
 tor $\kappa\alpha\tau'\epsilon\upsilon\sigma\alpha\sigma\iota\mu$: non est $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Vi-
 dendæ igitur ſententiæ huius loci: & quomodo Phi-
 lippi potentia deſtruatur. Tantiùm enim ſerè hoc lo-
 co orator eſt $\delta\iota\delta\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omicron\varsigma$. Quanquam motus eti-
 am hîc eſt: quum Philippus in contemptiõnem addu-
 citur. In Olynth. 2. iſta copioſius. $\text{Αξιοῦ.}) \text{Εν-}$
 $\text{νοια μετὰ βάνουσα πρὸς τὸ τὴν τῷ Φιλίππῳ}$
 ἰχὺν καθελεῖν. Eſt πρότασις γενικὴ: uidea-
 mus res Philippi. Nondum enim ibi dicit, eas malo
 loco eſſe: ſed iam dicturus eſt. $\text{ὅτε γὰρ.}) \text{ἢ εἰδὼ}$
 $\text{ποίητος πρότασις ἀρνητικὴ, καὶ πρόληψις.}$
 Et ſi uidetur potentiſſimus eſſe: tamen non ita potens
 eſt Philippus. $\text{ἀκριβῶς.})$ accuratè, ὡς τὸ ἀ-
 κρὸ βάνωρ. $\text{ὅδ' ὡς αὖ καλῶς α.})$ Negatio
 aliquando par eſt affirmatiõni: nōnunquam minus
 aut magis ſignificans. Par, cūm nolumus idem uer-
 bum iterare: ut, omnibus alijs hæc res nota, nec mihi
 obſcura. Minus ſignificans, cūm aliquid affirmare
 uerentes, tutò loqui uolumus: ut, amice, non uideris
 mihi uir malus, nec ſtultus. Adimo ei ſtultitiã &
 malitiã: ſed bonitatem & prudentiam, quoniam
 eum hominem non noui, non tribuo. Magis ſignifi-
 cans, cūm rem ſignificatione morali augemus: ut, mi-

Απόφασις.

nimè lætatus est hostis aspectu: id est, ualde est terri-
 tus. Non optimè sese Philippi res habent: id est, ad-
 modum malè sese habent. Consolatur orator ciues
 suos. Vide Hermogenem in methodo διδνότητος.
 Hoc loco est traiectio particulæ αὖ. Coniungenda
 enim cum uerbo ἔχει. Οὐτ' αὖ ἐξήνεγκε.)
 Primum αἰτίου κωλυτικὸν potentia Philippi,
 ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν ἐκβαίνετο: scilicet,
 spes Philippi decepta, inopinata obsidionis huius mo-
 ra. Totus hic locus est σοχασμὸς, nititur conie-
 cturis: et rationes ex loco coniunctorum deprom-
 ptas habet. Itaq; prima ista est fortuna: et κατ' ἐπι-
 σινύναψιν, particula ὅτε, cum ipsa propositio
 ne coniungitur. Tractatur ἀντιθέτω: sperauit, se
 imparatos posse Olynthios subito bello perfundere:
 fefellit eum opinio sua. Εκφέρω πόλεμον, id est,
 ἐνίσταμαι ἢ ἐπιφέρω πόλεμον, suscipio aut in-
 fero bellum. ὡνίθη.) Philippi consilium fictè ab
 oratore expositum. πολέμειν.) Id est, μεκύν-
 νεσθαι τὸν πόλεμον μέλλειν, bellum hoc
 ductum iri, diuturnum fore. ὡς ὤνων,) ὅς ὤν-
 θεσεως, ὅς ὤν φρεσῶς, ὅς ἐφόδου, ut Diodorus
 loqueretur: id est, subito impetu et irruptione. Ita
 contraria uerba sunt hoc loco πολέμειν et ὤν-
 ναι: et ad temporis interuallum referuntur.
 ἁλπιζέ.) ὁνείροπολῶν τὴν ἀνῆλσασιν καὶ τὴν
 ἀνδρα-

αὐτοῖς ἀποδοῖσμον τῶν ολυθίων ὅν τι γινώμεν·
καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἐπηρεάζει. (Philip. 1. αὐτοῖς ἀποδοῖσμον.) ἢ αὐτοῖς ἀρεσὶς celeritate, ἢ universam rerum eversionem significat. Aptè τοῦ ἐπιγνώσεως subiungitur. Vtrunq; enim festinationis, impetus, et violentiæ est. Διὲς ἐνδοξόν.) ἢ πόδι πέτρεα, cōtrarius exitus. Repugnātia sunt, magna sperare, ἢ spe falli. Significatur Olynthiorum potentia, ἢ constantes inimicitie cum Philippo: qui ei fortiter ἢ constanter resistit: ita ut opus sit Philippum προσκαθεζέσθαι προσεδρεύειν.

(ἢ ἐπὶ πόδι.) Sunt enim tria hic ordine posita. 1. ἢ ἐν ἐλπίδι. 2. ἢ πόδι πέτρεα. 3. ἢ ἀλγος, tristitia consecuta. πρῶτον.) Omnia ista sunt simplicia, dilucida, pura, atq; distincta. Particulæ enim ordinis, ἢ eiusmodi distributiones, ad methodum τῆς ἐνκρίσεως pertinent. γεγνηὶς.) Participium causæ efficientis. πρὸς.) εἰς μεγάλῳ αὐτῶν λύπῳ ἐμβάλλει: περιλυποῦν αὐτῶν καθίστησιν. Εἴτα τὰ.) Altera causa φθαρτικὴ, perfidia Thessalorum: hi non iuvabunt amplius Philippum. Hoc tripliciter probat. 1. ἀπὸ τῆς φύσεως. 2. σημείω γενικῷ. 3. σημείοις ἐιδικοῖς. Omnia sunt σοχαστικά καὶ πιθανά. ταῦτα γὰρ.) Hominiū voluntates sunt variæ: ἢ ut variæ sunt: ita non semper levitate de-

lectantur: sed sæpe in constantia rerum susceptarum permanent: sicut Thessalos etiam perpetuò sui studiosos Philippus habuit: nec ab eo, ut Demosthenes fore hinc opinatur, defecerunt. Hoc igitur loco, cum Thessalos à Philippo defecturos demonstrare uult: rationem eius affert non τὴν βέλυσιν, sed τὴν φύσιν. Minimè uerò sæpe cōmutabile αἰτίον τοῦ τιποῦ natura, sicut uoluntas. Neq; solùm in hominibus, sed in ipsis etiam rebus, in ipso solo, & omnibus ijs, quæ Thessalorum sunt, perfidiam innatam & infixam pulchro σχηματισμῷ ostendit. Dicit enim, τὰ τὴν θετῶν: non simpliciter, οἱ θετῶν Ἰαλοί. Ita rebus tribuens, quod hominum est, uehementer, etsi breuiter, τὴν φύσιν proponit.

ἄπισα.) perfidiosa, actiue. Aliquando passiue, ut πρᾶγμα ἄπισον, res incredibilis. δὲ ἄπδ.) Nimirum, sine dubio. Particula, cuius usus est: cum res ita in promptu est, ut disputatione nō egeat: cum quasi testata dicimus. Καὶ ὅτι.) Signum generale, confirmans illam naturalem perfidiam: omnes mortales perpetuæ eorum perfidiæ testes sunt. Est δὲ ὁ ὅριον αἰτία, effectus infinite positus.

ὡς σιν.) Quia Iason Thessalus Medeam deseruit: & Thessali bello Peloponnesiaco ab Atheniensibus ad Lacedæmonios defecerunt, ut est in Thucydide. Hæc fuerunt probationis causa assumpta: fuit
 πρόσλη-

πρόσληψις τῆς φύσεως, τοῖ αἰτιατοῖ, τοῖ
 χρόνῳ, ὅχ ὅτῳ ποδὶβολῆς, ὡς πῶς εὖς γνέκα.
 Si enim natura sunt fallaces: & semper aduersus o=
 mnes dolosè egerunt: uerisimile est, tales quoq; in
 Philippum fore. κομιδῇ.) ἡ πρότασις εἰδῆ=
 κῆ: alienis animis à Philippo sunt Thessali. Hoc tri=
 bus probabit signis aut effectis. 1. Pagasas uolunt re=
 petere. 2. Magnesium muniri prohibuerunt. 3. pri=
 uaturi sunt eum fructu ex portubus & emporijs.
 κομιδῇ admodum aut omnino significat: ut κομῆ=
 δῇ ἡ νῆς, admodum iuuenis, apud Herodianum li=
 bro primo ab initio. ὡς περὶ (ω.) Naturam ex=
 pellas furca, tamen usq; recurret. Vide de Thessalis
 etiam in Olynth. 2. Παγασαῖς.) Ex posteris
 Herculis fuit Aleuas: qui & ipse, & eius posteri, re=
 gnum in Thessalis obtinuerunt. Quos cūm Philip=
 pus eiecisset: Thessali Pagasas & illa uectigalia ei
 concesserunt. Vlpianus. Μαγνησίαν.) Magne=
 siam, & regionem & ciuitatem Thessaliæ: cūm à
 Thessalis defecisset: eis Philippus restituit: et cūm in
 ea castellum ædificare instituisset: uerbo quidem, ne
 rursus deficeret: re autem uera contra Thessalos:
 animaduertentes hoc illi, uetuerunt. Idem. ἡκδ=
 ον.) Ἀναφορὰ δὲ εἰς ἀσφάλειαν. ut ne temerè affir=
 mare, aut mendaciū dicere uideatur: ab alijs hoc ita
 dici ait: et ad rumores aliorum hominum, quos non

nominat, refert. καρπῶδες.) καρπῶμαε τὸς
 λιμνῶες, fructū ex portubus percipio. τὰ γὰρ.)
 Ratio, ὃ τ' θετ' αὐτῶν λογισμός. Οὐ φίλιπ-
 πον.) αὐθροπον ὅν αὐτοῖς προσήκοντα, ἐπὶ
 βελον, ἢ πλεονέκτω. Αὐτὸς δὲ.) Ἡ ἐκβασίς.
 Repetitio propositionis, et cōclusiuncula rei finitæ:
 angustè suppetet ei stipendiū. Est ὠρισμῶν δ' ὡς
 χρεῖσθαι, incōmodū singulare. Τὰ τῆς.) id est, ἡ
 τροφή ἢ τοῖς ξυνοῖς χορηγῆσα. Ἀλλὰ μὲν) ὅ
 φίτον αὐτοῖς ἐμποδισικόν τῆς τοῦ φίλιππου
 σωαμέως, σοχασικόν ἢ αὐτό. Barbari ut credi-
 bile est, inuiti ei seruiunt. Coniecturas duas affert. 1.
 ὅ αἱ φιλελεύθερον, ἢ μῖσος τοῦ δουλείας: ὃ
 φυσικῶς τέτοις ὑπάρχει τοῖς ἔθνεσι. 2. τὸ
 φίλιππος ὕβριν καὶ ὑπερφανίαν: quam pro-
 bat σοχασικῶς ex antecedentibus et consequenti-
 bus. Utitur secundo fortunæ statu Philippus: ergo
 magni sine dubio in eo spiritus: et multa in suos in-
 solentia atq; stultitia. Vnde conficitur uerisimiliter,
 eum esse regnum habiturū non diuturnum. Sed pro-
 batio illa Philippicæ arrogantiae δετικῶς, senten-
 tia generali, proponitur. Ita sunt tria, in quibus est
 ordo naturalis: fortuna prospera, superbia, defectio
 populorum, siue regni amissio. ἅπασι.) κα-
 τὰ τὸν νόμον. παρόντα, καὶ.) De quibus in Diodoro.
 ἡ γὰρ αὐτῶν.) Id est, uerisimile est. Verbis ipsis
 indicatur,

indicatur, genus horum argumentorum esse coniecturale. ἀνέθες τοι.) insueti, insolentes, insoliti servitutis: apud Ciceronem & Salustium. κατὰ ἀκρόαν.) πρὸς τὸ ἐαυτὸν ἀξίαν τινὶ ὑπαλάξαι. Vnde aliquoties arma contra Philippum ceperunt, ut apud historicos est. αὐθροπῳ.) ὁ φίλιππος. Odiosè species loco individui ponitur, omisso etiam articulo ὁ. ὑβρις ἡς.) ebrius flagitiosus, bonorum fortiumq; virorum contemptor, turpissimorum latronum & adulatorum comitatus septus. Vide Olynth. 2. ὡς φασί.) μαρτυρία ἀόριστος, & iterum ἀναφορὰ εἰς τὰς ἄλλας, de qua paulò antea. Ὁ μα.) βεβαίωσις διὰ πίστιν, fidei faciendæ causa cōfirmatio. Vtebantur enim, auctore Hermogene, veteres duplici quadā via ac ratione in narrando: relatione atq; cōfirmatione. Vtrāq; vides hoc loco. εὐπρεπείῃ.) εὐτυχεῖν, sicut Philippus utitur fortuna secunda. Olynth. 2.

πρὸς τὸ ἀξίαν.) Quemadmodum Philippus fuit obses apud Thebanos: & nō modò non est Græcus: neq; ulla ei cognatio cum Græcis intercedit: sed ne quidem est ex ea parte barbariæ, quæ honestè nominari possit: uerùm perditus Macedo. Philip. 3.

ἀφορμὴ.) occasio, causa, incitamentum, irritamentum. Vt in illo: effodiuntur opes, irritamenta malorū: id est, ἐλε γῆς ἀφροσυνῶν τὰ χήματα ὀρύττεται.

οὐτ' ἐτ' ἀφορμὴ. κακῶς φρονεῖν) Quod
 propter ambitionem, dum omnem rerum gestarum
 gloriam sibi tribuit, fortissimos viros repel-
 lit: quod homines iustos & temperantes despicit:
 quod sceleratissimorum familiaritate delectatur.
 Olynth. 2. τοῖς ἀνοήτοις.) Stulto Philippo,
 qui fortunam secundā minimē fert moderatē: quem
 non pudet iactare, se in Atticam inuasurum, cum id
 tamen nondum possit: qui suos assiduis expeditioni-
 bus debilitans, propriæ tantummodò ambitioni ser-
 uit: qui magnitudine rerum gestarum ebrius, nihil
 non, uelut per somnium, sibi promittere audet. Res
 secundæ, ut inquit Salustius, sapientum animos fati-
 gant: nedum ille corruptis moribus moderatum se
 præberet. γίνετ'.) Hanc dicit Hermogenes πε-
 ρὶ οὐλοῦ δίκωλον γνώμην esse, libro quarto,
 de inuentione. Διόπερ.) Non minor est uirtus,
 quàm quærere, parta tueri. Huic sententiæ illa in
 2. Olynth. contraria uidetur. πολλὸν ῥᾶρον, ἔχον-
 τας φυλάττειν, ἢ κτ' ἄλλ', πάντα πέφυκε.
 Sed contraria non est. Natura enim facilius, quod
 iam in manu est, tenetur: quàm illud sumitur, quod
 in ea nondum est. Et uiris bonis, ac diligentibus, dif-
 ficilior est comparatio rerum, q̄ conseruatio. Vnde
 Salustius imperium facile his artibus, quibus initio
 partū est, retineri dicit. Improbi autem, sceleratq̄
 homines

Parta tueri.

homines: ut malis artibus, & contrà, quàm oportebat, rem inuenerunt: ita malis moribus, quemadmodum par est, plerunq; rursus amittunt. Sunt enim alijs odio: fortunaq; prospera stultitiã, insolentiam, profusionem, & similia uitia, in eis parit: quibus rebus aut alios magis offendunt: aut sua bona abliguriunt: aut in rebus suis nullam cautionem adhibent: atq; ita felicitate sua euertuntur. Ita fit, ut uideantur facilius bona sua fuisse consecuti, quàm conseruare potuisse: non ob naturam rei: sed propter eorum animi impotentiam, moresq; corruptos atq; uitiosos. Hac de causa Demosthenes in 2. Olynth. argumentatur, Philippi opes, quòd dolis partæ sint, non fore stabiles, neq; diuturnas. Huc etiam pertinent illa Theognidis. Εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίῃσιν ἢ πλούτῳ ὀπάσσει: Αφραίνων βακίλῳ δὲ δύνανται κατέχειν. Ὡς βριμ, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ: δὲ μέλλει χῶρεν με δὲ μίαν θέμεναι. Sæpè uitiosi homines facile distescunt: quia deus id permittit: et quasi manu sua eis opes dat. Sed eas retinere non possunt. Cùm enim beneficium hoc deo acceptum non ferunt: sed sua industria partum existimant: stultè & insolenter agere incipiunt: quod malum eis diuinitus immittitur. Quo fit, ut mox in pœnis diuinis hæreant: quas ut præcaueant, nec possunt, nec uolunt, operam dare: ideoq;

**Demosthenes
Philosophas-
tus.**

ideoq; sæpenumero paruo momento, & leui causa,
ex summa beatitudine in extremas miserias incidūt.
Exemplo esse unius Dionysius minor potest: qui, cū
in regnum, ut pater eius dicebat, adamante uinctum
successisset: ob ignauiam & furores suos eiectus est:
Corinthiq; literas docēs reliquā aetate priuatus con-
sumpsit. *φυλάξαι.*) Fraude deceptionibusq; singu-
lorū Græcorū Philippus creuit, et id facilē. Singuli
enim ei confidebant: non ita perfidum putabant:
utilitatum Græciæ studiosum existimabant. Patefa-
cta uerò eius improbitate, & priuatae utilitatis stu-
dio: difficilior regnum suum retinebit, quā adeptus
est: nemine uidelicet amplius ei fidem habente. *Olyn.
2. κτήσασθαι.*) *πορίζεσθαι, λαβεῖν, ποδῖ πο-
εῖσθαι:* comparare, acquirere, adipisci. Pulchra fuit
hæc sententia moralis. Fuit enim Demosthenes etiam
Philosophorum disciplina eruditus. Vnde Lucia-
nus de eo scribit: quod Philosophiæ amor uirtutisq;
studium ciuile, non ad Phrynes: sed ad Aristotelis,
Theophrasti, Platonis fores, ipsum duxerit. Cuius
etiam ex epistolis, teste Cicerone, intelligi licet:
quā frequens fuerit Platonis auditor. *Δεῖ τοῖς
νυν.*) *Συμπέρασμα προῤεπιτεκόν, ἐκ τῶν
προγεννομένων ἐπενεχθῆν:* conclusio, habens ad
hortationem, ex superioribus nata. Estq; ἐπ' αὐτοῖς
ὁ πρὸς τὸ προκείμενον, καὶ ἀποστοφῆς
πρὸς

πρὸς τὸς ἀκροαμένους: reditus ad rem propositam, oratione ad auditores conuersa. Habet autem προβολὴν ἐν μεσότητι γνώσεως: est adhortatio sententijs plena, atq; circumducta. Vna enim sententia, est res ipsa, propositio infinita: debetis reip. defensionem suscipere. Altera, ἐπ' ἀνάληψιν τοῦ διωατοῦ κατ' αὐτίθισιν συγκριτικὴ: Philippi enim res malo loco sunt: Vobis autem est iam magna opportunitas. Tertia continet τὸν ῥόπον, rationes reipub. benè gerendæ tres: legationem, urbanam expeditionem, cæterorum Græcorum excitationem. Quarta, δ' ἐκ βυσσοῦ κατ' αὐτίθισιν ἐπ' ὅλῳ: τὴν τοῦ φιλιπποῦ βέλυσιν πολέμιαν. Si Philippo hæc occasio, quæ nobis daretur: quàm cupidè nobis noceret? Proponit Philippi cogitationem hostilem: idq; quod euenturum esset, fictione Atheniensium cunctationi opponit.

τὴν ἀκαρίαν.) Idem tempus prodest, idem tempus nocet. Hæc non pugnant inter se: Fiunt enim κατ' ἄλλο ἐπ' ἄλλο, diuersarum rerum consideratione. prodest Atheniensibus, sed nocet Philippo. Quomodo enim aliter ἢ ἀκαρία esset καρός. Ideo hanc obscuritatē, pronomini b. uocabula distinguens, orator ipse tollit. Καρόν.) id est, ἡμῶν χρησίμῳ εἶν τὸ ἐκείνου ἀκαρία. Sed eleganter τὴν ἀκαρίαν τὸν καρόν opponit ut maneat in quadam

quadam $\pi\theta\eta\chi\eta\sigma\epsilon\iota$, assonantia. De occasione sua
 præ satis multa dixit: eam hîc repetit. $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\varsigma$
 $\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$.) Atticismus: pro eo, quod
 est: $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Res et occasio uos
 ad sese adiuvandū hortantur: ergo sitis eis auxilio:
 et unā cum ipsis rempub. capeßite. $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\upsilon\sigma\iota$
 $\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\iota$.) Cum ad Olynthios confirmandos: tum ad
 cæteros Græcos contra Philippum excitandos: præ
 sertim Thessalos: qui certiores reddendi, uos Olyn=
 thijs opem laturos. Cū enim illi Pagasas repetere de
 creuerint: deq; Magnesia uerba facere: facile à Phi=
 lippi amicitia societateq; abduci poterunt. Olynth.
 2. $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\sigma\iota\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\iota$.) $\delta\iota\zeta\epsilon\rho\chi\omicron\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$ ἀξίως
 τῆς πόλεως, ibidem. Debetis pro gloria maiorum
 uestrorum, et pro urbis maiestate, ipsi militare: non
 alieno et collectitio milite auxilium ferre.

$\pi\rho\phi\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$.) Verū non uerba tantū eis
 nuntiare debent legati uestri: sed rem etiam posse o=
 stendere: uobis scilicet conferendo, exeundo, omnia
 administrando, seriō in hoc bellum incumbentibus.

$\epsilon\iota\phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\omicron$.) Odium Philippo, ut Athenien
 sium urbi infestissimo hosti, conflatur. Est aliqua $\tau\omicron\acute{\alpha}\theta\omicron\upsilon\varsigma$
 significatio hoc loco. $\tau\omicron\iota\epsilon\tilde{\iota}\tau\omicron\upsilon\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu$)
 $\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu\epsilon\tilde{\iota}\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu$ uocat Herodianus. $\pi\rho\delta\sigma\iota\gamma\chi\acute{\omega}\rho\alpha$.)
 prope nostrum agrum, uel in nostro agro:
 sicut iam in Thracia. $\tau\omicron\acute{\omega}\varsigma$.) θαυμασμός αὐ=
 ξήσεως

ἥσως ἐνεκα: si per occasionem posset, quanta
cum uoluptate in nostram ditionem impressionem
faceret? Non est magnus motus in hoc loco: est tamen
aliquis: sed breuis et atticus. Maior is est in 3. & 4.
Philip. ubi hostem reipub. Atheniensi infensissi-
mum Philippum ostendit. Εἶτ' ὁκ.) Εὐθύμης
μα παθντικόν, uehemens & acre: quod habet com-
parationem Philippi & Atheniensium: illius tem-
poris alieni, & horum occasionis: illius uoluntatis
odio ardentis, & horum negligentiae. Sunt contra-
ria, μὴ δύνασθαι, & καὶ ὁρῶν ἔχον: ποιεῖν, &
πάχειν. ἀλλότρια autem, repugnantia: habere ho-
stem acerrimum: & nolle de eo supplicium sumere:
habere facultatem rei gerendae: sed ea non uti. Com-
paratio uerò τοῖς ἴσοις est, à pari: cuius pars prior
habet ὑπόθεσιν, καὶ πλάσιν τοῖς ἐκβεβημένον.
Fingit, quid futurum esset, si Philippus posset. Altera
uerò ὑπὸ τῷ μισῶν ἰσχυρῶν, asperam obiurga-
tionem timiditatis, aut dubitationis, siue desidia. Il-
le, si posset, non parceret nobis: ergo nec nos, qui
possumus, ei parcere conuenit. Est sententia δεινὴ:
quæ fit uehementior ὅτι κατ' ἐρώτησιν ἐλεγε-
κτικῶν: quia interrogatione conformata est ista in-
crepatio: quod est χῆμα τῆς ἰσχυρῆς. Est
item ὁ κατὰ συρροφῶν χῆμα: figura rotunda,
& circumacta, qualis est uortex aquarum. Ideo est

hīc etiam ἡ δεινότης, καὶ ἡ γοργότης, calliditas
 atq; celeritas. Hermogenes ambitus huius lib. 4. de
 inuentione mentionem facit: ubi περιόδοις ὡς Τι-
 μητικῶν, εἰς μονόκωλον εἰς ὑπερβατοχοί-
 νοτεν ἢ esse dicit. Sunt tamē certē duo membra: quo-
 rum unum est, εἴτ' ὅκ αἰχύνεοθε, εἰ μὴ δὲ τῶν
 ταπεινῶν, καὶ ὅν ἔχοντες, τολμήσετε:
 alterum, ὃ παθῇτ' αὖ, εἰ δύναιτ' ἐκείνοι;
 quorum illud χοινοτενές, oblongum: hoc uerò
 paulò maius inciso. Hæc sententia pertinet πρὸς τὸ
 τὸ αὐτὸ ὅτι ἢ αἰχρὸ κεφάλαιον. Turpe enim, ne-
 gligere occasionem rei bene gerendæ: turpe item, ho-
 stem inultum relinquere: ad eiusq; libidinem uexari
 sese pati: atque esse quodammodo, ut in prouerbio
 est, Mysorum prædam. Ideo dicit, ὅκ αἰχύνεοθε
 πᾶσι τ' αὖ.) πᾶσι hīc pati, affligi, malum
 aut damnum accipere, significat: quod etiam πᾶ-
 σιν κακῶς in Philip. 1. εἰ κακοπαθεῖς, atque
 κακῶν περὶ αὐτοῦ, in orat. πῶς σε φάνου dici-
 tur. Sæpe rei bonæ tribuitur, ut εὖ πάσας benefi-
 cium accipere. τὸ μὲν εὖ παθόντα δὲ εἰς μεμνη-
 ῶν τὸ πάντα χρόνον: τὸ δὲ ποιήσαντα εὖ θύ-
 ῶν ἐπιλαβέσθαι: εἰ δὲ τὸ μὲν χρῆσθαι, τὸ δὲ μὴ μι-
 κροψύχως ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου. Beneficij
 accepti meminisse semper decet: dati obliuisci conti-
 νου. Illud enim niri boni: hoc hominis non angustii
 animi.

πᾶσι.

animi. Sic ποδὶ πρᾶπρεσ: δαυμάσια ἡλίκα
 πᾶχευ ἐγαθα, maximis beneficijs affici. Habet
 item significationem rei turpis: unde Demosthenes
 ποδὶ σεφαύς matrem Aeschinis Empusam ait no-
 minatā fuisse, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πᾶχευ.
 Sic pro Milone: facere enim probus adolescens peri-
 culosè, quàm perpeti turpiter, maluit. Et pro ποε-
 εῖν accipitur, ut in illo Luciani de Timone. τί γὰρ
 αὐ καὶ πᾶθος τίς: ὁ πόταν οἱ θεοὶ βιάζονται;
 Quid facerè, cū me dii cogāt? Et ποιόντινα γίγνε-
 σθαι, διατίθειται πὼς τὴν ψυχὴν: animo cōmo-
 ueri, affectu aliquo cōcitari. ut in orat. ποδὶ πρᾶ-
 πρεσβείας, cū Satyrus histrio filias ueteris hospitis
 et amici sui Apollophanis, quæ in captiuis Olyn-
 thijs erāt, à Philippo sibi donari peteret: ut uirgines
 nubiles honestè in matrimoniū collocaret: tanta eo-
 rū, qui aderant, eius facti approbatio et plausus con-
 secutus est: ὥς ἐτ' φίλιππον παθεῖν τι, καὶ δῶ-
 ναι: ut Philippus misericordia, aut affectu laudabi-
 li, cōmotus, eas daret. ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) Postquam
 superiorem locum de Philippi incommodis acriter
 conclusit: quæ cōclusio pertinuit etiā ad cæteras par-
 tes superiores: et postquàm de Philippi uoluntate
 aduersus Athenienses hostili dixit: ordine et rectè
 subiungit istud, quod insequitur: scilicet eum, ubi O-
 lynthum ceperit, bellum in Atticam moturum. Est

autem hic locus partim κατασκευασικός, partim ἀνασκευασικός. Confirmatio μονομερῆς est, unius partis, sed ex contrario. Si Olynthus defensa erit: bellum in Macedoniam transferetur. Si philippus illam expugnarit, in Atticam ueniet. Refutatio uerò τριμερῆς, obiectionum trium: quarum una est, quæ secundo loco est posita: non cupiet in Atticam inuadere. Alia, quæ primo loco: etiamsi cupierit, tamen non poterit. impediatur enim ab alijs Græcis. Tertia, quæ postremo: etiamsi cupierit, & nemine obstante uenerit: tamen sine magno maleficio et damno nostri agri hinc bellum sustinebimus. Sed uideamus locis suis partes singulas.

ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) Ἐπαναλήψις illius capitis, quod antea fuit tractatum: de periculo, quod Atticæ immineat, si Olynthus amittatur. Est resumptio τοῦ ἐκ βλάβης κακῶ. Hæc enim sunt τοῦ χησόμεν, ἢ τοῦ ἀναγκαίου: bona, quæ habemus, conseruare: & mala, quæ nondum ad sunt, uitare. Damni autem & detrimenti: bona præsentia amittere: malisq; quæ adhuc absunt, implicari. Eorum tractatio fit τοῦ ἐκ βλάβης: capite eo, quod est rerum futurarum: bonarum, si negotium suscipiatur: malarum, si negligatur. Nam δὲ ἐκ βλάβης proponitur καὶ ὑποθέσιν ἐφ' ἑκάτορα τὸ ἀποβαλεόντων: fictione siue conditione in utranq; partem.

tem. αἰρεσίς δ' ἔστιν.) Hæc sententia habet διτ-
 τὸν δ' ἐκ βεσπόμνου, κατ' ἐναυτίωσιν ἢ αὐτὴ
 μεταβολῶν: duos contrarios euentus, contrarios
 rum cōmutatione propositos: uos illic, ille hīc. Am-
 bo uerò uno loco sunt coniuncti, σωεῖς, εὐγυμνάσι:
 ὅς αἰρεσίς, infiniè, propositi. Nondum enim di-
 cit, quomodo futurum sit: ut uel ipsi illic, uel ille hīc,
 bellum g. sturi sint. Iam autem utrunq; explicatè, se-
 paratimq; dicet. Figura habet συγχώρησιν ἢ ὑπὸ
 προπλῶ, permissiōnem: utrunq; uobis propositum
 est: eligite, utrum uultis. Ita neminem, nisi semetip-
 sos, accusare poterunt: si non id, quod melius est, ele-
 gerint. χῆν,) Non significat τὸ ἀναγκάειν hoc
 loco, sed τὸ μέλλειν. Iam uobis optio est, utrum uos
 illic, an ille hīc belligeraturus sit. Εὐα μὲν.) Iam
 τὰ ὠρεισμένα ἐκ βεσπόμνου, ἢ κτλ χωρισμόν.
 Eorum est hæc pars prior. αὐτέχνη.) ἔχει δ',
 studiosè ad rem aliquam incumbere: ut ἔχει δ' τῶν
 πραγμάτων. Αὐτέχει δ', tueri, defendere: ut αὐ-
 τέχει δ' τῶν πραγμάτων. Αὐτέχει uerò, dura-
 re, persistere: ὅς absolutè ponitur. Vtrunq; posteri-
 us aliò refertur. Ο μὲν φίλιππος ἔχει τῆς
 τὸ Ὀλυθίων πολιορκίας: οἱ δὲ Ὀλύνθιοι αὐ-
 τέχονται φιλῶντων σωτηρίας: τὰ δ' αὐτῶν
 πράγματα αὐτέχει. πολεμήσετε.) τὸ
 ἐκ βεσπόμνου. τὴν ἐκείνου.) Duæ utilitates:

hostilem agrum depopulari, domi pace frui: Quam
 rum hæc est præsentis boni conseruatio: illa absen-
 tis boni cōsecutio. Vide Hermogenem de statu nego-
 tiali. κακῶς ποιήσετε.) κακῶς ποιῶ, affli-
 go, uexo. κακῶς πράττω, infelix sum. Contraria
 eis sunt, εὖ ποιῶ: εὖ πράττω. τὴν ὑπάρ-
 χου (α.ρ.) hoc εἶ ad præcedentia, εἶ ad sequentia
 referri potest. Differentia sunt, ἢ ἐκείνου χώρα,
 ἢ οἰκεία: κακῶς ποιῶν, καὶ ἀδελῶς καρπὸν
 ὄσ. Αὐτὸς ἐκείνα.) pars altera εἶ contraria.

ἐκείνα.) τὰ λβ. τὸ οὐκ ὀλιγὸν πολίσματα
 τα, ἢ αὐτὴν ἢ τὴν οὐκ ὀλιγον. τίς.) ὁ δεινός.
 Vehemens interrogatio pro uniuersali negatione.
 Hic tantum τὸ ἐκβεβηκότων ponitur: mala uerò,
 quæ superioribus bonis opponenda erant, omittuntur:
 sed εἶ suprà de ijs dixit: εἶ mox postea dicet.

Κωλύσεις.) τίς αὐτὸν ἔτι τοῖς δεινέροις μετὰ
 δ' ἀνὰ μένος ἐμβάλλειν, ἢ τὴν χώραν πορθεῖν
 ἐφείξει; ut historici loquuntur. Hactenus illa con-
 firmatio, de eo, quod euenturum sit. Quam partem,
 etsi antea tractarat, tamen repetijt: quòd nemo tam
 bonorum comparandorum spe ad agendum excite-
 tur: quàm periculo amittendarum rerum commo-
 ueatur. Vitio autem pigritiæ uel maximè labora-
 bant Athenienses: eaq; de causa subinde Demosthe-
 nes eos obiurgat: desidiaiq; ubiq; expellere cona-
 tur.

tur. Iam ipsa refutatio: quæ superiorem euentum
 magis cōfirmat: illamq; ἐκπληξιν, territationem,
 facit uehementiorem. Est enim locus hic non modò
 δ'ιδαντικός, sed etiam πᾶσιντικός: in quo me-
 tum ciuibus suis formidinemq; adferre conatur. φο-
 βερὸς uerò hostis & potens, et nocere uolens: quod
 in Philippo utrunq; esse, & idcirco eum in Atticam
 uenturum, probat. Repetam igitur docendi causa
 ordinem sententiarum huius loci: qui ordo talis es-
 set. ἢ πρότερος, succurrendum est Olynthijs. καὶ
 αὐτίκα τὸ ἐκβαλεῖν: alioqui Philippus nos in-
 uadet. Hæc iam habuimus: sequuntur reliqua, quæ
 sunt προληπτικὰ & ἀνασκευαστικὰ: occupa-
 tiones & refutationes eorum, quæ ab aduersarijs re-
 ferri possunt. Obijcerentur. n. hæc. Primū ἢ γὰρ
 σις, negatio: Philippus non cupiet nos aggredi. De-
 inde ἢ αὐτίκα πρὸς αὐτοὺς, quā nominē relationē: etiā si
 uenerit, propter cæteros Græcos nō poterit. Tum
 altera αὐτίκα πρὸς αὐτοὺς, nata ex priorum duarum
 rerum concessione: etiamsi & huc uenire uoluerit,
 & uenire tutò potuerit: tamen in nostris finibus bel-
 lum gerere sine magno incommodo poterimus. Unde
 efficeretur, non esse necesse, opem Olynthijs fer-
 re. Hic esset, ut dixi, partium huius loci ordo, habens
 quandam gradationem. Sed orator τὴν γὰρ αὐτὴν
 inter utranq; αὐτίκα πρὸς αὐτοὺς interiecit, & à prio-

re ἀντιπρᾶξις initium fecit: idq; propter uerbum unum, κωλύσει. Si enim dixisset, δεῦρο βασιλεύει: subiunxisset τὴν γνώσασιν, ἔχῃ βουλήσεως. Quia uerò dixit, κωλύσει: τῇ ἀντιπρᾶξις locum dedit. Solet aliquando γνώσασιν priore loco poni, aliquādo ἡ ἀντιπρᾶξις, pro natura causae, et negotij utilitate. Sed hoc loco τὴν γνώσασιν utrinq; ἀντιπρᾶξις firmavit. Potest tamen etiam primum illud de facultate pro γνώσασιν haberi: alterū de uoluntate, pro ἀντιπρᾶξις. Ita unam γνώσασιν duae sequentur ἀντιπρᾶξεις.

τίς αὐτῶν.) Hoc ἐκ βεβαιότητος est ratio: cur Philippus in Atticam sit uenturus: scilicet ideo, quia poterit: et idcirco poterit, quia nemo obstabit. Nam in huius ἀντιπρᾶξεως refutatione confirmatur ἡ δύναμις, Philippum posse uenire. Ἀντιπρᾶξις fuit, non poterit: ei κατ' γνώσασιν proponitur, poterit, quia non impeditur. Quomodo non impeditur? Quoniam neq; Thebani, neq; Phocenses, neq; quisquā alius officiet. Est κατασκευὴ ἐπαγωγικὴ, ἐκ τῆς τῶν μερῶν ἀφαίρεσεως: cuius priores duae partes sunt ὠρισμένα καὶ τεσκευασμένα, singularium gentium, et probatae: tertia uerò ἀόρις καὶ ἀκατασκευάστος.

Διβαῖσι;) Una pars remotionis, καὶ τὸ ἀντίθετον, inuersione. Thebani adiunabunt eum: tan-

tum

tum abest, ut sint impedituri. Totus locus est ἀγώνικος, asper, impeditus, salebrosus: non habens δὲ ἐξοδόν, expositionem æquabilem. Id fit propter interrogatiunculas ἔρ' responsiunculas, quibus interrumpitur. Μὴ λίσσιν.) προθεραπεία, præmunitio in re odiosa, aut fortè incredibili: qua lenit τὴν τραχύτητα τοῦ τολμήματος, asperitatem sententiæ audacter proferendæ. πικρὸν εἶπερ.) Latine per supinum posterius, acerbum dictu.

σωσεῖσθαι δὲ σιν.) propter ueteres similitudines ἔρ' offensiones ob agri uicinitatem: id est, ὅτι καὶ τὸ δὲ τὴν γεωργίαν ἀψιμαχιῶν, καὶ δὲ πόλεων πολεμικῶν, ἐκαστοτε τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας ἀναξαινομένων, ut Plutarchus ait. Erant item hanc ob causam inter Thebanos ἔρ' Athenienses inimicitia: quod illi bellum cum Phocensibus, Philippo adiuvante, gerebant: hi eosdeme adiuvabant, saluosq; esse cupiebant. Φωκίς.) Alterius partis ἀφαιρέσις, ex repugnātib. ipsi aliorum ope egent: quomodo igitur Philippo resisterent? In Phocide erant uiginti duæ ciuitates, orat: ποδὶ πρᾶπρεσβείας. τὴν οἰκίαν.) Aegρὸ sese tutantur ipsi, toti prælijs fracti, ducibusq; tribus Philomelo, Onomarcho, Phayllo, amissis: quarto, qui superest, Phalæco, contra Philippum et Thebanos non multum proficiente. Vide Diodorum,

itemq; Pausaniam in Phocide. Οἱ οἱ τε οὐτόν.)
 οἷός τε, id est, ὁ δ' αὐατος, ὁ δ' αὐαμυλος. ὑμεῖς.)
 Athenienses etiam sacrilegio delphico sese pollue-
 runt, ope Phocensibus ferenda: ut Iustinus et Diodo-
 rus scribunt. Delphi autem erat una ex ciuitatibus
 Phocidis. ἢ ἄλλῳ.) Tertia remotio, num quis
 alius? infinita, nec probata. Non enim probatione
 opus erat: propterea quod duabus potentioribus gen-
 tibus reiectis: in cæteris infirmioribus non multum
 erat presidij. Peloponnesiacæ porro gentes non ita
 propinquæ: sed et ipsæ bellis intestinis in plures par-
 tes distractæ. Quæ res facilem Philippo ad poten-
 tiam aditum præbuit. Possunt tamen hæc uerba, ἢ
 ἄλλῳ τῷ, cum Phocensibus cōiungi: qui suo mar-
 te se defendere nō possint: nisi aut ab Atheniensibus,
 aut ab alio quopiam, ut à Lacedæmonijs, adiueni-
 tur. Ἀλλ', ὦ ταν.) Post facultatis probationem
 sequitur de uoluntate Philippi. Fuerat γνῶσις ad-
 uersarij, ut antea dixi: Philippum non cupere in
 Atticā uenire. Orator uerò hīc cōtrὰ ostendit, eum
 ualde cupere. Atq; τὴν βῆλκην probat à signo,
 uel dicto Philippi: iactat se uenturum, ergo etiam fa-
 ciet. ἄλλ', ὦ ταν.) ἢ γνῶντία γνῶσις, δ' ἰ' ἐρω-
 τήσεως εἰρωνικῆς: contrarij asseueratio per ironi-
 cam interrogationem: nempe, ὅτι βῆλκεται.
 Ἐτῆς, æqualis, socius, ciuis, ἀπὸ τοῦ ἔθους: in casu
 vocandi,

vocandi, ὥς ἐτα: pro quo ἀττικῶς ὥ ταν: προσ-
 φωνήσας εἰρωνικῇ, ut εἰς Δ, ὥ οὐτ' Θ, in Timoa-
 ne Luciani. Sed ὥ γὰρ ἐ in bonam εἰς malam para-
 tem, ibidem. Cum Demosthenes procul à finibus At-
 ticæ prælium conferendum cum Philippo suaderet:
 Rhocio, ὥ ταν, ἔφη, μὴ πῶς μαχώμεθα, σκοπῶ
 μιν: ἀλλὰ, πῶς νικήσωμεν. ὅτω γὰρ ἔσαι μα-
 κρὰν ὁ πόλεμος. τῶν ἀτοπωτάτων.)
 Refutatio ἀπὸ σημείων, habens σύγκρισιν τοῦ
 ἀττικῶς καὶ τοῦ μακρόν. Si, cum non potest, hoc ia-
 etat: quanto magis, cum poterit, faciet. Est autem ex
 loco repugnantium: quod ipse etiam orator indicat:
 cum dicit, τῶν ἀτοπωτάτων. ἀλλοτρία enim εἰς
 ἀτοπία sunt: aliquid iactare, quando id nondum po-
 tes efficere: idemq; cum facultas data sit, nolle susci-
 pere. Sic inuentio huius argumēti est τοῦ ἀλλοτρίου:
 tractatio uerὸ συγκριτικῇ. ἀνοικαὶν ὀφλισκάν-
 ων.) id est, μὴ δύνασθαι Θ: consequens loco an-
 tecedentis. Pulchra περίοδος ἀντικείμενη, ut
 Aristoteles uocat, ex contrarijs rebus composita.
 contraria sunt, δύνασθαι, μὴ δύνασθαι: ut contra-
 ria, siue differentia, ἐκλαλεῖν, πράττειν. Ανοικ-
 αιν ὀφλισκάνειν, stultè aliquid facere, stultitiæ
 damnari. Sic Philip. 1. ἀέχυναι, ἀνανδρίαν,
 πάντα τὰ ἀέχιστα ὀφλητότατα εἶναι: turpitudi-
 nis, ignavia, omnis dedecoris condemnatum esse. con-
 trarium

Ανοικαὶν ὀφ-
 λισκάνων.

trarium est, καλῶς ποιῶν: quo utimur, cū nō ho-
 norificam alicuius mentionem facimus: cū nō eius in-
 stituta laudamus: cū ea deum fortunare precamur:
 ut mox, de diuitibus loquēs hominibus, faciet Demo-
 sthenes. Vtraq; autem formula κατ' ἐπεμβολῶν
 serē solet ὑπὸ κριτικῶς interponi: hoc est, quando
 orator aliqua de re, uel laudandi, uel uituperandi
 causa, suum fert iudicium. In duabus istis refutatio-
 nulis: quæ asperitate δ' α' λογιῶν constiterunt: ha-
 bemus exemplum Hermogeneæ γοργότης, ue-
 locitatis: quæ tamen ex alijs etiam ideis aliquid ha-
 bet. Sententiæ non prorsus ἀφελείς simplices: sed,
 ut in uera idea, ὅτι δ' ἀθέτοι, motu incitata: εὐσφο-
 ραί, uehementes: quia ἐλεγκτικαί, καὶ τῶν
 αὐτιλεγόντων ἐπιτιμητικαί: quibus aduer-
 sarij reprehenduntur et conuincuntur. Cætera serē
 γοργά. Methodus enim uelocis idea, τὸ ταῖς ἀ-
 παντήσεσι ταχείαις καὶ βραχείαις χρῆσθαι,
 ταῖς τε αὐτιθέτεσι ὥσ' αὐτως: uti breuibus ob-
 iectionibus atq; responsionibus. Figura ἐρωτημα-
 τικὴ, habens interrogationes et responsiones: item
 κατ' ἀποστροφῶν, ut ὦ ταύ: et καὶ συστροφῶν,
 de qua antea. Tractatur etiam τῆς εἰρωνείας: quæ est
 τῆς ἀληθείας ἢ βαρυτητος, itemq; τῆς ἀ-
 κμῆς: pertinet ad uerum, graue, neruosum dicendi
 genus. Verba et membra, ut in celeritate, breuia. In
 compo

γοργότης.

compositione pauci uocalium hiatus. Rhythmi in ueloci forma ferè trochaici: sed ut nihil est unius generis in Demosthene: ita hic quoq; alios inuenias pedes. Clausula natura sua in eo genere trochæo constat, ut in ἄλλοις: sed ferè hoc loco spondei sunt. ἐκλαλεῖ.) iactat, effutit. uerbum odiosum. Philip pus est ἀμετροπὴς καὶ ὑψαγόρης, immoderati et superbi sermonis, ut loquitur Homerus.

Ἀλλὰ μὲν.) Tertia ἀφάρεσις, refutatio: qua probatur, bellum in Atticam admittere, detrimentosum esse atq; turpe. Argumentum sumitur ex comparatione rei minoris. Non possumus sine magna iactura bellum extra nostrum agrum gerere. Quantò igitur maiora damna sentiemus: cū id in nostro territorio gerendum fuerit? Habet autem huius ἀντιπαρασέσεως ἀνὰ σκευὴν partes quatuor: atq; tractatur διεξοδικῶς, non amplius διαλογικῶς. Ἀλλὰ μὲν.) Prima pars, ἀόριστος πρότασις duarum rerum differentium: multū interest, hīc an illic bellum geratur. Finita propositio fuisset: malum est, huc transferri bellum: aut, praestat foris, quàm domi, belligerare. Ἀλλὰ μὲν, hic est particula μεταβατική, transitionis ad rem aliam, κατ' αὐξήσιν τοῦ λόγου. ἐνθα δὲ) in Attica. ἐκεῖ.) in Macedonia aut Thracia. Οὐδὲ λόγου.) πεποιθήσις, fiducia in re aperta: et longioris

gioris probationis ἀποδείξις. Οὐκ ἔστι δὲ
 πῆρ' ἂν τὰς δόμοις κατασκευά-
 ζειν: non immorandum in rebus manifestis proban-
 dis. Εἰ γάρ.) Altera pars, ἡ πρότασις τῆς
 συγκρίσεως, ἢ τὰς πόλιν: quæ habet πόλιν
 ἢ αὐξήσει ἐκ τῆς πόλεως. Hic enim
 est τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ αἶτιον: si uos oportet
 ret. Deinde ὁ χρόνος, tantum triginta dies. Deinde
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τόπος: foris bellum gerere.
 Deinde ὁ ὅπος, siue τὸ δυνάμειν: commeatu ex
 uestro agro. Deinde ἡ ποσότης: eo tantum, qui sa-
 tis exercitui esset. Deinde iterum τὸ πρόσωπον,
 nullo inibi hoste uersante. Deinde ἡ ἐκβάσις τῶν
 κακῶν ἢ τὴν σύγκρισιν ἀόριστον: plus noceretur
 aratoribus uestris: quam uos omni superiore bello
 cōsumpsistis. Loquitur de bello Amphipolitano: in
 quod 1200. talenta Athenienses insumpserunt.

ὑμᾶς.) qui parceretis agro uestro. δεῖν
 εἶναι.) At hostis ultrò ueniet. τριάκοντα.) hostis
 tamdiu in nostro agro erit, quandiu poterit, Εξω.)
 In Thracia aut Macedonia: non in Attica. ὅτι
 ἀνάγκη.) At hostis non necessaria solum accipe-
 ret: sed prorsus nihil reliqui nobis faceret. ὅσα.)
 scilicet λαμβάνειν. τῶν ἐκ.) λαμβάνω τὰ
 ἐκ τῶν χωρῶν, potest significare, omnia accipere. Sed
 λαμβάνω τῶν ἐκ τῶν χωρῶν, partem accipio. Μη-
 δὲ

Πενὸς ὄντ' Θ.) participium exceptionis. Etiam si nullus adesset hostis. πῶδ' ὁλ' ἢ ἀπὸ τοῦ μείζονος.

λέγω.) Si uera est lectio: uerbum λέγω maioris rei addendæ, et uehementiæ causa interpositum est. Id est, inquam, addo. οἶμα.) Verbo opinionationis utitur. Difficile enim homini, certam magnitudinem sumptuum bellicorum affirmare: præsertim cum, ut Crobylus apud Plutarchum ait, ὅστις τῆς τεταγμένης οὐ πόλεμ' Θ. πρὸ τοῦ.) πρὸ τούτου, scilicet χρόνου. διεδ' ἀπαύητε.) ἀνελώλατε, impendistis, insumpsisistis. Εἰ δ' ἔτι.) Tertia pars, ἢ ὅτι συγκρίσεως ἀπὸ δόσεως.

ἡξεί.) πολέμιοι ἡξείσιν, ὑπαλλαγή. χρ' νομίσαι.) νομισέον. Ζημιώθησε δ'.) τὸς ὑμῶν γεωργίας. Ὡς ἐκδοσὶ μύνον, scilicet agrorum depopulatio, aut amissio bonorum. πρόσθεν.) Pars quarta, aliorum duorum euentuum ἐπισύνεψις, extra comparationem. ὕβρις.) ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός, αἰσχρολογία, ἢ εἰς τὴν δουλείαν ἀπαγωγή: uexatio corporis, uerbena, abreptio in seruitutem. etc. Phil. 4. αἰσχύνει.) Turpe enim, cum prohibere possis, eὖ pati rem redigi: ut et bona diripiantur: et liberi homines in seruitutem abducantur: iidemq; cogantur omnes in dignitates contumeliasq; perferre. Tria magna mala, ἢ ὅτι χάρας πόρνης, ἢ τοῦ σώματος ὕβρις

βρις, ἢ αἰσχύνῃ ἐκ τῶν λεκῶς δ' ἰωκὺς γ' ἔω
πραγμάτων: quæ maximè quoduis hominum ge-
nus moueant: si eorum contrarijs minus ijdem se pa-
tiantur moueri. ὁ δ' ἐμιάς.) Sophocles in Elea-
tra: Ζῆν' αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυ-
κόσι: benè institutis turpe, uiuere turpiter.

Τοῖς γε.) Particula γε διαφωρίζει τὸ
πρᾶγμα, διασέλλει καὶ εἰς τοιαύτας: rem decla-
rat, distinguit ab alijs, et certam speciem constituit.
Τοῖς γε σώφροσι: non autem τοῖς ἀνοήτοις, ἢ τοῖς
δούλοις, οἷς αἰσχροὶ καὶ μόνον φοβερά.

σώφροσι.) prudentibus hominibus quales nu-
merabantur Athenienses. Σώφρων prudens, ἀπὸ
τοῦ σώζειν τὴν φρενᾶ: et pro temperante, unde
ἢ σωφροσύνη. Propositio huius comparationis co-
piosior fuit, quàm redditio: sed breuitatem reddi-
tionis orator τὴν κατὰ χωρισμὸν προδήκην τὴν
ἐκ βελονῶν compensauit. πάντα δὲ ταῦτα
τα.) Absoluta tota confirmatione: sequitur ea pars,
quæ in quaq; oratione extrema esse consuevit, ipsa
peroratio: quæ eiusdem ferè magnitudinis cum exor-
dio est. Quia enim cætera omnia breuia fuerunt: id-
circo nec principium, nec ipsius causæ terminum,
longiora esse conueniebat. Vt autem tota causa sua-
sionem rei suscipiendæ continet: ita etiam epilogus
iste est προτεπτικός. Eius partes sunt quatuor

una, propositionis repetitio: altera, cohortatio generum hominum: tertia, causa finalis: postrema, optatio. *πάντα δὲ ταῦτα.*) Olynthios constanter Philippo repugnatu-
 ros: bello hoc nostram libertatem & salutem agi: nunc esse occasionem Philippum vindicandi, & otium decusq; recuperandi: eum non esse invictum. &c. Loco huius enumerationis utitur *ὅτι γενικῶς μορίω*, hæc omnia. Rarò enim suaseri *ἢ ἀπαρχήμους* necessaria: propterea quòd eius causæ non ita sint, ut in iudicijs sit, multiplices atq; impeditæ. *σωιδόντας.*) animadvertentes, perpendentes, cum animo suo uolentes, ut Salustius loquitur. Iubet eos diligenter ista considerare, atq; salutem communi providere. *προνοίας* enim, ut Sophocles ait, *ἔσθ' ἢ ἀνθρώποις ἔφ' ἢ κέρδι* & *λαβεῖν ἄμεινον*, ἔσθ' ἢ νῦν ὁφού. Oportet in tantis rebus νοῆσαι ἅμα πρόσω & ὀπίσω, ut Homerus loquitur. *Βοηθεῖν.*) τοῖς Ὀλυθηίοις. Sed non nominat eos, ut nec à principio: ne magis eorum incolumitati, quàm salutem publicam, consulere uideatur. *ἀπωθεῖν.*) detrudere, uel & quouis modo. Translatum à corporibus, & fortè à luctantibus. *Ἐξελάειν γνῶν δὲ κύνας κήρεσι φορέτης.* Homerus. *ἔκτισε.*) in Thraciam & Macedoniam. Repetit unum præcipuum *ἡσυχία*, scilicet utilitatis: ut patria sit in quiete
 r atq;

atq; pace. Epilogus enim semper ἐκ τῶν ἰσχυρῶν
 συναπτικῶν sumendus: id est, ex rationibus firmis,
 et causis continentibus. Hæc fuit ἡ προῖάσας
 ἐπὶ παντὶ ἀληθείᾳ καὶ προῖοπλῶ. τὸς μὲν ἐν-
 πόρους.) Ο μερισμὸς τῶν προσώπων: ὅτι ἡ τοῖ
 ἐκάστοις ποιητὲς δὴ λωσις. Ponit distribu-
 tionem trium generū cuium: singulisq; officium suum
 attribuit. Simul etiam τὰ τε λικὰ αἰτία κατ' αἰ-
 πόλοσιν ἐκάστω, redditionem causæ finalis singu-
 lorum, adiungit. Pertinent hæc ad locum rerum dif-
 ferentium et propriarum: est διαστολὴ τῶν δια-
 φόρων πραγμάτων, τῆ τοῖ ἐκάστου ἰδιότητι
 γινώσκῃ. ἐν πόροις.) πολυσίους, τὸς τὰς
 ὁσίας ἔχοντας. Philip. 4. ὑπὲρ τῶν πολλῶν.)
 δύο κακῶν προκειμένων, αἰρετέον τὸ ἥττορ.
 In duobus malis cum fugiendū maius sit, Leuius est
 eligendum. Cicero epist. ad Octaviū. ὧν.) pro
 α. Vt enim apud Latinos aliquando antecedens po-
 nitur in eodem cum relatiuo casu: ut, urbem quam
 statuo, uestra est: ita sæpenumero apud grecos rela-
 tiuum imitatur casum antecedentis: ut, ὑπὲρ πολ-
 λῶν, ὧν ἔχω, μικρὰ ἀναλίσκω: ἡρώμαε, οἷς
 ἔχω, βιβλίοις. Neq; enim cum genitiuo, neq; cum
 datiuo, uerbum ἔχω per se construitur, sed cum ac-
 cusatiuo. Quod uerò cum alijs nō nunquam casibus,
 uel ipsum, uel alia uerba, inueniuntur: καὶ συμβε-
 βηκός

ἀπὸ τῆς πίστεως

Βικὸς fit, ob confociationem scilicet aliorum ca-
 suum. καλῶς ποιοῦντες.) De hoc antea di-
 ctum est. Bonum ἄνθρωπος oratoris: non inuidet locu-
 pletibus, nec eos insectatur: sed laudat, et benè eue-
 nire illis diuitias honestè comparatas precatur. Ideo
 hoc occupationis causa interiectum. Eadem formu-
 la est in Philip. 4. ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα πολλὰ
 ἀπεποιεκε τὰ λοιπὰ: fortuna, cui equidem
 gratia habenda, facultates reipub. auxit. Et ibidem
 etiam separatim posita: οἱ γὰρ εὐποροὶ πάντες
 ἔρχονται μετέχοντες τούτου, καὶ καλῶς ποιοῦ-
 σι: diuites omnes eius rei participes fiunt, et rectè.
 Cicero solet dicere: quem honoris causa nomino: sed
 de absente. Μικρὰ ἀναλίσκοντες.) In singu-
 lis sunt tria: τὸ πρόσωπον, τὸ πρᾶκτέον, τὸ τέλος.
 Hoc loco εἰς πλῆθυσιν, εἰς φέρειν, ἢ ἀδελφὸς
 τῶν λοιπῶν ἀπόλαυσις. Τὰ λοιπὰ. Τὰ κεφα-
 λαία, τὰ ἀρχαῖα, πολλὰ ὄντα. Τὸς δὲ γυν.) Hic
 etiā tria: οἱ νέοι, ἡ στρατεία, ἡ οὖν χώρας φυλα-
 κή. Οἱ γυν ἡλικία, sunt iuvenes robusti, alacres, ad
 militiā apti. Ηλικία enim dicitur εἰς αἰρέτως ὡς ὡ-
 νέων, ut Vlpianus ait. Nam in iuventute possumus
 omnia facere. Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὖ
 καὶ δὲ γερόντων: id est, uis iuuenum, ratioq; ui-
 rum, pietasq; senectæ. Et apud Homerum iliad. 13.
 ἄβας ἄνθρωπος, ὅτι κράτος ἐστὶ μέγιστον. ἔβλω νο-

καὶ τὴν ἡλικίαν. ἐν τῇ τῷ.) ὅτι ἐν τῇ οἰκείᾳ
 Sic olim Germani faciebant: qui publicè maximam
 putabant esse laudem: quàm latissimè à suis finibus
 uacare agros: ut scribit Cæsar lib. 4. de bello Gal-
 lico. φοβεροί.) φόβον ἐμποιοῦντες τοῖς πο-
 λεμίοις, terrorem hostibus inferentes. φύλα-
 κες.) ὑπερασπισαί. ἀκεραΐδ.) ἀπορρήτῃ,
 καὶ οἷον εἰ μὴ λειρομάνης, ut opinor: uel αὖτε
 τῆς κηρὸς ὅσῃς, quæ peste aut morte careat: uel
 μὴ κεραιζομάνης: quod uerbum poetis excinde-
 re significat. ἀκεραΐδ, id est, ἕως ὅστις ἀκέραια
 ἢ παρῖς. Τὸς δὲ λέγοντας.) Et hīc tria: οἱ
 ῥήτορες, τὰ πολιτεύματα, αἱ εὐθύναι ῥα-
 ῖαι. τὸς λέγοντας uocat κατ' ὄχλῳ τὸς
 συμβουλευόντας. Nam οἱ ἐγκωμιάζοντες,
 καὶ οἱ κατήγοροὶ ἢ ἀπολογέμενοι, non
 ita possunt, etiam si peccent, reip. nocere, ut οἱ συμ-
 βουλευόντες. Hi enim in publicis, illi uerò in pri-
 uatis rebus uersantur. τὰ πεπολιτευμένων.)
 τῶν κοινῶν πεπραγμένων καὶ διακεχει-
 σμένων. εὐθύναι.) sunt rationes, rerum in re-
 pub. gestarum reddendæ: contra eos, qui aut remp.
 malè geßisse, aut legationem non fideliter obiisse pu-
 tantur: quas ab unoquoq; licebat institui apud quæ-
 stores ærarios, qui λογισαὶ nominabantur. Erant
 itε εὐθύναι, ut Suidas scribit, magistratus Athenis

Εὐθύναι.

uirorum

uirorum decem: ad quos, qui aliquam rem publicè
curassent, rationes referebant. ὥς ὁποῖ' ἀτ' ἂν
αὖ.) ἐκπλῆξίς. Terret improbos & mercena-
rios Philippi oratores: cuiusmodi fuerunt Aeschia-
nes, Philocrates, & alij nonnulli. πῶς κ' αὖ.)
Si benè res ceciderit, bona eorum consilia: sin malè,
improba fuisse existimabitis. Atqui optimum saepe
bonus uir dat consilium: id tamen non bonum ha-
bet exitum. Et ipse orator in oratione de corona
se salutariter suasisse: quantum humano consilio
prouideri potuerit, affirmat: sed fortunam sibi ad-
uersatam fuisse. Ideo iniquum est, oratorum consi-
lia ex euentu uelle ponderare. Verùm Demosthe-
nes proditorum, & nummariorum oratorum ter-
ritandorum causa, in hoc loco ita loquitur.

Τοιῶτοι.) ὡς κ' αὖ.) ὡς κ' αὖ.) ὡς κ' αὖ.)
μὲν αὖ.) ὡς κ' αὖ.) ὡς κ' αὖ.) Eadem persona-
rum diuisio est etiam apud Plutarchum. Interro-
gatus enim ab Hyperide Phocio: quando bellum su-
scipiendum Atheniensibus existimaret: cùm, in-
quit, iuuenes uidero seruare uelle ordines, diuites cō-
ferre, oratores à peculatu abstinere. Similis est
illa duodec. Iliad. Aiakis utriusque ad milites ad-
hortatio.

ὦ φίλοι Αργείων, ὅς τ' ἐφοχθ' ὅς τε μεσῆς,
ὅς ε' χερσὶ τῶνδε: ἐπεὶ ὅπω πάντες ὅμοιοι

αὐτοὶ ἐς γὰρ πολέμῳ: νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν

Id est,

Argui, seu quis princeps est, siue secundus,
Siue quis inferior: quia non gradus omnibus idem,
Qui sunt in bello: nunc est labor omnibus æquæ.

Χρησά.) Votum. πάντες εἰνεκα.) pro

pter diuites, iuvenes, oratores,

atq; totam rempu-

blicam.

ΕΡΛ

EPITOME EX DIO-
doro Siculo de statu Græciæ tem-
poribus Demosthenis, con-
fecta à Martino Crus-
sio M.F.

AMYN-
TAS Macedonia rex ab
Illyrijs victus, uectigalisq; factus,
eis filium suum minimum natu Phi-
lippum dedit obsidem. Eum illi
tradiderunt Thebanis: à quibus ad

Philippus ob-
ses Thebis.

patrem Epaminonda educandus erudiendusq; dedu-
ctus fuit. Cum autem Epaminondas magistro quo-
dam Pythagoreo Philosopho uteretur: Philippus
una cū Epaminonda multum in illa disciplina ope-
ra studijq; posuit. Quare factum est: cum uterq; in-
genio bono, multoq; labore esset: ut utriusq; uirtus
existeret præclara. Itaq; ut Epaminondas magnis
periculis ac prælijs patriam præter expectationem
effecit Græciæ principem: ita Philippus similiter
ex paruis principijs gloriam est consecutus Epami-
nondæ laude non minorem. Nam Alexander filio-
rum Amyntæ natu maximus, post patris mortem in
regnum successit. Hunc Ptolemæus Alorita interfo-
ciens, ipse id occupauit. Quo item sublato, rex fa-

Etus est Perdiccās: qui magno praelio ab Illyrijs supe-
 ratus occiditur. Ibi Philippus frater ex Thebana
 ciuitate elapsus, regnum patrum recuperat. Olym-
 pias ea erat centesima quinta: prator Athenis Calli-
 medes: consules Romæ C. Genutius Auentinensis,
 L. Aemylius Mamercus II. annus à condita urbe
 Roma trecentessimus nonagesimus secundus: ante
 Christi diem natalem trecentessimus quinquagesi-
 mus circiter nonus. Tum igitur Philippus redijt in
 regnum, & quidem afflictum. In superiore enim pu-
 gna ceciderāt amplius quatuor millia Macedonum:
 ceteri omnes animis erant perculsi. Macedoniam ue-
 xabant Pæones uicini: manus Illyrij cogeabant. Qui-
 dā porrò Pausanias ex regia familia, ope regis Thra-
 ciæ regnum recipere conabatur. Athenienses à Phi-
 lippo alieni, regem constituere uolebant Argæum
 duce Mantia: qui habebat exercitum trium armato-
 rum millium, classēq; haud contemnendam. Con-
 trā Macedones cū ob illam cladem, tum propter
 ingruentium periculorum multitudinem, magno in-
 metu erant. Sed eos cōtinuis concionibus Philippus
 confirmauit: militarem disciplinam restituit ac cor-
 rexit: arma militi suppeditauit: eum in perpetua
 continuit exercitatione: primusq; Macedonicæ pha-
 langis fuit inuentor. Quibus rebus, comitate etiam,
 præmijs, & pollicitationibus, maximam populi
 gratiam

Regnum patri-
 um recuperat.

Industria
 Philippi.

gratiam conciliauit. Periculis item prudenter occurrit. Amphipolin enim, in qua recipienda omnes nervos contendeant Athenienses, ultrò dimisit liberam. Cum Pæonibus pacem fecit: muneribus partim dandis, partim promittendis. Reditum Pausaniæ, corrumpeus eum pecunijs, à quo reducendus erat, impedivit. Mantias uerò nauigans Methonen, ibi substitit: Argæum cum mercenario milite Aegas misit. **Argæus.** Eum, cum ab oppidanis, ut intromitteretur, obtinere non potuisset: Methonen reuertentem improvise adortus Philippus: magnum eius militum numerum concidit: cæteros in collem quendam compulsos, in deditionem accepit, ac dimisit: receptis, qui ad eos confugerant, exulibus. Ex hac prima pugna non parum animi Macedonibus ad insequentia prælia accessit. Quo etiam tempore Thasij Crenidas ædificaverunt: quas postea numero civium Philippus auxit: atq; de nomine suo Philippos appellavit.

PRAETOR ATHENIS EVCHARISTUS, Coss. Romæ Q. Servilius Hala. II. L. Genutius Auentinensis. II. annus ab
V.C. 393. ante Christum. 358.

LEgatos Athenas misit Philippus: per quos populo persuasit, ut pacem faceret: se non amplius sibi
Pax cum Atheniensibus.

us sibi uendicare Amphipolin. Hoc bello liberatus,
 cū audiret Agin regem Pæonū mortuū esse: eos ag-
 gressus, uictos Macedonib. parēre cogit. Deinde in
 Illyriam copias ducit peditū non minus decē milliū,
 et sexcentorum equitum. Bardyllis Illyriorum rex
 missis legatis, pacem facere cupiebat: sed ea cōditio-
 ne, ut quibus urbibus utriq; tum imperarent, eas re-
 tinerēt. Philippus pacem se uelle ostendebat: sed ita,
 si omnibus Macedonicis ciuitatibus Illyrij exceden-
 rent. Legati re infracta redierunt. Bardyllis enim su-
 perioribus uictorijs elatus: uirtutiq; suorum confi-
 sus: cum decem millibus peditum delectorum, et e-
 quitibus circiter quingentis, occurrit. Cōmisso præ-
 lio, uincuntur Illyrij, cæsis suorum amplius septem
 millibus. Itaq; per legatos pacem à Philippo ea gens
 impetrat: excédendo omnibus Macedonicis ciuitatib.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
 sodotus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus II. C. Li-
 cinius Stolo Caluus. II. annus ab
 V. C. 394. ante Chri-
 stum 357.

Euboica
 seditio. **E**uboenses dissensionibus intestinis laborabant.
 Eorum pars Boeotorum, alteri Atheniensium
 opem implorabant. Multis igitur uelitationibus fa-
 ctis: modò Thebani, modò Athenienses superiores
 erant.

erant: ceterum ad praelium non uenerunt. Insula ci-
uili bello perdita, multisq; utrinq; caesis: uix tandem
incolae damnis suis eruditi, pacem fecerunt. Boeoti
domum reuersi, quiescebant. Ab Atheniensibus cum
Chij, Rhodij, Coi, Byzantij defecissent: bellum or-
tum est, quod sociale nominatum fuit: idq; annos du-
rauit tres. Missi igitur ab Atheniensibus Chares et
Chabrias cum exercitu in Chium: cum auxilia à By-
zantijs, Rhodijs, Cois, et Cariae principe Mausolo
ei insulae missa essent: urbem terra mariq; oppu-
gnabant. Chares ex continenti pugnabat: Chabrias
classe hostes aggressus, succumbebat. Ibi ceterae na-
ues temporis cedentes euaserunt: ipse pro ea, in qua
erat, propugnans: mortem gloriosam turpi fuga
anteponit. Sub idem tempus, post Illyrios uictos:
omnesq; qui usq; ad Lychnitidem paludem habita-
bant, in potestatem reductos: in Macedoniam Philip-
pus reuertitur: pace gloriosa cum Illyrijs facta: lau-
deq; ob fortitudinem illustri apud Macedones par-
ta. Post haec contra Amphipolitanos, à quibus mul-
tum lacebatur, proficiscitur: admotisq; tormen-
tis, et continenter oppugnans, muri partem arietibus
deijcit. Qua parte introrumpens: magno eorum,
qui defendebant, numero occiso: urbe potitus est.
Eos igitur, qui suis rationibus aduersabantur, exter-
minauit: in ceteros humanum sese praebuit. Quae
urbs,

Bellum sociale.

Chabrias
mors.

Amphipolis.

Olynthij.

urbs, quòd opportuno loco aduersus Thraciam, uicinaq; loca, sita esset: multum Philippo ad incrementum regni sui conferebat. Celeriter enim Pylnam fecit suam: & cum Olynthijs societatem fecit: quibus se Potidæam, de qua ciuitate ualde illi laborabant, traditurum promisit. De Olyntho enim, quòd urbs opibus ualens esset: multitudineq; ciuium magno ad bellum gerendum usui: certabant ij, qui dominari cupiebant. Quocirca & Atheniensibus & Philippo in studio erat, adiungere sibi Olynthiorum societatem. Verum Philippus Potidæam expugnat: præsidiumq; Atheniense educit: & humaniter Athenas remittit. Admodum enim uerebatur dignitatem et potentiam eius urbis. Pydnam uerò in seruitutem redactam, Olynthijs dedit: agrum item eius utendum fruendum illis concessit. Deinde uenit Crenidas, quas Philippos nominauit: numeroq; ciuium adauxit. Auri uerò metalla, cum iacerent, ita auxit, ut quotannis ex ijs fructum amplius mille talentorum perciperet. Quare celeriter magna pecunia facta, regnum Macedonicum uehementer amplificauit. Monetam enim cudens, quæ de nomine eius Philipica dicebatur: magnum exterorum militum numerum conduxit: multosq; in Græcia proditores patriæ effecit. Eo tempore in Sicilia Dio Hipparini filius: quem Dionysius minor, ut uirum patriæ liber-

tatis

tatis studiosum, interficere conabatur: Corinthum confugit: copiasq; ad patriam seruitute liberandam colligit.

PRAETOR ATHENIS AGA-

thocles, Coss. Romæ M Fabius Ambustus,

C. Petilius Balbus, annus ab V.C.

395. ante Christum 356.

Dio Syracusas, Dionysio in arcem compulso, occupat: easq; in libertatem restituere conatur. In Græcia Alexander Pheræorum princeps, ab uxore sua Thebe, fratribusq; eius Lycophrone & Tisiphono dolose interficitur. His principio, ut tyranni percussoribus, magni honores habiti. Postea mercenarijs militibus pecunia corruptis, in tyranni locum succedunt: multos aduersantium interficiunt: manuq; facta, ui dominantur. Aleuada igitur, quorum apud Thessalos nomen nobile & clarum erat: tyrannis inimici, cum per se non satis ualerent: Philippum Macedonem sibi adiungunt. Is illos deuiciu: libertateq; ciuitatibus restituta, beneuolentiâ Thessalorum in posteru semper non sibi modò, sed etiam filio Alexandro, conciliatam habuit. Ab hoc tempo

Alexander
Pheræus.

re scriptores quidam, belli sacri, orti ab
occupatione Delphici templi,
initium faciunt.

Olym

OLYMPIAS 108. PRAETOR Athenis Elpinus, Coss. Romæ M. Popilius Lenas, Cn. Manlius Capitolinus imperiosus, annus ab V.C. 396. ante Christum. 355.

Res in bello sociali gesta.

Bello sociali, Atheniensium, & eorum, qui ab eis defecerant, populorum, apparatus erat magni: constituiebantque rem ad nauale deducere praelium. Athenienses igitur, qui Charetem antea cum sexaginta nauibus miserant: alteras sexaginta, ducibus Iphicrate & Timotheo nobilissimis ciuibus, ad illum emiserunt. Contra aduersarij, comparatis centum nauibus, insulas Atheniensium Imbrum & Lemnum populabantur. Samum progressi, agrum uastabant: ciuitatem ipsam terra marique oppugnabant. Multis item alijs insulis, quæ in ditione Atheniensium erant, uexatis: pecunias ad bellum cogeant. Atheniensium ducibus, cum conuenissent, primo in animo erat obsidere Byzantium. Cum autem Chij cum socijs Sami oppugnationem relinquerent: & Byzantijs succurrerent: omnes classes circa Hellespontum conuenerunt. Pugnare uolentibus, magnus uentus obstitit. Chares tamen nihilominus decertare cupiebat. Id cum cæteri duces non permitterent propter magnitudinem tempestatis: ille milites obtestans, collegas proditoris insinulauit: literisque Athenas

Chares.

nas missis, eos de industria occasione pugnandi omisit
 se significavit. Athenienses, iudicio de Iphicrate &
 Timotheo habito, multis talentis mulctarunt: impe-
 riūq; eis abrogarunt. Chares itaq; solus iā classis to-
 tius imperator: cupiens sumptu liberare Athenienses:
 rem periculosam suscipit. Nam cum Artabazus ab
 rege Persarum defecisset: et cum paucis aduersus Sa-
 trapas, qui septuaginta millia militum habebant, di-
 micaturus esset: Chares ad eum sese contulit: atq; in
 toto regio apparatu superando adiutor fuit. Eius
 beneficij non immemor Artabazus, Chareti stipen-
 dij satis ad totum exercitum alendum dedit. Res ea
 primò apud Athenienses laudata. Postea uerò, cum
 rex in literis de Charete quaereretur, sententiam mis-
 tarunt. Sparsus enim fuerat rumor: regem Persa-
 rum promississe hostibus Atheniensium contra eos au-
 xilium trecentarum nauium. Hoc metu populus ter-
 ritus: decreuit cum ijs, qui defecerant, in gratiam re-
 dire. Qui cum ipsi quoq; pacem cuperent: bello so-
 ciali finis factus est. Illo tempore tres reges, quibus
 suspecta erant Philippi incrementa, aduersus eum
 conspirarunt: rex Thraciae, Paeonum, Illyriorum.
 Singuli enim per se parum poterant: praesertim ob
 superiora detrimenta. Coniunctos autem se illi offi-
 cere posse sperabant. Verum dum illi copias cogunt:
 Philippus derrepente adortus, ac percellens, cū Ma-
 cedonis

Artabazus
 potius, quam
 Pharnabazus

cedonibus eos sentire cogit. Hoc item anno Dio, ex arce Syracusana Dionysio in Italiam proficiscente, urbem Syracusas in libertatem vindicat.

PRAETOR ATHENIS CAL-
listratus, Coss. Romæ C. Fabius Ambustus, Cn. Plau-
tius Proculus, annus ab V. C. 397.

ante Christum

354.

Bellum sacrū.

HOc tempore bellum sacrum, quod nouem an-
nos durauit, excitatur à Philomelo Phocensi,
homine improbo & audaci. Nam cum Lacedæmo-
nij à Boeotis Leuctrico prælio superati essent: The-
bani ab eis, quod Cadmeam occupassent, in Amphi-
ctyónico concilio condemnatis, grandem pecuniam
petiuerunt. Fuerunt item Phocenses ab ijsdem iudi-
cibus damnati multis talentis: quod partem magnam
agri sacri Cirrhæi ararent. Quam pecuniam cum
non soluerent: nomen eorum religionum antistites
ad Amphictyonicum conciliū detulerunt: agrumq;
ipsorum postularunt, nisi iudicatum soluissent, deo
consecrari. Poscebant item, ut cæteri, quæ deberent,
dissoluerent: in quorum numero erant Lacedæmo-
nij. Quod si non facerent: communi Græciæ uoce sce-
leratos & hostes iudicandos esse. Decreta itaq; Am-
phictyonum Græcis approbantibus: cum religione
Phocens

Phocensis ager iam obstringendus esset: Philomelus, Philomelus:
 qui autoritate apud suos maximè præstabat: pro
 concione docet, tantam pecuniam exolui non posse.
 Pati uerò agrum fieri sacrum: non solum magnæ
 ignaviæ esse: sed etiam ad euersionem fortunarum
 omnium spectare. Conabatur omnibus modis rem
 iudicatam rescindere: propterea quòd cum paruu-
 lum quiddam de agro aratum fuisset: multa irroga-
 ta esset maxima. Summi etiam uetustissimiq; poetæ
 Homeri testimonio probabat: principatum Delphi
 ci templi antiquitus fuisse penes Phocenses. Home-
 rum enim dicere.

Homerus.

Phocenses Schedius duxere, & Epistrophus àcer:
 Qui Cyparission, & horrentem Pythona colebant.

Quapropter de iure oraculi, ut à maioribus tra-
 dito, contendendū dicebat. Quòd si ad sese belli sum-
 ma deferretur: se hoc institutum ad felicem exitum
 perducturum. Phocenses igitur metu multæ petitæ
 eum summum constituerunt imperatorem: ipse stu-
 diosè, quæ receperat, exequebatur. Primum omni-
 um Spartam proficiscebatur: secretò cum Lacedæ-
 moniorum rege Archidamo de his rebus communi-
 cabat: utrisque in hoc communiter elaborandum es-
 se docebat: ut irrita fieret Amphictyonum senten-
 tia. Nam Lacedæmonios quoq; iniquo iudicio ab il-
 lis oppressos esse. Se igitur Delphos occupaturum:

Templi Del-
phici occupa-
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphicty-
onum antiquaturum. Probat hoc institutum Archia-
damus: uerū palām se modō auxiliaturum recu-
sat: clām in nulla re defuturum, nec pecunia, nec mi-
lite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū
ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum
addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus
mille deligit, quos peltastas nominat. Cū his tem-
plum occupat: Delphos Thracidas, qui nominaban-
tur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Cele-
ros metu perculsos confirmat: non malē eis fore.
Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Phi-
lomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum re-
uertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphi-
ctyonum in columnis scripta excidit: libellos, in qui-
bus nomina condemnatorum erant, perdit: rumo-
rem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq;
quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiori-
bus tradito se contendere: iniquis Amphictyonum
decretis intercedere: leges ueteres Phocensium sal-
uas esse uelle. Boeoti in concione constituunt reli-
gionis defensionem suscipere: militesq; continuo e-
mittunt. Philomelus muro templum circundat: ex-
ercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocen-
sibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quinque
militum conficit. Formidolosus admodum erat iam

aduere

aduersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnaret: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnaq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petitori, maximè utantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nòdum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisse. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq;, postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitatæ essent eos, qui numine quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac re patefacta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adiisse: eosq; quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & estimatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum desiliissent, omnesq; euaniissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam fœminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tutò uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā plerosq; qui iam cōficiuntur, æneos tripodes fieri sole re. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum affortasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginali. Hæc de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus petitus:

potitus: mandabat Pythia, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coegit in tripodem ascendere. Respondit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescens: id in libellis scriptum publice proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaque conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebant augures, Phocenses et Philomelorum rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, et Thebas mittit: itemque ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quod de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, et de pondere numeroque ornamentorum, quicumque posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, et alij nonnulli, Philomelo

auxilia promiserunt. At Locri, & quidam alij, bellum pro religione contra Phocenses pararunt.

PRAETOR ATHENIS DIOTIMUS, Coss. Romæ C. Martius Rutilus, Cn. Manilius Capitolinus imperiosus II. annus

ab V.C. 398. ante

Christum 353.

Philomeli
res gestæ.

Philomelus, providens magnitudinem futuri belli: multos & ex Phocide, & ex alijs locis milites conscribit. Cum pecunia egeret: ab ornamentis sacris abstinuit: ditissimis uerò Delphorum tantum imperavit: quantum satis ad stipendium esset. Exercitu educto, Locros occurrentes ad Phædriadas petras superat. Ea uictoria Phocensibus animus accessit, Locris decessit. Qui cū à Boeotis auxiliū petiissent: hi cū propter religionem deorū: tum, quòd sua permultū interesset, Amphictyonū decreta rata haberi: Thessalos, cæterosq; Amphictyones cōtra Phocenses per legatos excitant. Qui ut auxilia decreuerunt: magna dissensio, & turbatio Græciam incescit. Quidam enim pro religione pugnandum arbitrabantur: alij ad Phocensium societatem inclinabant. A templo Apollinis stabant Boeoti, Locri, Thessali, Perrhæbi, Dores, Dolopes, Athamanes, Achei, Phthiotæ, Magnesij, Aenianes, nonnulliq; alij.

alii. Phocensibus studebant Athenienses, Lacedæmonij, alijq; in Peloponneso populi. In primis uerò Lacedæmonij, et quidam alij, cupide iuuabant his de causis. Leuctrico prælio Thebani uictores, cum Lacedæmonij fracti essent: dicam apud Amphictyones scripserunt Spartanis: quod Phœbidas Spartanus Cadmeam occupasset: litemq; illis aestimarunt talentis quingentis. Cum autem Lacedæmonij iudicatum ad diem in legibus præstitutum non soluissent: iterum eis Thebani dicam impegerunt: ita ut multa fuerit duplicata. Iam lite mille talentis aestimata: Lacedæmonij propter multæ magnitudinem similiter, ut Phocenses, se iniquo iudicio iudicarunt ab Amphictyonibus circumuentos. Bellum igitur soli mouere metuebant: honestius uerò per Phocensium nomen se rem iudicatam rescindere posse existimabant. Itaq; studiosissimi eorum adiutores erant. Cum iam constaret, Boeotos etiam cum magno exercitu in Phocidem uenturos: Philomelus, sesquialtero stipendio promisso, celeriter maximum numerum flagitiosorum hominum, quos compendium in fraudem nefariam illiciebat, confecit. Bonus enim ad eum se nemo conferebat. Necesse iam erat eum sacris pecunijs manus asserre. Profectus autem in Locridem cum peditatu equitatuq; uirorum amplius decem millium: Locros et Boeotos equestri pugna uincit. Dein

Philomeli
interitus.

de ad sex millia Thessalorum & uicinorum sociorum in Locride ad collem Argolā superat. Superueniunt Boeoti cum tredecim millibus: Phocensibus Achai Peloponnesiaci mille quingentos milites auxilio mittunt. Vtrique exercitus in uno loco cōfident. Boeoti aliquot ex mercenarijs Phocensiū, quos inter pabulandum ceperant, iaculis conficiunt. Eodem supplicio Philomelus hostes afficiebat, si quos caperet uiuos. Ea res illos lenius agere in posterum docuit. Post hæc, cum castris motis, per loca aspera, arboribusque plena, utrique proficiscerentur: inter se repente concurrunt. Incepta igitur pugna, Boeoti numero superiores, uicerunt: cumque fuga esset per iniqua loca: magnum Phocensium, mercenariorumque militum, numerum interfecerunt. Ibi fortiter dimicans Philomelus, multis uulneribus acceptis, in locum arduum & præruptum compulsus, desperata salute, cruciatumque metuens, inde se præcipitat, atque interit. Huic collega Onomarchus succedens, cum reliquijs discedit: eosque, qui è fuga reuertebantur, colligit. Cum hæc ageretur: Philippus Macedo Methonen cepit, & diruit: Pagas item in potestatem suam redegit. In Sicilia uero Dio insidijs suorum interfectus est.

PRAE

PRAETOR ATHENIS EVDE-

mus, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus II.

M. Popilius Lenas II. annus ab V.

C. 399. ante Christum

352.

Bœoti, quod putarent interitu Philomeli: quæ
deo hominibusq; poenas dedisset: Phocenses finē
amentiaë facturos: domum redeunt. Illi uerò Del-
phos reuersi: in concione cum socijs de bello delibe-
rant. Boni pacem: improbi uerò, audaces, auariq;
bellum suadebant: quorum sententiam Onomarchus
oratione meditata approbat: non quod publicam
spectaret utilitatem: sed quia grandi pecunia ipse
quoq; ab Amphictyonibus damnatus, nondum solu-
erat. Merito igitur pacis hostis, acta Philomeli de-
fendebat. Imperator factus, militem externū cogit:
supplementum conscribit: omnia ad bellum necessa-
ria comparat. Spem ei magni incrementi & gloriæ
fecerat quoddam somnium. Videbatur enim sibi se-
cundum quietem colossū aeneum, quem in templo
Apollinis Amphictyones dedicarant, suis manibus
altiore facere, multoq; maiorem. Id uerò non ei
amplificationem aut nomen magnum præsignifica-
bat: sed quod mulctam ab Amphictyonibus ob uio-
latam religionem dictam Phocensibus, grauiorem
ipse effecturus esset. Ex ære igitur & ferro arma: ex

Onomarchus.

5 5 argento

argento & auro monetam conficiebat: quam socijs dabat, maximeq; ea principes illorum sibi deuinciebat. Multos item ex aduersarijs aut ad societatem perducebat: aut ad pacem agendam adducebat. Id propter hominum auaritiam facile assequebatur. Itaq; Thessalis quoq; qui dignitate ceteros praecedebant, persuasit, ut quiescerent. Phocenses sibi obstantes interficiebat: bona eorum proscribebat. Deinde in hostium agrum profectus, Thronium capit: Amphissanos, terrore illato, sibi parere cogit: Doricas ciuitates uastat, agrumq; igne populatur: in Boeotia Orchomenum expugnat. Chæroneam obsidere uolens, à Thebanis uincitur, domumq; redit.

Pammenes.

Eodem tempore Thebani Pammenem ducem cum quinque millibus Artabazo auxilio mittunt: qui cum Persicis satrapis bellum gerebat: in quo eum antea Chares adiuuerat. Is Pammenes bis satrapas magnis prælijs uincit: quæ res & ipsi, & patriæ gloriosa fuit. Mirabile enim uidebatur: Boeotos, qui à Thessalis deserti, bello Phocensi impliciti essent: tamen in Asiam auxilia mittere. Dum hæc geruntur: Lacedæmonij uincunt Argiuos ad ciuitatem Orneas: qua etiam expugnata, Spartam redeunt. Atheniensium dux Chares in Hellespontum nauigans, Sestum oppidum capit, iuniores interficit, cæteris seruitutem iniungit. Cum Cersobleptes Cotys filius, tum ob

Philip

Philippi odium, tum ob Atheniensium amicitiam, eis Cherrhonesi ciuitates tradidisset, præter Cardiam: populus colonos in illas misit. Methonen, quod ea ciuitas hostibus receptaculum esset, Philippus oppugnat: ac post aliquam obsidionis moram illa potitur. Ciuibus potestatem discedendi cum singulis uestimētis dedit: ipsam ciuitatem destruxit: agrum diuisit Macedonibus. In huius obsidione alterum oculorum sagitta percussum amisit. Postea Thessalorum accersitu in eorum agrum copias ducit: & contra Lycophronem Pheræorum tyrannum iuuat. Huic septem millia auxilio ab Onomarcho, duce Phayllo fratre, mittuntur: quos omnes Philippus victos & Thessalia fugat. Celeriter omnibus copijs Onomarchus, spe totius Thessaliæ occupandæ, Lycophroni subsidio uenit: Philippum duobus prælijs fundit: magnum numerum Macedonum concidit. Rex in maximo periculo à multis suorum desertus: uix oratione reliquis retentis, in Macedoniam redit. Deinde Onomarchus in Boeotiam accedit, Boeotos superat, Coroneam capit. Redit Philippus in Thessalam aduersus Lycophronem. Qui per se infirmus, auxilium Phocensium accersit: pollicens se eis in subiicienda Thessalia fore adiutorem. Venit itaq; Onomarchus cum uiginti millibus peditum, & equitibus quingentis. Philippus, ad communem belli societatem

Methone.

Philippus in Thessalia.

**Onomarchi
interitus.**

tem Thessalis adductis: peditatum conducit amplius
viginti millium, trium millium equitatu. Acre com-
mittitur praelium: in quo Thessalorum equitum nu-
mero et uirtute Philippus uictor existit. Victi ad
mare fugiebant. Casu enim praeternauigabat Chares
Atheniensium dux. Magna Phocensium caedes. Qui
fugiebant, armis abiectis, ad triremes adnatabant:
in quibus et Onomarchus. Intersectorum Phocensium
numerus fuit amplius sex millium: inter quos
ipse etiam dux: capta non minus tria millia. Rex On-
omarchum suspendit: ceteros, ut sacrilegos, in ma-
ri suffocauit. Succedit in locum interfecti ducis fra-
ter Phayllus: qui damnum acceptum sarcit, mercena-
rios conscribit, stipendium duplicat, auxilia a socijs
accersit, arma fabricat, numisma aureum et argen-
teum cudit. Eodem hoc anno moritur Cariae princeps
Mausolus, uigesimo quarto anno administrationis
suae: cui succedit soror, eademque uxor, Artemisia,
quae biennium ei prouinciae praest.

OLYMPIAS 107. PRAETOR

Athenis Aristodemus, Cos. Romae C. Sulpitius Pe-
tius III. M. Valerius Publicola, annus

ab V. C. 400. ante

Christum 351.

Phayllus.

Phayllus igitur Phocensium fortunam afflictae
erigit:

erigit: pecuniasq; dilargiens, non solum magnum exercitum conficit: sed potentissimarum etiam urbium societatem sibi conciliat. Lacedæmonij ei mille milites mittūt, Achæi duo millia: Athenienses quinque millia peditū, equites quadringentos, duce Nausicle. Pheræorum tyranni Lycophron et Pitholaus, morte Onomarchi societate destituti, Pheras Philippo tradūt: ipsi, pactione facta, dimissi, mercenarios suos conducunt numero bis mille: cum quibus se ad Phaylli ductum applicāt. Nec pauca etiam oppida, ob stipendij magnitudinem, cum Phocensibus mereabantur. Phayllus, copijs in Boeotiam ductis, ter vincitur: semel ad Orchomenum, iterum ad flumen Cephisum, tertio ad Coroneam. Philippus, Thessaliæ rebus compositis, Thermopylas contra Phocenses progreditur. Quarū aditu ab Atheniensibus occupato: in regnum suum redit, clarus rebus gestis, & pietate aduersus deos. Phayllus in Locros Epicnemidios profectus: cæteris oppidis omnibus potitus: cū Arycam etiam nocturna proditione cepisset: inde rursus eiectus est, amissis suorum multis. Cū castra circum Abas posuisset: Boeoti nocturno impetu non paucos interfecerūt. Inde in Phocensem agrum inuadentes: magna eius parte uastata, prædas egerunt. Postea ciuitati Arycæ obsessæ suppetias ueniunt. Verū eos Phayllus fugans, illā uicem capit, dirigit,

Mors Phaylli.

Phalæcus.

Bellum Peloponnesiacum.

pit, ac destruit. Nō multō pōst in phthisin incidēs,
diuturno morbo miserē, sceleribūq; suis dignē, con-
fectus interit. Relinquit pro se ducem Phalæcum, fi-
lium Onomarchi, adulta iam ætate puerum: cui tu-
torem Mnaseam quendam suum amicum præficit.
Is quadam nocte improuiso cum ducentis militibus
à Boeotis opprimitur. Nec multō pōst equestri pu-
gna Phalæcus ad Chæroneam uictus, non paucos de
suis amittit. Circiter hoc tempus etiam in Pelopon-
neso ortæ perturbationes. Lacedæmonijs cum Me-
galopolitanis controuersia erant: ideo duce Archi-
damo eorum ditionem uastabant. Megalopolitani
iniurijs irritati, cū soli hostem ulcisci non possent,
à socijs auxilium petiuerunt. Confestim eis ab Ar-
giuis, Sicyonijs, & Messenijs succurritur. Thebani
quatuor millia peditum, quingentos equites mise-
runt, duce Cephisone. Eductis itaq; copijs, ad fon-
tem Alphei fluminis castra fecerunt. Lacedæmonios
tribus millibus peditum Phocenses: centum quin-
quaginta equitibus Lycophron & Pitholaus, qui
Pheris eiecti fuerant, iuuerunt. Conflatis igitur co-
pijs non paruis, circa Mantineam confederunt. In-
de ad Orneas ciuitatem Argiuorum, quæ cum Me-
galopolitanis societate cōiuncta erat, castris motis:
ante hostium accessum eam expugnarunt. Argiuo-
rum, item plures ducentis interfecerunt. Veniunt
Thebani

Thebani cum copijs duplo maioribus, sed minus bene instructis: cumq; ancipiti praelio diu & acriter certatum esset: Argiui cum socijs in sua sese oppida retulerunt. Lacedaemonij, postquam Elisuntem Arcadiae ciuitatem uicessissent & diripuissent, Spartam reuersi sunt. Paulò post Thebani auxilio sociorum circa Telphusam magnũ hostium numerũ concidunt: Anaxander dux in potestatem eorum uiuus cum uiris amplius sexaginta peruenit. Breui tempore post alijs duabus pugnis multos hostes interficiunt. Ad extremum, magno praelio cum uicissent Lacedaemonij: amborum exercitus in suas ciuitates se recipiunt. Factis deinceps inducijs inter Lacedaemonios et Megalopolitanos: Thebani redeunt in Boeotiã. Quibus in locis commoratus Phalæcus, Cheroneam capit: ex eaq; rursum à Thebanis eijcitur. Boeoti deinde magno exercitu Phocidem maxima ex parte depopulati, nonnullis oppidis captis, cum præda domum reuertuntur.

PRAETOR ATHENIS THES-
salus, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus III. T.

Quintius Capitolinus, annus ab V. C.

401. ante Christum.

350.

Thebanis bello Phocensi defatigatis, pecuniaq;
 destitutis,

Artaxerxes.

Fortè Idrieus.

destitutis, Rex persarum Artaxerxes, à quo pecuniam petierant, trecenta dat talenta. Inter Boeotos & Phocenses aliquot excursiones & uelitares pugnae: paucae uerò res memoria dignae in hoc anno. Defecerat ab Artaxerxe Aegyptus, Phoenicia, Cyprus. Phoeniciae urbs maxima est, et summae amplitudinis, Tripolis, diuisa in ciuitates tres: quarum una Aradiorum est, alia Tyrriorum, Sidoniorum tertia: singulae inter se spatium unius stadij distant. Cum autem Satrapae regijque duces, qui Sidone commorabantur, superbè & iniuste agerent: Sidonij una cum ceteris Phoenicibus se cum Nectanebo rege Aegypti coniunxerunt. Hic eis Mentorem Rhodum cum quatuor millibus Graecorum subsidio mittit. Quorum auxilio, et ciuium suorum ope, Tennes Rex Sidoniorum Regios praefectos bellum inferentes uincit, & Phoenicia expellit. Cypri urbes erant nouem: quibus singulis aliquot parebant oppida. Harum unaquaeque regulum suum habebat, qui Persis seruebat: ij omnes defecerunt. Garieus itaque nuper Cariae praefectus, copias iussu Artaxerxis misit pedestres & nauales: quarum duces erant Phocio Atheniensis, & Euagoras, qui olim in illa insula regnū obtinuerat. Hi amplissimā inter ceteras urbem Salaminem obsident. Artaxerxes copias in Phoeniciam maximas ducit: Mentori, qui se ei Sidonem traditurum,

diturum, & Aegyptum recuperaturum promittebat, ignoscit: Græcos auxilia in Aegyptū postulat. Athenienses & Lacedæmonij amicitiam se seruaturus pollicentur: cæterum ad hanc rem adiutores fore negant. Thebani cum Lacrate, Argiui cum Nicostrato, auxilia mittunt. Idem faciebant Græci, qui Asiæ oram maritimam incolebant. Verum ante horum aduentum Rex Sidonem proditione Tennæ, qui re cum Mentore intus remanente cōmunicata, urbe ad regē specie pacificatoris egressus fuit, recipit: viros nobilissimos, dolose à Tenne eductos, sibiq; traditos, ut autores defectionis supplicio afficit: urbe potitus, ipsum etiam proditorem Tennen interficit. Ciues in domos suas sese cum uxoribus et liberis includentes, eas incenderunt: hominum conflagrarunt millia amplius quadraginta: cæteræ ciuitates timore perterritæ, ultrò in deditionem uenerunt. Hoc tempore moritur Artemisia in Caria: cui frater succedit Idrieus, regnans annos septem.

PRAETOR ATHENIS APOLL
 lodorus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus IIII.

M. Valerius Publicola II. annus ab

V.C. 402: ante Chri-

stum 349.

Cypri ciuitates omnes sese Persis dedunt: Salaminem,

minem, quam Protagoras defendebat, recuperare
 Euagoras, ut patrium regnum, per Artaxerxen co-
 natur. Post in inuidiam apud regem, qui Protagoras
 causam uolebat, uocatus: reditu in regnum despera-
 to: cum sese de criminibus purgasset: prouinciæ in
 Asia præfectus est maiori. In qua cum malè se gessis-
 set: in Cyprum rediit: ubi cōprehensus, poenas luit:
 Protagoras, dicto Persarum audiens, regnum Sala-
 minium obtinuit. Artaxerxes, recepta Sidone, in
 Aegyptum proficiscitur. Occurrit ei Nectanebos
 ipse. Is, cum antea rem præclarè gessisset per fortissi-
 mos & prudentissimos duces Diophantum Atheni-
 ensem, & Lamium Spartanum: tunc exercitus im-
 perator ipse, imperitia sua, & arrogantia propter
 uictorias antè partas, omnia subuertit. Artaxerxes
 enim uirtute Græcorum ducum, Nicostrati, Lacra-
 tæ, Mentoris, primùm nobiliores urbes, deinde to-
 tam Aegyptum recipit: Nectanebos in Aethiopi-
 am profugit: Rex magnis rebus gestis, cum maxima
 præda, postquam Pherendaten Aegypti satrapam
 constituisset, in regnum suum redit:

Græcos præmijs affectos

domum dimit-

tit.

PRÆ

PRAETOR ATHENIS CAL-

limachus, Coss. Romæ P. Valerius Publicola,

C. Martius Rutilius 11. annus ab

V. C. 403. ante Chri-

stum 348.

Hoc anno Artaxerxes maximis honoribus Mentorem afficit: eiusq; rogatu Artabazo et Memnoni, qui inimici Persico nomini fuerant, et ex Asia ad Philippum confugerant, ignoscit: Mentor illi in regno augendo egregiè nauat operam. In Europa Philippus macedo contra Chalcidica oppida uenit: Gīram castellum expugnatum diruit: nōnulla alia oppida in potestatem redigit. In Thes- saliam profectus, Pitholaū principē Pheris eijcit.

OLYMPIAS 108. PRAETOR

Athenis Theophilus, Coss. Romæ C. Sulpitius Pe-

ticus V. T. Quintius Poenus, annus

ab V. C. 404. ante Chri-

stum 347.

Philippus maturans ciuitates Hellesponti sibi subijcere: Micybernam & Toronam proditione absque periculo occupat. Inde contra maximam in illis locis urbem Olynthum cum magno exercitu uenit: Olynthios duobus prælijs uictos in urbē com-

Olynthiū
capta.

pellit, eamq; obsidet. Continuis autem oppugnation-

t 2 nibus

nibus urgens, multos ex suis amittit. Ad extremum principibus pecunia corruptis, Euthycrate & Læsthenes: horum scelere Olynthum capit: eam diripit: homines subire seruitutem cogit: sectionem eius urbis uendit. Hoc modo magna pecuniæ ui cumulatus: terrorem reliquis, quæ aduersabantur, ciuitatibus inferebat. Præmia fortissimo cuiq; militum propter uirtutem dans: ijsq; qui in quaq; ciuitate plurimum poterant, magnas largitiones faciens: multos, qui patriam proderent, habuit. Fatebatur etiam ipse, auro se plus, quàm armis, regnum amplificasse. Athenienses, quibus suspecta eius potentia erat: singulis, qui ab illo oppugnabantur, subsidio uenire: per legatos ad libertatem defendendam, proditoresq; plectendos, hortari: auxilium omnibus polliceri. Nec ipsi inimicos se Philippo esse obscure ferebant. Maximè uerò eos ad Græciam tuendam excitabat eloquentissimus ac prudentissimus illorum temporum orator Demosthenes. Nec tamen respublica luxuriam proditoris in ciuib; suis ulla ratione coercere potuit: tanta tunc in Græcia ubertas erat hominum perditorum. Itaq; Philippum aiunt, cum munissimum quoddam castellum oppugnaret: ac quidam ex incolis ei diceret, ui capi non posse: interrogasse, an ne quidem aurum trans murū in illud posset ascendere. Res enim ipsa eum docuerat: quæ armis

Demosthenes.

**Auri sacra
fames.**

mis non possent, ea facile auro debellari. Passim igitur per ciuitates largitionibus proditores comparabat: quos appellabat hospites et amicos. Post Olympiæ expugnationem Olympia dijs ob uictoriam adeptam celebrans: et sacrificia, ludosque magnificos faciens: multos, qui aderant, hospites ad epulas inuitauit. Ibi multa comiter dicens, multos poculis inuitans, non paucis munera dans, omnibus magna promittens, multos amicitiae suae cupidos effecit. Cum in conuiuio Satyrum histrionem uideret subtristem: quærebat, cur ille solus nihil peteret ab regia libertate. Peterem equidem, inquit ille, munus: nisi metuerem, ne frustra peterem. Rex hilari uultu, quicquid peteret, se facturum confirmauit. Duæ sunt, inquit Satyrus, in captiuis puellæ uirgines, filiae cuiusdam mei hospitis, nubiles ambæ: has mihi concede. Non eas quæstui habebō: dotem dabo, et utranque nuptum collocabo: ne quid ista ætate indignum eis accidat. Rex, probata illius petitione, libenter eas dedit. Aliam item multam sementem munerum et beneficiorum faciens: multis partibus uberiores demetendo fructum percepit. Multi enim spe remunerationis in fraudem illecti: certatim et sese, et patrias in manus Philippo tradebant.

Satyrus.

PRAETOR ATHENIS THEMI
stocles, Coss. Romæ M. Popilius Lenas III. L. Cor
nelius Scipio Aruina, annus ab V. C.

405. ante Christum

346.

Boeoti magnam partem Phocidis populantur
et ad Hyampolin in quadam uelitatione circa
ter septuaginta ex hostibus interficiunt: ipsorum po
stea complures circa Coroneam à Phocensibus cæ
duntur. Cum autem hi multa oppida in Boeotia ten
nerent: Boeoti in Phocidem profecti, frumentum cor
rumpunt: et in redeundo uincuntur. Eo tempore
Phalæcus accusatus, quod multum de sacra pecunia
interuertisset, imperium deponere cogitur: cuius in
locum substituti Dinocrates, Callias, et Sophanes.
His ducibus inquisitio de sacris pecunijs instituta est.
Ibi Philo, cum rationes reddere non posset: et ipse
supplicio sacrilegorum affectus est: et cæteri, quo
rum ille scelera patefecerat in questionibus. Omnis
tamen antè, quæ ex sacrilegio reliqua erat, pecunia
reddita. Philomelus pecunia sacra abstinerat: de ea
frater eius Onomarchus permultum consumpsit:
Phayllus, Onomarchi frater, non pauca uasa, à Croe
so Lydio alijsq; deo dicata, in stipendium militum
conflauit. Summa omnis auri et ornamentorum
cōcisorum fuit amplius decem millium talentorum.

Sacrilegium in
Delphicum.

Ad

Ad hæc quoque Phalæci duces sub templo circa fontem
cū & tripodē fodere cœperāt: quòd quidam dixisset,
ibi grande esse auri argentiq; pondus: idq; uetustissi-
mi et clarissimi poetæ Homeri testimonio probasset.
Nec bona, quanta tegit uel uatis Apollinis intus
Limen marmoreum, Pythiūs in sede petrosa.

Cū autem milites circum tripodem foderent:
magnis terræmotibus ab incepto deterriti fuerant.
Huius impietatis dux Philo mox deo pœnas persolu-
it, ut demonstratum est. Sacrilegium porro totum
Phocensibus assignatum: quorū tamen partes etiam
Athenienses secuti: quippe quibus fatale fuerit per
id tempus deos uiolare. Nam paulò superiore me-
moria Iphicrates: qui classe circa Corcyram uersa-
batur: signa aurea & eburnea, à Dionysio Syracu-
sarum rege Delphos et Olympiā missa, interceptit:
atque per nuntium ex populo quæsiuit: quid his fa-
ciendum esset. Qui respondit, non religionem spe-
ctandam, sed commeatum exercitui prouidendum
esse. Iphicrates uoci patriæ paruit: Dionysius lite-
ras Athenas misit.

Athenienses
sacrilegi.

Dionysius senatui populoq; Atheniensium.

Salutem adscribere non cōuenit: quandoquidem
deos & in mari & in terra spoliatis: signaq; à nos-
bis missa, ut dijs dedicarentur, erepta concidistis: &
impij extitistis in summos deos, Apollinem Delphis

Pœna sacri-
legij.

cum, & Iouem Olympium. Hæc faciebant Athenienses: qui tamen Apollinem pro patrio deo, & generis sui principe, uendicabant. Lacedæmonij uerò, qui præclarissimam illam reipub. formam ex Delphico oraculo consecuti fuerant: & de maximis rebus identidem Apollinem consulebant: ausi fuerunt Phocensium societate eiusmodi scelus in sese admittere. Cæterum Phocenses ex tribus ciuitatibus, quas in Boeotia tenebant, Orchomeno, Coronea, Corsijs, Boeotis bellum faciebant: agrum rapinis & incendijs uastabant: in plerisque conflictibus uictores erant. Humiles igitur Boeoti redacti, multis hominibus amissis, pecunia destituti: Philippi opem per legatos implorarunt. Qui spiritus eorum Leuctrica uictoria sumptos coangustari lætatus: multos milites eis auxilio mittit: in eam rem unice dans operam: ut omnia pietatis & religionis causa facere uideretur. Cum autem Phocenses ad Abas, ubi fanum est Apollini consecratum, castellum facerent: à Boeotis superuenientibus dissipati cæteri sunt: quingenti uerò circiter, qui in id fanum confugerant: circa quod multum stupæ erat: quæ diuinitus igne, qui in fugientium tabernaculis relictus erat, exarsit: omnes unà cum ipso fano, ut sacrilegos oportebat, uiui combusti fuerunt.

P R A E

PRAETOR ATHENIS ARCHI

as, Cos. Romæ L. Furius Camillus, Ap. Clau-
dius Crassus, annus ab V. C. 406.

ante Christum. 345.

Cum belli diuturnitate utriq; debilitati, auxi-
lium peterent: Phocensibus rex Spartanorum
Archidamus cum mille armatis subuenit: Boeotos
Philippus, cum Thessalis in Locridem ueniens, uali-
do exercitu iuuat. Phalæcus, qui Nicææ cum merce-
narijs militibus commorabatur: diffusus rebus suis,
de compositione ad regem legatos misit. Ea ita con-
stituta, ut, quocunque uellet, abiret: cum merce-
narijs, qui numero erant octo millium, in Pelopon-
nesum discedit. Phocenses, omni spe depulsi, Philip-
po sese tradunt. Ita præter spem sine prælio finis
bello Phocensi factus est. Rex de Boeotorum et
Thessalorum sententia concilium Amphictyoni-
cum conuocat: cui totius causæ cognitionem permit-
tit. Ibi decretum est, ornari Philippum et posteros
eius Amphictyonica dignitate: et duo suffragia,
quæ Phocensium fuerant, habere. Trium in Pho-
cide urbium mœnia diruenda esse: excludendos
oraculo Amphictyonicoque concilio Phocenses.
Non licere eis equos aut arma parare: priusquam
omnem sacram pecuniam restituisent. Eos, qui ex
Phocensibus, cæterisq; sacrilegis profugissent, pro-
scribi:

Finis belli
sacri.

**De re sacra
legorum.**

Scribi: & omni ex loco abripi & acciri licere. Omnes ciuitates Phocidis, mœnibus dirutis, in uicos redigendas: in quibus essent quinquagena non amplius domus. Phocenses agrum colere: & quotannis deo sexaginta talenta pendere: usq; eò, dum pecuniâ in tabulas sacrilegij relata exoluissent. Philippum, Boeotos, Thessalos, quòd Corinthij eodem secum Phocensibus scelere contaminassent, Pythijs ludis præesse faciendis. Arma Phocensium, & conductiorum militum, à Philippo & Amphictyonibus cõcidenda saxis, fragmenta comburenda, equos uendendos esse. Præterea de curatione oraculi, item de religione ac pace Græciæ, consentanea superioribus ab Amphictyonibus fuerunt decreta. Quibus rebus ita gestis, Philippus domum redijt: non tantum laude pietatis et uirtutis imperatoriæ parta: sed magnis etiam ad futura incrementa fundamentis iactis. Imperator enim à Græcis deligi: & in Persas bellum mouere cupiebat. Sed operæ precium est uidere: quæ poenæ diuinitus secutæ sint, non modò ducis sacrilegij: sed etiam eos, qui tantum id scelus attigerunt. Philomelus, qui princeps oraculum occupabat: coactus est sese de loco præcelso deijcere. Huius successor Onomarchus, in Thessalia in crucem sublatus fuit. Phayllus, qui maximam donorum partem absumpserat, diuturna lue contabuit. His Pha
leus

leus diutius uixit: ut ex grauioribus ærumnis notior fieret eius impietas omnibus mortalibus. Primum enim aliquandiu cum sacrilegorum reliquijs in Peloponneso cōmoratus: cū in Siciliam et Italiam, ubi Lucani et Tarentini bello inter se contēdebant, stipendijs faciendi causa nauigaret: propterea quod se accitum fuisse diceret: milites, cognito mendacio, eum retrō redire coēgerūt. Inde in Cretam et Cnosijs accersitus: improviso impetu oppidum Lyctum occupat. Lacedæmonij, cū auxilium ab eis Tarentini petissent: pedestrem et naualem exercitum, Archidamo duce, mittunt. Is, priusquam in Italiam traiceret, rogatu Lyctiorum in Cretam profectus: patriam illis, uictō Phalæco, restituit. Copijs inde in Italiam transportatis: cum Tarentinis aduersus Lucanos fortissimè pugnans, interficitur: uir cæteroquin omni laude ornatissimus: una in remale audiens: qui iuuisset Phocenses: occupationisq; templi autor magna ex parte extitisset. Mortuus est anno regni sui tertio et uigesimo: succedente filio Agide. Mercenarij eius milites, sacrilegij participes, sagittis à Lucanis confecti fuerunt. Phalæcus Lyctō eiectus, Calydoniam oppugnare aggrediebatur. Cū autem machinas ad oppidum ageret: eæ de cælo percussæ deflagrarunt: simul etiam multi milites, qui ignem restinguere uolebant, unā cum duce Phalæco,

Phalæco, fuere combusti. Quanquam sunt, qui à milite quodam, quem offenderat, occisum dicant. Reliqui ab exulibus Eleis in Peloponnesum reducti, ciuitatem Elidem oppugnabant. Verum oppidani ope Arcadum magnum eorum numerum interfecerunt: ceteri, qui numero ad quatuor millia erant, uiui in hostium potestatem peruenerunt: atque in præda fuerunt diuisi. Arcades igitur eos, qui sibi obuenerant, omnes uoci præconis subiecerunt: Elei suos ob Delphicum scelus necauerunt. Vrbes item clarissimæ in Græcia ab Antipatro posterius deuictæ, imperium iuxta ac libertatem amiserunt. Neq; uerò mulieres primariæ Phocensium, quæ sacrilegio se inquinauerant, id impune tulerunt. Quæ enim Helenes monile gestarat: ea pudicitiam in propatulo habere coepit. Quæ Eriphyles, uiua in domo sua combusta est: cum quidem eam filius eius maximus natus per furorem incendisset. Ita qui religionis nullam rationem duxerant: in diuinis pœnis optimo iure hæserunt.

PRAETOR ATHENIS EVBV
lus, Coss. Romæ M. Valerius Publicola Coruinus,
M. Popilius Lenas IIII. annus ab
V.C. 407. ante Chri
stū 344.

Hoc anno à Corinthijs auxilio missus Syracusanis,

nis, qui à compluribus tyrannis uexabantur, Timoleo: inuitis Carthaginiensibus, qui multa in Sicilia possidebāt, itemq; Hiceta, & Dionysio minore: urbem Syracusas in libertatem restituere conatur. Timoleo.

OLYMPIAS 109. PRAETOR Athenis Lyciscus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus, C. Plautius Venox, annus ab V.

C. 408. ante Christi-

stum 343.

Timoleo, pulsus Carthaginiensibus & Hiceta, Syracusana urbe potitur. Philippus, depopulatus Illyriam, multis oppidis subactis, cum magna præda reuertitur in Macedoniam. Deinde Thessaliæ ciuitates, tyrannorum exactiōe, magno sibi beneficio deuincit. Quarum iudicium uicini Græci secuti: ipsi quoq; se ad Philippi societatem contulerūt.

PRAETOR ATHENIS PYTHODORUS, Coss. Romæ M. Valerius Coruinus II. C. Petilius Balbus II. annus ab V. C.

409. ante Christum.

342.

Syrcusæ libertatem recuperant beneficio Timoleontis. Dionysius, regno relicto, Corinthum se confert: reliquamq; uitam priuatus ibi degit. Philip-
pus

pus Macedo in Thraciam proficiscitur. Huius enim rex Cersobleptes ciuitates ad Hellespontum Thraciae confines sub ditionem suam subiungebat. Compluribus itaq; praelijs secundis factis: Barbaros decimas pendere cogit: oppidaq; locis opportunis contra eos constituit. Ita Graecae ciuitates in Thracia metu solutae ac liberae, libentissime Philippo se coniungebant.

PRAETOR ATHENIS SOSIGENES, Coss. Romae M. Fabius Dorsuo, Serui. Sulpitius Camerinus, annus ab V.C. 410.
ante Christum.

341.

HOC anno Molossorum rex moritur Arymbas: cum decem annos regnasset: filiumq; Aeacidem patrem Pyrrhi reliquisset. Eius in locum Alexander Olympiadis frater succedit ope Philippi Macedonis. In Sicilia Timoleo rem bene gerit. A Carthaginensibus copiae magnae parantur.

PRAETOR ATHENIS NICOMACHUS, Coss. Romae C. Martius Rutilius III. T. Manlius Torquatus II. annus ab V.C.
411. ante Christum 340.

Photio Atheniensis Clitarchum, tyrannum a Philippo

Philippo Eretriae constitutum, deuincit. Perinthum urbem, Atheniensium studiosam, sibi aduersantem, grauissimè Philippus oppugnat: cui animosè quoq; Perinthij, præsertim militibus scutatis & telis à Byzantijs adiuti, resistunt. Ille exercitu triginta millium uirorum, quotidie dies ac noctes, omni telorum & machinarum genere, eos urget. Nec propius quicquam factum: quàm ut urbs caperetur. Sed Persarum rex, qui Philippi potentiam uerebatur: militem, pecuniã, arma, rem frumentariam, summisit: quod item à Byzantijs factum est. Cum itaq; ea parte, qua murus ariete deiectus erat, hostis irrumperet: manus acerrimè comminus conferebantur. Hostes spes prædandæ opulentissimæ urbis, & præmiorum à Philippo consequendorum: oppidanos supplicia, cruciatusq; imminentes urbe capta, ad fortiter dimicandum accendebant. Sed his multum ad salutem situs urbis adferebat. Perinthus enim ad mare est: in quodam edito Cherrhonesi loco, proiecto per unius stadij spatium. Domos habet crebras, coarctatas, atq; celsas: quarum aliæ subinde alijs propter clui ascensum superiores sunt. Quo fit, ut totius formam urbis theatro similem præbeant. Moenibus itaque occupatis, damni nihil erat. Nam plateis uicisque inædificatis & obstructis: infimo ædium ordine pro fortissimo muro utebantur. Igitur Philippus, qui &

Perinthus &
Byzantium
obsessa.

hoc

hoc uidebat: et ex Byzantiorum urbe facile omnia, quæ ad bellum usui essent, supportari non ignorabat: copias bipartito diuisit, atq; partem unam cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit: cum altera confestim festinauit ipse Byzantium: uehementerq; eam urbem oppugnauit. Byzantiorum res, qui omnes facultates suas ad iuuandos Perinthios contulerant, admodum erat in angusto.

OLYMPIAS 110. PRAETOR Athenis Theophrastus, Coss. Romæ M. Valerius Corvinus III. A. Cornelius Cossus, annus ab V. C. 412. ante Christū 339.

T Imoleo Carthaginensium exercitum, qui in Siciliam transmiserat, memorabili prælio superat: maximumq; illi genti terrorem iniicit. Athenienses, quod Philippum Byzantium obsidentem, pacem uiolasse, & hostem iudicarent: confestim copias nauales Byzantijs auxilio miserunt. Quod item Chij fecerunt, Rhodij, & quidam alij Græci. Quo metu Philippus exterritus: et urbium obsidione absistit: & cum Græcis pacem facit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS LYSI-
machides, Coss. Romæ Q. Seruilius Hala III. C.
Martius Rutilius IIII. annus ab V.

C. 413. ante Chri-
stum. 338.

T Imoleo Carthaginensibus, qui Græcas ciuita-
tes omnes restituebāt, pacem petentibus, eam
cōcedit: passim eiicit improbos magistratus: ex Græ-
cia multos colonos in Siciliam accersit: summum o-
mium felicitatemq; insulæ affert.

PRAETOR ATHENIS CHAE-
ronidas, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus, C.
Plautius Venox II. annus ab V. C.

414. ante Christum
337.

Philippus, qui plerosq; Græcos sibi concilia-
rat: omnino studebat, metu Atheniensibus inie-
cto, imperatorem se certum constituere Græciæ. Su-
bitò igitur Elatea occupata: exercituq; ibi coacto: **Elatea**
bellum Atheniensibus inferre cogitabat: quos impa-
ratos ob pacem facilè à se opprimì posse sperabat.
Nuntiata noctu Elatæe occupatione: et quòd ex-
templo in Atticā Philippus uenturus esset: trepida-
tio perturbatioq; populum magna incescit. Postri-
die prima luce statim omnes in theatrum conueni-

tu rei

re: cumq; à ducibus index productus, rem exposuisset: silentium & metus per totum theatrum fuit: neque ex oratoribus quisquam, quamuis sæpe à præcone ad dicendum uocatus, de communi salute uerba facere audebat. Surrexit Demosthenes: bonum animum habere iussit: legatos Thebas censuit mittendos: qui Boeotos communiter suscipere libertatis defensionem hortarentur. Nam quia Rex biduo in Attica fore putabatur: ob temporis exiguitatem, ad cæteros socios legati non potuerunt mitti. Ac perspicuum erat fore, ut Philippus, Boeotorum amicus et socius, transiens, eos ad bellum contra Athenienses sibi socios ascisceret. Probata fuit Demosthenis sententia: decretum ab eo de legatione scriptum: ipse, ut eloquentissimus, missus: qui, celeriter ex sententia confecta, Athenas rediit. Populus, duplicatis Boeotorum accessione suis uiribus: Chæretem et Lysiclem cum exercitu in Boeotiā mittit. Qui cum maturè Chæroneam uenissent: incitatam eorum industriam Boeoti admirati: ipsi quoq; ad celeritatem sibi nihil reliqui fecerunt. Copijs itaq; coniunctis, hostem expectabant. Philippus ad commune Boeotorum legatos misit: cuius legationis princeps erat Pytho. Is cæteroqui eloquentiæ laude clarus: & apud Boeotos, cum de societate eorum concilianda uerba fierent, cum Demosthene compositus: cæteros

ceteros omnes dicendo superauit, uno hoc fuit infe-
rior. Quin ipse Demosthenes, ut re magna gesta,
glorietur his uerbis. Ibi ego Pythoni, cum audacius
exultaret, et fluminis instar in nos efferuesceret, nõ
cessi. Hac spe Philippus lapsus: nihilo secius cū utris-
que collatis signis decernere cōstituit. Itaq; auxiliari-
bus copijs expectatis: in Boeotiam pedites plus tri-
cies mille, duo millia equitū duxit. Exercitus uterq;
fortis, & spei bonæ plenus: sed numero militum, &
scientia rei militaris rex, ut pote qui varijs casibus
esset exercitus, præstabat. Atheniensium duces for-
tissimi decesserāt: Iphicrates, Chabrias, Timotheus.
Qui superstes his uiuebat Chares: non maiorem in
re militari usum habebat, quàm quicvis homunculus
è multis. Cum lucefceret: acies utrinq; instructæ fue-
runt. Rex filium Alexādrum adulta ætate puerum
in uno cornu cum clarissimo quoq; duce constituit:
ipse cum delecta manu in altera parte sese tenuit: sin-
gula, quæ tali tempore opus essent, conuenienter ad-
ministravit. Græcorum acies generatim constitit: in
qua unam partem Athenienses, Boeoti alteram te-
nuerunt. Commisso prælio, primò aliquandiu du-
bia uictoria decertatum est. Deinde Alexander, ut
uirtutis suæ specimen patri daret: cum mult' fortis-
sibus uiris princeps exercitum hostium perfregit: ma-
gnum numerum interfecit: ceteros in eo cornu in fra-

Orat. πῶς
σεφάινει.

Prælium ad
Charoneam.

gam coniecit. Postremò rex, ne de uictoria filio concederet: agmen, quod sibi obuenerat, in fugam dedit. Ceciderunt Athenienses amplius mille: in potestatem hostium non minus bis mille peruenerunt. Eodem modo ex Boeotis multi cæsi, nec pauci capti fuerunt. Hac uictoria parta, rex Trophæũ statuit: corpora interfectorum ad sepulturam dedit: dijs fecit sacrificia: præmijs eos affecit, quorum opera egregia extiterat. Sunt, qui dicant, postquam benè potus esset: cum amicis per captiuorum gregem more commessantium ingressum: petulantibus uerbis eorum miserijs illusisse. Ibi Demadem, qui in eo numero erat, dixisse liberè. An non te, rex, pudet: cum fortuna tibi personã attribuerit Agamemnonis: rē Therapite dignam facere? Eo dicto Regem percussum, ita mentem mutasse: utserta abiecerit: cætera commensationis insignia deposuerit: hunc uirum admiratus fuerit: ad sese receperit: nec ipsum solùm, sed omnes etiam captiuos, attica eius suauitate permulsus, gratis manumiserit. Misisse item legatos Athenas: amicitiamq; & societatem cum populo confirmasse. Boeotis uerò, præsidio Thebis imposito, pacem concessisse. Accepta hac clade, capitis ab Atheniensibus dux Lysicles condemnatus est, accusatore Lycurgo. Hic erat orator summa autoritate: ob uectigaliaq; publica duodecim annos benè tractata: & ob cæte-

Demades.

Lycurgus.

ram uitæ innocentiam clarus & illustris: sed idem
accusator maximè peracerbus: id quod ex isto loco
patet. Dux fuisti, Lysicles: tū ne mille ciuibus inter-
fectis, bis mille captis, trophæo aduersus rempub.
constituto, tota Græcia in seruitutem redacta: his re-
bus omnibus tuo ductu, imperio tuo factis: audes ui-
uere, intueri lucem solis, in publicum prodire: mo-
numentum turpitudinis & dedecoris patriæ? Eo-
dem die, eademq; hora, qua ad Chæroneam pugna-
tum est: Lucani in Italia Tarentinos superarunt:
quo in prælio Archidamus Lacedæmonius, qui Ta-
rentinis subsidio iuerat, cecidit: ut suprà demonstra-
tum est.

PRAETOR ATHENIS PHRY-
nichus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus III.
P. Decius Mus, annus ab V. C. 415.

ante Christū 336.

Philippus superiore illa uictoria elatus: præci-
puiq; urbibus tremefactis: rumores dissipat de
bello in Persas transferendo: atq; humanitate sua er-
ga omnes publica & priuata beneuolentiam Græ-
corum colligit. Concilio igitur Corinthi indicto:
cū egisset de bello Persico: magnamq; spem dedisset:
de communi Græcorum sententia, summa rerum ad
eum defertur. Magnos igitur delectus habet: ciuita-

Philippus im-
perator Græ-
ciæ.

tibus milites imperat: atq; in Macedoniam redit.
Hoc tempore moritur Timoleo: cui magnificum funus Syracusani faciunt.

OLYMPIAS III. PRAETOR Athenis Pythodorus, Coss. Romæ T. Aemilius Mæmercus, Q. Publilius Philo, annus ab
V.C. 416. ante Christum 335.

Imperator factus Græcorum Philippus, Attalum & Parmenionem ad Græcas ciuitates in libertatem uindicandas, cum parte copiarum in Asiam præmittit. Ipse cum Apollinis oraculum consuleret: num superaturus bello Persarum regem esset: respondit ipsa sacerdos.

Iam finis: mactator adest: stat taurus ad aras.

Ambiguum hoc erat: sed Philippus ad suam uoluntatem interpretabatur: Persam scilicet taurum esse, quem ipse esset mactaturus. Verum aliud erat. Nihilominus erat ille hilaris: magnifice dijs sacrificabat: Cleopatrae filiae, quam ex Olympiade suscepserat: Alexandroq; Epeirotarum regi, germano Olympiadis fratri, collocauerat: nuptias regio luxu, et splendore, ludisq; celebrabat. Ad quod conuiuium plurimos amicos & hospites suos ex omni Græcia inuitauerat. Quoniam enim per illos imperium Græciæ

Græciæ consecutus erat: summopere omnem in eos
humanitatem & benignitatem declarare uolebat.
Fiebant hæc in oppido Macedoniae Aegis. Ibi non
modò singulares homines, sed etiã amplissimæ res-
publicæ eum coronis aureis donabant: in quibus erat
etiam Atheniensis ciuitas. Cuius coronã præco pro-
nuntians, in extremo adiecit: si quis Philippi insidia-
tor Athenas confugeret, eum dedendum esse. Quis
bus uerbis nimirũ, ut omine quodã, insidiæ aduer-
sus Philippũ futuræ præsignificatæ fuerũt. Simili-
ter Neoptolemus histrio, qui uoce et arte præstabat,
iussu regis recitabat uersus de eius in Asiã transmissi-
sione, de fine regni Persarũ. Verũ huius potius mor-
tem prædicebat. Animos gerite nunc cœlo celsiores:
uobis tamen tacitè Orcus appropinquat. Delecta-
bant eiusmodi sententiæ Philippum. Cũ n̄ finis esset
epularum: ludorumq; dies postridie instaret: multa
de nocte in theatrum multitudo confluxit. Pompa
ducebatur prima luce: in qua inter cætera ornamen-
ta, duodecim deorum signa, mira arte & dignitate
perfecta, portabantur. His accedebat tertio decimo
loco simulachrum Philippi. Theatro hominibus re-
ferto: ipse cum candida ueste, satellitibus longo inter-
uallo sequentibus: quod in summo Græcorum fauo-
re nulla mali suspicio erat: Processit. Hic insidiæ, &
interitus Regis inopinatus. Erat Macedo quidam

Pausanias.

Pausanias: qui à latere regis non discedebat: propter pulchritudinem illi charus. Hic cum à rege alterum quendam Pausaniam diligere uideret: maledictis petulantius insectatus est: mollem esse dicens, & à quouis pati continuo se amari. Ille contumeliam non ferens, in praesentia dissimulat: Attalo cuidam amico suo, quid futurum esset, indicat: mortem sibi uoluntariam adfert. In praelio enim Philippi aduersus Pleuriam regem Illyriorum, omnia tela, quae in illum conijciebantur, suo corpore recepit. Quare patefacta: Attalus Pausaniam ad coenam uocat: corpusque eius, qui bene potauisset, mulionibus illudendum tradit. Ille, cum crapulam edormisset, ob dedecus magno dolore affectus: Attalum ad Regem accusat. Cui res displicuit quidem illa: uerum ob coniunctionem Attali cum Cleopatra altera uxore sua: & quod is copiis in Asiam praemisisset praefectus, magno sibi usui futurus esset: scelus non uindicauit: sed, ut iustam Pausaniae iram leniret, magna ei munera dedit: atque ad summam dignitatem in uitae suae custodia perduxit. At ille implacabilis, non modo auctorem iniuriae: sed eum etiam, qui conuiueret, uindicare decreuit. Quam uoluntatem in eo non minimam partem incitauit Hermocrates dicendi magister. Huic enim dans operam Pausanias, quaesivit: ecquonam modo aliquis nomen suum potissimum nobile efficeret. Si, inquit ille, eum interfici-

Hermocrates.

interficiat, qui res maximas gessit. Cū tyranni enim mentione etiam recordationem intersectoris coniunctum iri. Quod uerbum ille penitus animo suo mentiq; mandans: nullam moram interponendam ratus: illis ipsis ludis insidias facit. Nam equis pro foribus constitutis: ad theatri introitum cum occulto gladio gallico assistit. Cū autem rex amicos sequentes iuberet prægredi: cumq; satellites duabus in partibus starent: Pausanias, qui præsidio illum nudatum uideret: aduolat, latusq; confodiens interficit. Hoc facinore commissio, ipse extemplo ad equos præparatos currere: satellitū partim ad regem festinare: partim insequi percussorem. Ille cū equum ad uitem deligatū citò soluere non posset: à Perdicca alijsq; superuentibus, multis uulneribus confoditur. Hic fuit potentissimi regis exitus: qui cū afflictū miserumq; de principio regnū consecutus esset: idem amplissimū florentissimūq; comitate plus, q̄ ui usus, reliquit: postquā per annos uigintiquatuor id administrasset.

Philippi
mors.

PRAETOR ATHENIS EVAE
netus, Coss. Romæ L. Furius Camillus II. C. Me-
nius Nepos, annus ab V. C. 417. ante
te Christum 334.

Alexander in patris locum admodum iuuenis
succedens: & si ob ætatem à multis contemne-
batur.

Alexander
Magnus.

batur: tamen regnum benè constituit. Athenienses autem Demosthenis impulsu lætati Philippi mortem Macedonibus de potentatu non concedebant: sed clandestina cum Attalo consilia inibant: multasq; urbes Græciæ ad libertatis studium excitabant. Aetoli restituere Acarnanes exules à Philippo eiectos decreuerunt. Ambraciotæ Aristarchi suasu Philippi præsidium eiecerunt: restitueruntq; popularem potestatem. Præsidium in arce Cadmea constitutum Thebani expellere decreuerunt: et Alexandrum Græciæ imperio prohibere. Arcades, Argiui, Elei, Lacedæmonij, cæteri in Peloponneso, libertatem reuocare studebant. Præterea barbari pleriq; inclinabant ad defectionem. Tamen ex his tot malis Alexāder sese expediuit: quosdam sibi conciliando: alijs metum afferendo: nonnullos ui cogendo. Thessalos igitur, barbaros finitimos, Ambraciotas, ad sententiam suam perducit amicè: ab Amphictyonibus imperiū Græciæ impetrat. Aduersantes celeri aduētū terret: atq; in Boeotiam progressus, haud procul à Cadmea castra locat. Iam non amplius eū Athenienses cōtemnere: sed et frumentū ex agro in urbem conferendū, et mœnia instauranda decernere. Legatos etiā ad Alexandrum miserunt deprecatum: quod non continuo imperiū ei concessissent. Vnus ex legatis fuit Demosthenes: sed is ex Cithærone domum reuertens, Alex-

xandrum

xandrum aspicere nō uoluit: siue quòd Macedonem
 metueret: siue quòd Persarum regi, à quo grandem
 pecuniam ad impediendū Macedones acceperat, ser-
 uare fidem uellet. Vnde illud Aeschinis. Nūc tamen
 profusam luxuriam eius uelut unda obruit regium
 aurū. Sed neq; hoc satis erit. Improbo enim ingenio
 nulla pecunia satis. Alexāder liberaliter respondēs
 legatis, Athenienses metu liberat. His rebus gestis,
 in cōmuni concilio imperator Græciæ Corinthi con-
 stituitur: auxiliaq; ei in Persas promittūtur. Inde in
 Macedoniā redit. In Asia Attalum conspirationis
 cum Atheniensibus factæ pœnitet. Itaq; epistolam,
 quam à Demosthene acceperat, ad Alexandrum mit-
 tit: eiq; se purgare conatur. Sed Hecatæus mandato
 Alexādri ex insidijs eū interficit. Ita exercitus Par-
 meniōi dicto audiens, in fide Regis manet. Contra
 has copias Darius Arsanis filius Memnonē Rhodiū
 emittit. Alexander, postquā res Græciæ constituisset:
 Thraces, Pæones, Illyrios, alios barbaros domat.
 Affertur ad eum, quasdam urbes in Græcia nouis re-
 bus studere, maximè Thebanos. Hi dū ex arce præ-
 sidium expellere nituntur: rex cum omnibus copijs
 superuenit. Illi eos, qui in arce erant, operibus muni-
 tionibusq; septos, omni frumēto et subsidio interclus-
 serant: in Peloponnesum et Athenas de auxilio mi-
 serant: inermes armis à Demosthene donatis arma-
 bant.

Sturmius le-
 git ἐπικεκ-
 λυψε: nōnulli
 ἐπικέκλε-
 κε: ego ὤκω
 κλυκε.

bant. Peloponnesij mittebant auxilium ad Isthmum: quod ibi morabatur, quod rex expectaretur. Athenienses à Demosthene persuasi, auxiliū decreuerāt: sed momentū belli expectantes, nondū miserāt. Thebis à ducibus et multitudine una mēte libertatis propugnatio decernitur. Alexander tempus ducebat: dans illis spatium ad sanitatem reuertendi. Nō enim sibi ab eis repugnatum iri putabat: qui tum amplius triginta millia peditum, tria millia equitum, secum haberet: copias in omnibus ferē Philippi praelijs inuictas: quibus se Persiam subacturū cōfidebat. Cū autē despiciatui se ab illis duci uideret: funditus eā urbem delere, & cæteris ad defectiones propensis huius exemplo terrorē inferre, decreuit. Itaq; publica præconis uoce monuit: qui pace cōmuni Græciæ frui uellet, exiret. Illi contra per præconē ab alta turri responderunt: qui cum Persis & Thebanis ad liberandam seruitute Græciā, et tyrannū opprimendū, esse uellet: ad ipsos ueniret. Rex ira maxima percussus, omne machinationis genus ad oppugnationem comparabat. Miserebat cæteros Græcos Thebanorū sortis: sed auxiliari nemo audebat: quod ea urbs temerē in manifestum exitium se iecisset: id quod ex multis ostentis portendebatur. Nam in templo Cere ris tela aranei pendebat, magnitudine uestis, forma iridis cœlestis in ambitu. Statuæ in foro sudoris ma-

gnas guttas emisserunt. In lacu, qui in Orchesto est, uox mugitui similis exaudita fuit. In Dirce fonte superne spuma sanguinea apparuit. In fano, quod in Phocide Thebani ædificarant, lacunar cruentatum est uisum. Harum rerū homines intelligentes interitum portendi dicebant, pacemq; suadebant. Verū pristinae uirtutis, Leuctricæ præsertim gloriæ, recordatio, mirandum in modum Thebanorum animos confirmabat. Triduo rebus omnibus, quæ ad usum oppugnationis pertinebant, expeditis: rex triplicem struit aciem. Vnam partem ad inuadendas munitiones, quæ pro urbe erant, mittit: aliam erupturis oppidanis opponit: tertiam præstolari iubet, & laborantibus subsidio currere. Thebani equitatum intra munitiones constituerunt: libertos, exules, inquilinos, in mœnibus disposuerunt: ipsi pro urbe cum regijs copijs, quæ multò maiores erant, decreuerunt prælio dimicare. Vxores uerò & liberi in templis erant, deorum opem implorantes. Signo tuba dato, clamore ex utraq; parte sublato: primò missilibus eminus certare: mox, his consumptis, gladijs comminus rem gerere. Summa ui animorum, crebra pristinae uirtutis commemoratione, multo sanguine ac cæde, ab utrisq; fortissimè dimicatur. Alexander, qui cedere suos animaduvertebat, aciem subsidiariam inducit. Res ea Thebanos nequaquam
exter-

Thebarum
interitus.

exterruit: sed, cum in alijs praelijs integri fessis terribiles esse consueverint, contrarium in Thebanis usus fuit. Videtis, exclamabant, Macedones fateri se Thebanis de uirtute concedere? Cum hoc modo acerrime pugnaretur: Perdiccas iussu Regis per quandam portam, quae nuda à propugnatoribus erat, in urbem irrumpit. Thebani, qui primam aciem profligarant, alteri fortiter resistebant: in spem de victoria uenerant. At uero conspecta urbis parte occupata: confestim intra mœnia se recipere. Simul equitatus eorum, perturbatis ordinibus, magno suorum numero conculcato, ingredi. In exitu uiarum et fossis peribant suis proprijs armis confixi. Simul illi, qui in arce erant, ex ea, duce Philota, sese eiciunt: magnamque Thebanorum cædem faciunt. Macedones ob superioris præconij superbiam, postquam urbe potiti fuerant: crudelius, quam pro iure belli, furentes, nemini parcebant. Contra Thebani generosam pro libertate mortem occumbere. Itaque hostem ultrò ad cædem laceßebant: non modò uitam non orabant. Non conspectus est ullus ex Thebanis sese ad uincendum pedes abijcere: neque tantæ tamen uirtutis ullam hostes misericordiam capiebant: sed ne dies quidem quamuis longus illam atrocitatem capere poterat. Urbs tota exinanita: pueri infantes, uirginesque puellæ, parentis nomen miserabiliter implorantes, abstrahi:

Fracti: communis seruitus omnibus imposita. Pars
ciuium uulneribus confecta, & exanimata, tamen
cum hostibus manum conserens, in horum interitu
interibat. Alij hastarum fragmentis nixi, illis obuia
am ibant: antiquiorem salute libertatem ducentes.
Cædes tanta, ut nemo non, qui uidisset, miseros mise
ratus non fuisset. Etenim Theßpienses, Plataenses,
Orchomenij, alij nōnulli Græci, qui stipendia apud
Regem merebantur: ueterem similitatem sanguine
miserorum crudelissimè satiabant: non mouente eos
uel natione, uel lingua communi. Noctu domus di
repta: foeminae, liberi, senes, qui ad aras confuge
rant, indignissimis modis abducti. Cæsa fuerūt The
banorum plus sex millia: captiuorum numerus fuit
hominum triginta amplius millium: præda ingens
parta. Macedones ceciderunt plures quingentis. De
inde concilio conuocato: decretum est de sententia eo
rum, quos inueteratum odium stimulabat: quoniam
Thebani Persis & olim & nunc studuissent: urbem
excindendā, captiuos uendendos, exules eorum per
totam Græciam proscribendos, eisq; aqua & igni
interdicendum esse. Hæc ita facta sunt. Græcis defice
re cogitantibus maximum timorem ea res attulit.
Redegit ex præda uendita rex quadringenta et qua
draginta talenta. His ita gestis, postulat decem ad
uersarios oratores sibi ab Atheniensibus dedi: quo-

rum principes erant Demosthenes et Lysurgus. Populi in concione dubitatio magna: huc dignitatis amore eum uocante: alio terrore ob Thebanam Cladem impellente. Cum multa dicta essent: Phocio, qui cum Demosthenea factione de re publica dissentiebat: exprobrabat eis molliciem: qui pro salute communi mori dubitarent: dicebat, eos debere Leocoras et Hyacinthidas puellas imitari: mortemque pro patria contemnere. Verum hunc strepitu populus exploravit: Demosthenes oratione elaborata misericordiam populo concitavit: Demades, quinque talentis, ut fertur, ab ijs, qui circum Demosthenem erant, acceptis: hos viros conseruandos suavit: decretum artificiose a se factum recitavit: in quo et deprecatio pro illis continebatur: et promissio, ex patriae legibus illos mulctatum iri, si poenam commeruissent. Probata sententia Demadis, eiusque decreto: is inter alios ad regem missus: salutem non solum oratoribus, sed etiam exulibus Thebanorum, qui Athenis erant, impetrauit.

PRAETOR ATHENIS CTESICLES, Coss. Romae C. Sulpitius Longus, P. Aelius P. tus, annus ab V. C. 418. ante Christum. 333.

Alexander cum uno et triginta millibus pedestrum, equitum quatuor millibus et quingentis, in

his, in Asiam transit: Antipatro in Europa relicto cum duodecim millibus peditum, undecim equitum millibus & quingentis. In Phrygia, quæ ad Hellespontum est, propter Granicum flumen equestri pugna, & ite pedestri, regios præfectos superat: Sardes et Miletum capit: Græcas urbes summa humanitate in libertatem vindicat. Memnon à Rege Persarum summæ rerum præpositus: cum Halicarnassum defendere non posset: in insulam Cón abscedit: urbe potitur Alexander.

PRAETOR ATHENIS NICO-

crates, Coss. Romæ L. Papyrius Crassus, Cæso

Duillius Helua, annus ab V. C. 419.

ante Christum 332.

Memnon, occupatis compluribus in mediter-
raneo mari insulis: magna spe Græcis, qui Persis fauebant, allata, præsertim Spartanis: in medio cursu moritur: simul cum eo regnum Persicum corruit. Cum enim Dario suaderent amici: ut ad bellum ipse proficisceretur: Charidemus Atheniensis, qui olim ordines duxerat apud Philippum, uir magnus: imperatorem aliquem præstantem aduersus Alexandrum emittendum esse docebat: non in una Regis persona summam regni periclitandam. Hic cum uehementer à Darij amicis contradiceretur: qui su-

Charidemus.

x

spicionem

**Clades Persa-
rum.**

spicionem iniiciebant: eum, si imperator fieret, exercitum proditum: ille ira commotus, Persis ignaviam & molliciam obijciebat. Quade causa Darius ira incensus, hominē interfici iussit. Qui cū duce retur: breui fore exclamavit: ut iniuste huius sententiae Regem amissione regni poeniteret. Idq; breui secutum est. Cū enim neminem tantis rebus parem imperatorem Darius haberet: ipse ad periculum descendere cogebatur. Profectus itaq; cum exercitu quingentorum millium in Ciliciam: ingenti praelio ad Issum superatus est. Ex Persis enim ceciderunt centum & uiginti millia peditum, equitum millia decem: ex Macedonibus tantū trecenti pedites, equites centum quinquaginta. Capta est mater Darij, uxor, duae filiae nobiles, et filius aetate puer: qui summa mansuetudine Alexandri usi fuerunt. Darius Babylonem confugit: epistolam ad Alexandrū mittit: qua hortatur, ne fortuna secūda abutatur: captiuos accepto precio reddat: se ei, si amicus esse uelit, magnam partem Asiae concessurum. Quas ad res cū nihil responderet Alexander: ille de nouo copias summo studio comparat.

OLYMP.

OLYMPIAS 112. PRAETOR Athenis Niceratus, Coss. Romæ M. Valerius Corvinus IIII. M. Attilius Regulus Calenus, annus ab V. C. 420. ante Christum 331.

Tyrus ab Alexandro diuturna obsidione uix tandem expugnatur. Lacedæmoniorum rex Agis, ut Regi Persarum gratificaretur: assumptis octo millibus mercenariorum, qui ex pugna Ißica euaserant: ab illo classe pecuniâq; adiutus: pleraque oppida Cretæ occupat. Concilium Græcorum corona aurea missa, uictoriam Ißicam gratulatur Alexandro.

PRAETOR ATHENIS ARI-
stophanes, Coss. Romæ T. Veturius Calvinus,
SP. Posthumius Albinus, annus ab
V. C. 421. ante Christum 330.

Alexander Aegyptum, incolis propter insolentiam Persarum non inuitis, occupat. Inde templum Iouis Ammonis petit: à cuius uate postquam oraculum accepit: se filium esse Ammonis: et uictorem orbis terræ fore: Alexandrina ciuitate in Aegypto condita, cum copijs in Syriam redit. Darius cum octingentis peditum millibus, ducentis millibus equitum, propter uicem Mesopotamiæ Arbela castrametum

strametatur. Iterum legatos ad Alexandrū mittit: per quos ei gratias agit pro omni eius erga captiuos humanitate: eum præterea amicum sibi reddere cupit. Itaq; , si socius regni uelit esse: omnem terram se ei daturum promittit Euphrate flumine tenus: talenta item ter mille, alteramq; filiarum uxorem. Cū concilio cōuocato Parmenio diceret: acciperem conditionem istam, si Alexander essem: Alexander respondit: Ego, si Parmenio essem. Legatis responsum dedit: ut duos soles ferre mundus non posset: ita nec regibus duobus orbem terrarum quietum esse posse. Aut igitur Alexandro Darius imperium concederet, manens aliorum princeps: aut bellum redintegraret. Eo tempore moritur uxor Darij: quam humari curat honorificè Alexander. Deinde Tigrin flumen exercitum traicit: nec procul à Persis castra locat. Cū totam illam noctem uigilasset: dormiuit ad multā diem. Vix tandem excitatus ab amicis: cū ij causam quærerent, respondit: se, quòd hoc prælium copias suas unum in locum Darius conduxisset, uacuum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū atq; periculorū se finē facturū speraret. Itaq; prælio cōmisso, iterū Darius uincitur. Cæsa fuerunt ex peditatu & equitatu Persarū millia amplius nonaginta: ex Macedonibus uiri circiter quingenti: sed permulti uulnerati.

P R A E

PRAETOR ATHENIS ARI-

stophon, Coss. Romæ L. Cornelius Scipio Aruina.

II. Cn. Domitius Calvinus, annus ab

V. C. 422. ante Chri-

stum. 329.

Multæ ciuitates in Græcia, quod formidarent incrementum Macedonum: cogitabant deficere, dum esset adhuc Persarum regnum. Sperabant enim, à Dario sese ad magnum exercitum alendum pecunia adiutum iri: & incommodum fore Alexandro, diuidere suas copias. Accedebat, quòd Memnō, qui Thraciam obtinebat, deficiebat ab Alexandro: copiasq; non paruas habebat. Dum contra hunc Antipater proficiscitur: Lacedæmonij, maxima parte Peloponnesi adiuuante, exercitum uiginti millium peditum comparant, & equitum bis mille. Antipater, rebus in Thracia quoquo modo compositis: in Peloponnesum cum omnibus copijs uenit. Accedentibus autem Græcorum, qui cum ipso faciebant, auxilij s: in exercitu habuit non minus quadraginta millia hominum. Commissa pugna, ceciderunt Lacedæmoniorum & sociorum amplius quinq; millia, et trecenti uiri: ex parte uerò Antipatri tria millia, & quingenti. Reliqui Lacedæmonij Spartam redeunt. Agis, qui multis uulneribus aduersis acceptis, à militibus abducebatur: cū n̄ hostes insequentes effu-

Agidis mors.

gere non posset: ceteros discedere ad patriam tuendam iubet: ipse armatus genibus nitens, hostes sustinet. E quibus cum nonnullos interfecisset: à sagittarijs cōfectus est: postq̃ annos nouē regnū administrasset. In Asia Alexāder Persicā gazam Arbelis diripit: Babylonij ultrò se illi dedūt: ipse copijs nouis ex Europa augetur. Vltrà progressus, Susa occupat: Persepolin caput Persiæ diripit: in utroq; loco gaza potitur maxima: ibi arcē regiā, Thaide muliere Atheniensi instigante, per ebrietatē cōburit. Ceteris Persiæ urbibus partim sibi humanitate cōciliatis, partim ui captis: Dariū insequitur. Is, dum ex Bactriana, et alijs prouincijs, nouas colligit copias: ex insidijs à duce Besso interficitur. Quē cum adhuc spirantem Alexander equitatu persecutus inuenisset: rogatus ab eo, in latronē se animaduersurum pollicitus est. In Græcia Lacedæmonij propter superiorē cladem Antipatro quinquaginta dant obsides ex nobilissimis Spartanis: Legatos item deprecatum ad Alexandrum in Asiam mittunt.

PRAETOR ATHENIS CEPHISOPHON, Coss. Romæ **T. Valerius, M. Claudius Marcellus,** annus ab V. C. 423. ante Christum 328.

Bessus in Bactriana exercitum facit aduersus Alexandrum:

andrum: qui Hyrcaniam, Mardos, & alias gentes subigit: se inuictum existimans, delicias & luxū Persicum imitatur: nonnullos amicos, à quibus insidiæ uitæ suæ factæ fuerant, interficit: inter quos Parmenio fuit, & filius eius Philotas: inde Dranginen, Arimassos, Cedrosios, Arachosiam, sub imperium ditionemq; suam redigit.

OLYMPIAS 113. PRAETOR

Athenis Euthycritus, Coss. Romæ L. Papyrius

Crassus II. L. Plautius Venox, annus ab

V. C. 424. ante Chris-

stum 327.

Alexander gentem Paropamisadum occupat: & Alexandriam urbem ad montem Caucasum ædificat. Bessus, qui se regem aduersus Alexandrum cōstituerat, à suis proprijs ductoribus illi traditur. Itaq; à fratre Darij, cæterisq; regia stirpe ortis, omnibus cruciatibus excarnificatus est: corpusq; minutatim concisum ac dispersum. Alexander in Sogdianos, Scythas, Bactrianos, proficiscitur: rebus ibi ex animi sententia confectis: in conuiuio principem Clitum, qui in ipsum liberius in conuiuio quodam inuectus fuerat, interficit. Philosophus item Calisthenes, quòd eum more Persico uenerari recusasset, necatur. Deinde in Indiam pergit: ubi nonnullas consequitur victorias.

Plutarch. in
Alexandro.

PRAETOR ATHENIS CHRE-

mes, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus Priuer-
nas, C. Plautius Decianus, annus ab

V. C. 425. ante Chri-

stum 325.

Porus Indiae rex magno praelio ab Alexandro
uictus, atq; captus: propter uirtutē in regnum
suum restituitur. Ceteri quoq; praefecti et reges In-
diae in potestatem Alexandri ueniunt. Eius milites
transire flumen Gangen in Gangaridas recusant. Fi-
ne igitur expeditionis ibi facto: cum nouus ad eum
ex Graecia exercitus uenisset: reliqua Indiam, ua-
riasq; gentes, etiam Oceano Indico nauigans, non
absq; laboribus atq; periculis domat: ac Susa se tan-
dem refert. Harpalus pecunijs & uectigalibus Bas-
bylone praepositus: cum Alexander in Indiam profe-
ctus esset: desperato eius reditu, sese uoluptatibus de-
derat: in quas maximas profuderat pecunias. Cum
autem Alexander ex India rediret: multosq; Satra-
pas ob eorum flagitia supplicio afficeret: tum metu
consimilis poenae, couasatis quinq; talentorū millib.
coactis sex millib. mercenariorū militū: ex Asia pro-
fugiens, in Atticā nauigauit. Cū à nemine recipere
tur: milites in Laconibus ad promontoriū Tænarū
reliquit: ipse cum parte pecuniarum ad populum
Atheniensem supplex uenit. Antipatro & Olym-
piade

Harpalus.

piade eum sibi dedi postulantibus: magnam pecuniam oratoribus, qui causam ipsius agerent, distribuit. Verum de spe depulsus, in Tanarum ad milites suos fugit. Vnde cum in Cretam nauigasset: per insidias à quodam amico suo Thibrone iugulatus est. Athenienses Demosthenem, & alios quosdam oratores ob pecuniam ab illo acceptam condemnarunt.

PRAETOR ATHENIS ANTICLES, Coss. Romæ P. Cornelius Scapula, P. Plantius Proculus, annus ab V. C. 426. ante Christum 325.

Alexander supplementum exercitui suo ex Persis conscribit. Moritur Hephaestio, quo nemo illi amicior & iucundior unquam fuit. In illo tempore bellum in Græcia coortum est, quod Lamiacum fuit nominatum. Omnes enim Satrapæ iussu Alexandri milites suos missos fecerant. Hi passim prædis per Asiam faciendis vitam sibi propagantes, tandem ad Tanarum in Lacones transierunt. Eodem multati duces & Satrapæ confluxerunt cum pecunijs ac militibus. Copijs igitur coniunctis, ducem belli Leosthenem delegerunt: hominem Atheniensem, & virum magnitudine animi præstantem, summoque in Alexandrum odio. Hunc Athenienses quinquaginta talentis armisque clam inuabant: idemque Legatos

x s ad

ad gentem Aetolorum de societate misit. Eodem anno Cossæorum nationem Alexander deuicit.

PRAETOR ATHENIS SOSI-
cles, Coss. Romæ L. Cornelius Lentulus, Q. Publius Philo II. annus ab V. C. 427.

ante Christum 324.

Alexandro Babylonem uersus proficiscenti Chaldaei astrologi prædicunt mortem: si in eam urbem ingrediatur. Desistit igitur: et stadiis circiter ducentis ab ea cum exercitu consistet. Cum id omnes mirarentur: Græci complures ad eum uenerunt: inter quos ij, qui circa Anaxarchum erant. Qui postquam causam audiuiſſent: tantum effecerunt Philosophicis rationibus: ut rex, contempta omni uaticinatione, in primis Chaldaeorum, urbem intraret.

OLYMPIAS 114. PRAETOR Athenis Synagesius, Coss. Romæ L. Papyrius Cursor et Mugillanus, C. Petilius Balbus III. annus ab V. C. 428. ante

Christum 323.

Hephæstio apparatissima magnificentia Babylonem ab Alexandro sepelitur: atque in deos reponitur. Ipse rex, præcedentibus aliquot malis omnibus: cum in conuiuium quodam nimium potasset: moritur

ritur Babylone, ita uti Chaldaei prædixerant: cum
quidem antè annulum sibi detractum Perdiccæ de-
disset: dixissetq; se ei, qui optimus & fortissimus es-
set, regnum relinquere: item, sibi à principibus uiris
amicis suis magnum certamen funebre institutū iri.
Regnavit annos duodecim, & septem menses. Tra-
dunt aliqui, ei à Casandro Antipatri filio, instinctu
patris, qui ab Alexandro offenso sibi periculum me-
tuebat, uenenum in poculo datum fuisse.

Mors Ale-
xandri.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
sodorus, Coss. Romæ L. Furius Camillus III. D. Ju-
nius Brutus Scæua, annus ab V. C. 429. ante Chri-
stum 322. Sequenti anno L. Papyrius Cursor dicta-
tor fuit absq; Coss. Numerus consula-
rum in Diodoro sæpe
depravatus.

IN locum Alexandri, post quandam dissensionem
peditū et equitū de successore cōstituēdo, substitui-
tur filius Philippi Macedonis Arrhidæus: quē muta-
to nomine Philippum appellarunt. Regiorum nego-
tiorum procuratio Perdiccæ, cui Alexander mori-
ens annulum dederat, transmittitur. Is principibus
singulis prouincias & nationes attribuit. Græcos,
qui in prouincijs interioribus constituti, defecerant,
vindicat duce Pithone. In Europa uerò Rhodij, ex-
pulso

Antipater.

Bellum Lamiacum.

Leosthenes.

pulso Macedonico praesidio, libertatem repetiverunt: Athenienses bellum Lamiacum aduersus Antipatrum susceperunt. Alexander enim non multo ante obitum suum decreuerat omnes exules Graecos restituere: tum gloriae causa, tum ut Graecorum defectioribus, et studio rerum nouarum, opponeret per singulas ciuitates horum erga sese beneuolentiam. Hac de re epistola eius in maxima illa quinquennali Olympiorum celebritate recitata fuit. Quod si qua ciuitas repugnaret: Antipatro datum erat negotium: ut ui et malo cogeret. Confluxerant autem tum omnes illi exules in eum conuentum Graeciae: quorum numerus erat amplius hominum uiginti milium. Ceteri graeci non inuiti regio mandato obtineperabant: solis Atheniensibus et Aetolis res molesta uisa est. Aetoli enim Oeniadas eiecerant: ob quam rem grauitus eis Rex minatus fuerat. Athenienses insulam Samum, quod, expulsis Samiis, colonos deduxerant, amittere nolebant. Alexandro itaque uiuo, quiescebant: eo mortuo, ausi fuerunt de libertate et imperio Graeciae uindicando inire consilia. Quam ad rem magnum eis adiuumentum adscribatur tum pecuniae ab Harpalo relictae: tum ij milites, qui ad Tenedarum commorabantur: ut supra demonstratum est. Leostheni itaque negotium clam dederunt: ut illorum dux fieret: omniaque priuatim, nullo populi consilio, se et

se et illos agere simularet: idque ea de causa, ut Antipater ipsum despiciens, minus ad bellum hoc incumberet: et ita populo tempus et facultatem omnium eorum, quæ opus essent, comparandorum daret. Hæc Leosthenes summa diligentia executus est: idque factum fuit, cum nihil dum de morte Alexandri constaret. Eo sublato, palam agere populus coepit. Leosthenes Aetolos sibi adiungebat: aliosque nonnullos Græcos sollicitabat ad rempub. dignitatemque pristinam recuperandam. Qui homines Athenis opibus affluentes erant: ij paci consulendum dicebant. Sed eorum, qui ex mercede vivebant: quibus olim Philippus dixerat bellum pro pace esse, pacem pro bello: sententia vincebat. Continuò psephisma oratores fecerunt: populum communis libertatis Græciæ curam suscipere: præsidia ex ciuitatibus exturbare: triremes comparare quadraginta: tres tribus in statione et excubijs pro agro Attico esse: reliquas septem paratas esse ex eodem ad bellum proficisci: Legatos mittere ad cæteros Græcos: qui docerent, ut olim factitasset, ita nunc etiam populum Atheniensem commoda sua pro salute communi in discrimen obiecturum. Prudentibus hominibus hæc ad honestatem præclara, ad securitatem parum utilia uisa sunt: uidelicet populum ante tempus contra maximas iniectasque copias in tantum se periculum conijcere:

nulla

nulla praesertim necessitate cogente: neque Thebana
 calamitate sapere. Legati, ciuitates et gentes obeun-
 tes, multas ad belli societatem adduxerunt. Caeteri
 Graeci partim cum Macedonibus faciebant: partim
 otium bello anteferebant. Cum Atheniensibus conspe-
 rarunt Actoli, Thessali, Oetaei, Phthiotae, Helien-
 ses, Dores, Locri, Phocenses, Aenianes, Clyzæi, Do-
 lopes, Athamanes, Leucadij, aliqui ex Molossis, Il-
 lyrij ite et Thraces. Accedebant ex Euboea Cary-
 stij: ex Peloponneso Argiui, Sicyonij, Elei, et Mesa-
 senij: et qui littus incolebant. Leostheni populus
 quinque millia ciuium misit, equites quingentos, bis
 mille exteros milites. Boeoti, quod uictore populo
 Atheniensi uidebant possessiones Thebanorum, qui-
 bus ipsi Alexandri concessu tum fruebantur, illis re-
 stitutum iri: à Macedonibus stabat. Leosthenes cum
 parte copiarum in Boeotiam inuadens, praelium se-
 cundum fecit. Inde Thermopylas ueniens: aditu ear-
 um occupato, Macedones expectabat. Antipater,
 audita Graecorum rebellionem, Craterum ex Cilicia
 accersit: item Leonnatum, cui prouincia Phrygia, quae
 prope Hellespontum est, obtigerat. Deinde cum tre-
 decim millibus peditum Macedonicorum, et equi-
 tibus sexcentis, in Thessaliam uenit. Simul nauiga-
 bat classis triremium centum et decem. Thessali à
 principio cum multo fortiq; equitatu iuuabant: post

Leonnatus in
 Diodoro legi
 debet.

ab Atheniensibus persuasi, cum Leosthene sese coniunxerunt. Qua accessione Athenienses longè Macedonibus superiores erāt. Antipater uictus, qui neo praelio contendere amplius auderet, nec redire domum: in ciuitatē Lamiam confugit. Ibi, rebus ad defensionē prouisis, auxilia ex Asia expectabat. Leosthenes, cum ad pugnam eum elicere non posset: quotidiana oppugnatione urbem adoriebatur. Quam cum propter Macedonum uirtutem expugnare non posset: fossa muroq; facto, eos egressu prohibebat, atq; refrumentaria intercludebat. Aetoli permissu eius ad curanda negotia sua domum redeunt. Antipater eruptionem in eos facit, qui fossam ducebant: in qua dux Leosthenes lapide ad caput percussus moritur, honorificeq; sepelitur. Orationem in funere Hyperides habuit: qui et eloquentiae laude, et odio Macedonici nominis, ceteris oratoribus anteibat. Illo enim tempore Demosthenes Atheniensium oratorum princeps in exilio erat: de Harpaleis numis, quos accepisset, condemnatus. In locum Leosthenis Antiphilus substitutus est: uir scientia rei militaris, et animi magnitudine praestanti. In Asia Ptolemæus Lagi filius: qui Aegyptum prouinciā obtinebat: quoniam eam sibi à Perdicca ereptum iri prospiciebat: societatem cum Antipatro, cui Macedonia uicīnaq; loca attributa fuerant, consiliorum et rerum omnium

Mors Leosthenis.

omniū coijt. Lysimacho Thracia in sortitione pro-
 uinciarum obuenerat: qui, ferro & manibus cum
 Seuthe eius rege collatis, potiri illius regionis cona-
 batur. Leonnatus ex Asia, Antipatro opitulandi
 gratia, transiens: cum exercitu peditum amplius ui-
 ginti milliū, et mille quingentis equitibus, per Thes-
 saliam iter facit. Græci, desistentes ab oppugnanda
 Lamia: Leonnato cum peditatu uiginti ducrū mil-
 lium, & equitatu amplius trium millium ac quin-
 gentorum, obuiam proficiscuntur: Menone duce
 prælium secundum equestre faciunt: in quo Leonna-
 tus interemptus est. Peditatus, equitatu pulso, inte-
 ger discedit: omnisq; incolumis cum Antipatro se
 coniungit, qui tum recessit. Cū autem imperiū ma-
 ris Macedones tenerent: Athenienses classem nauis
 um numero centum & septuaginta comparant. Ma-
 cedonicæ naues erant ducentæ & quadraginta, qui-
 bus præerat Clitus. Is Eetionem Atheniensium na-
 uarchum bis circum Echinadas insulas superauit.

Craterus. Sub id tēpus Craterus ex Cilicia ab Antipatro euo-
 catus, cum firma manu uenit: atq; in Thessalia pro-
 pter Peneum flumen cum illo sese iungit. Erat uni-
 uersus eorum exercitus amplius quadraginta mil-
 lium armatorum, sagittariorum & funditorum ter
 mille, quinq; millium equitum. Græci, quòd multi
 contemptu hostiū domum reuerterant, numero lon-
 gè

gè inferiores erant. Reliqua enim fuerunt tantum viginti quinque millia peditum, equitum tria millia et quingenti. Prælio commisso, lequestri prælio Græci uincunt: superantur eorum pedites: sed ordinibus tamen seruatis in tutum locum se recipiunt. Quibus pedem referentibus, etiam equitatus ad ipsos redijt. Ceciderunt ex Græcis uiri amplius quingenti: ex Macedonibus, centum et triginta. Postero die Menon et Antiphilus duces pacificatoriam legationem ad Antipatrum mittunt. Ille cum singulis ciuitatibus agere uult: id Græci recusabant. Ipse igitur et Craterus Thessaliæ ciuitates expugnat: cum quidam Græci opẽ ferre non possent. Cæteræ metu percussæ, singulæ cum Macedonibus pacificatæ fuerunt. Supererant Athenienses et Aetoli: qui in hac destitutione de bello cum suis ducibus consultabant. Antipater, foedere Græcorum disiecto, omnibus copijs contra Athenienses uenit. Qui in magnas angustias adducti: cum derelicti à cæteris essent: Demadẽ oratorem, quem, quod ter legum malè latarum conuictum leges consilium dare uetabant, infamia liberarant: cum Phocione et alijs ad Antipatrũ mittunt. Antipater se conditiones nullas accepturum respondet: nisi populus uictoris potestati se permittens dedat. Eandem enim sibi, cum Lamia obsessus et inclusus teneretur: cum de cõpositione ageret: à populo

Pugna ad Cranonem, Plut. in Phocione.

Athenæ Anti-
patro dedun-
tur.

lo conditionem latam fuisse. Necessitate itaq; Athenienses coacti: se suaq; omnia in fidē atq; potestatem Antipatri permiserunt. Ille humaniter agens, cetera omnia eis relinquit: tantūmodō popularem statum immutat: in posterumq; ex censu remp. administrari uult. Qui igitur amplius bis mille drachmarū rem habebant: ijs in urbe licebat remanere. Reliquā plebem miseram et ieiuam, quam turba & rerum nouarum studiū pascebat, ex repub. eiecit: ijsq; qui uolebant, locum ad habitandum in Thracia concessit. Erat eorum, qui expulsi fuerunt, numerus hominum amplius uiginti duorum millium. Ceteri, qui ad nouem millia erāt, remanentes domini reip. & agri, Solonis legibus utebātur. Bona nullius publicata: sed præsidium, cuius præfectus erat Menylus, recipere cogebantur: ne quis nouis rebus studeret. Ita præter spem Athenienses pacem & otium cōsecuti fuerunt. Antipater in Macedoniā reuersus est: filiaq; maxima natu Phila Cratero collocata, reditū ei in Asiā parauit. Clementē itē erga ceteras in Græcia ciuitates sese præstās, easq; prudenter gubernans: laudationib. & coronis ornatus fuit. Etiā Aetoli, principio grauitē ab Antipatro & Cratero oppugnati, cum eis tandem transfugerunt. Ceterū Samios post quadraginta trium annorū exiliū Perdiccas in patriam restituit.

ERRATA.

Pag. 50. Lin. 4. propositionis, translationis]
 58. 24. ea orator. 59. 15. appareat. 62.
 23. pro est, lege σ . 63. 3. uidete. 63. 25.
 παρρησία. 71. 23. nullo. 80. 7. arre-
 pturas. 92. lege pro est, σ . 99. 5. oration-
 nibus. 118. 17. etiam ad sequent. 119. 20.
 διείλεται. 128. 23. nugae. 140. 8.
 ἀνολοίας. 143. 10. uersui. 146. 25. in sub-
 tili σ pressa. 150. 10. ἐπιδρομῆς. 171.
 21. stria, ut in. 227. 16. μάτῳ.) ὅδε, σ
 ὅρ δει. 331. 18. peditum σ equitum de: qui lo-
 cus in aliquot exemplaribus corruptus erat. cætera,
 si qua peccata leuiora sunt, æquus lector boni
 consulet.

ARGENTORATI EXCVDEBAT

Blasius Fabricius Chemnicensis.

M. D. LIIII.

ALBERTO RATTI EICHTENBACH
DE RIFORMA E
M. D. LIII.

Crusius, Martin,

Martini Crvsii Commentariolvm in primam Demosthenis Olynthiacam Stvrmianvm
eiusdem scholia in eandem, & Epitome ex Diodoro Siculo de statu illorum
temporum in Graecia ; his addita est conversio loan. Sturmii

Argentorati 1554

A.gr.b. 116#Beibd.1

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10993862-5

VD16 D 528